

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/34 (124) ● 30 Ağustos 2003 ● 500 000 TL

Kahrolsun emperyalist savaş ve saldırganlık!

Ortadoğu halklarıyla dayanışmak için 1 Eylül'de alanlara!

İÇİNDEKİLER

Tezkereyi çıkarabilmenin riski ortada kaldı	3
Kürt-Türkmen çatışması mı, Ortadoğu'yu Balkanlaştırma girişimi mi?	4
Kapitalizm savaş demektir!	5
<i>ABD Irak'ta uluslararası güç istiyor...</i>	
Büyüyen direniş karşısında tam bir acz içindeler !	6
Reformist barikatı devrimci taban inisiyatifi ile aşalım!	7
Öncü emekçiler görev başına!	8
Kamu emekçileri reformist önderlik barikatını da aşacak!	9
Devrimci önderlik boşluğunu dolduralım!	10
Colin's direnişi üzerine	11
Colin's direnişi ile ilgili zorunlu bir açıklama.	12
<i>Fabrikalardan.</i>	13
<i>Kamu Yönetimi Reformu: Kapsamlı bir özelleştirme ve köleleştirme operasyonu!</i>	
Genel grev için hazırlanmalıyız! (<i>Orta sayfa</i>)	14-17
Sendikaya üye oldukları için işten atılan Pirelli-Ekolas işçileri 25 Temmuz'dan beri direnişler.	18
Pirelli-Ekolas'tik direniş komitesi sözcüsüyle konuştuk.	19
Emperyalist savaş karşıtı platform çalışmaları üzerine.	20
<i>Esenyurt İşçi Bülteni'</i> nden	21
Kölelik yasası uygulamaları.	22
ABD'nin Liberya fiyaskosu.	23
Filistin direnişi emperyalist-siyonist planları boşa çıkarıyor	24
ABD, Güney, Türkmenler ve TC	25
ABD bataklığına saplanıyor	26
<i>Mücadele Postası</i>	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/34 (124) ● 30 Ağustos 2003

Fiyatı: 500 000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: ● (212) 534 32 39
Fax: ● (212) 6356993

e-mail: kb1@tnn.net

Kitap istemek için e-mail adresi: eksenyayincilik@superonline

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.com

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: ● (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

KESK tarafından geçtiğimiz hafta sonu Ankara'da yapılan eylem sermaye devletinin gözü dönmüş saldırılarının muhatabı oldu. Başbakan Tayyip Erdoğan ve bakanları peşpeşe açıklamalar yaparak eylemi "yasadışı", "antidemokratik" ve "ideolojik" ilan ettiler. Eylemi düzenleyen KESK yöneticilerini "vatandaşın yolunu kapatmakla", eyleme katılan kamu emekçilerini de "teröristlikle" suçladılar. Savcılar da boş durmadılar; KESK yöneticileri ve eyleme katılan bazı kamu emekçileri hakkında ipe sapa gelmez suçlamalarla soruşturmalar açtılar. Bu arada polis eylemi bahane ederek Ankara'da devrimci avına girişti, pek çok insanı gözaltına aldı.

Böylelikle en sıradan bir demokratik hak arama eylemine karşı devlet cephesinden geliştirilen saldırılar, gösterilen tahammülsüzlük sayesinde bir anlamda takke düştü, kel göründü. Sermaye sözcüleri tarafından "sessiz devrim" olarak nitelenip alkışlanan, Türkiye'nin demokratikleştiğinin ispatı olarak gösterilen "Avrupa Birliği'ne uyum" veya "demokratikleşme" paketlerinin işçi ve emekçiler için ne anlama geldiği bir kez daha tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı. Uyum paketleriyle geleceği söylenen ithal demokrasinin emekçilere kazandıracağı hiçbir hak, sağlayacağı hiçbir özgürlük olmayacağı ispatlandı.

Bu vesileyle bir kez daha yineliyoruz; Kapitalist sistemde sadece burjuva sınıfın hak ve özgürlükleri tümüyle güvence altındadır. Emekçilerin bu hakları kullanabilmesi ise ancak dişe diş mücadelelerle elde edilecek kazanımlar sayesinde mümkün olabilir. İşçi sınıfı ve emekçiler tam ve kalıcı demokratik hak ve özgürlüklere ise ancak bu çürümüş düzen zor yoluyla yıkılıp gittikten, sosyalist bir dünya kurulduktan sonra kavuşabilir. Bu bakımdan işçi ve emekçilerin AB'den gelecek demokrasiye değil, sınıf mücadelesini yükseltmeye ihtiyaçları vardır.

***

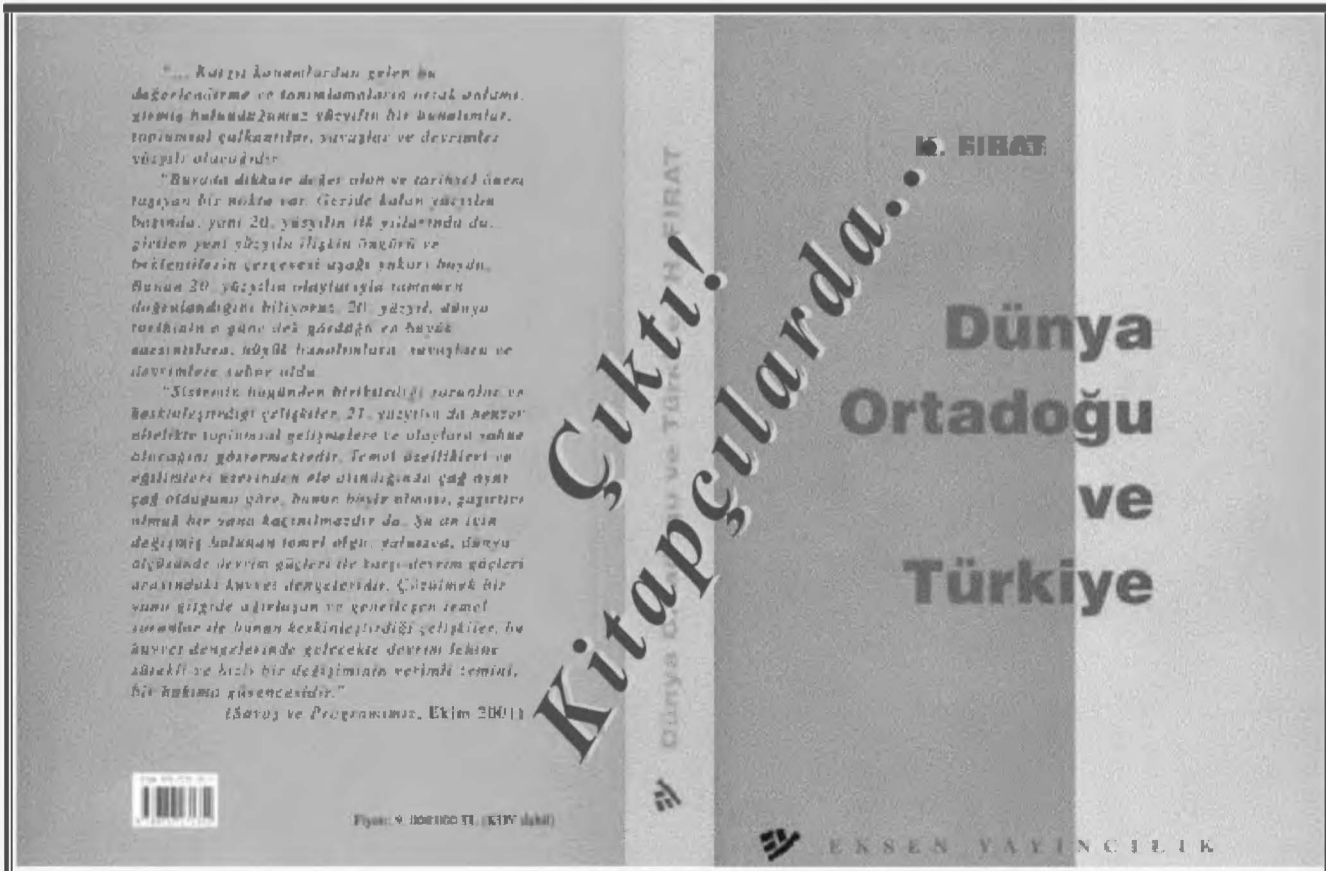
Demokratik hak ve özgürlüklerin nasıl kazanılacağına ilişkin bir haber İzmir'den; Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Kimmet Fabrikası işçilerinden geldi. Kimmet işçileri bir süre önce sendikaya üye olmuşlardı. Patron da işyerine

sendika sokmamak için 14 kişiyi işten çıkartmıştı. Fakat Kimmet işçileri her türlü zorluğa göğüs gererek mücadelelerini sürdürdüler. Neticede patron hem atılanları işe geri almayı, hem de işyerine sendika girmesini kabul etmek zorunda kaldı; direnen işçiler sendikada örgütlenme hakkını bileklerinin hakkıyla kazandı. Kimmet işçileri başta Çiğli Organize Sanayi'dekiler olmak üzere tüm işçi ve emekçilere hak ve özgürlüklerin mücadeleye kazanılacağını gösterdi.

***

Bu hafta ülkenin pek çok yerinde 1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle eylem ve etkinlikler yapılacak. Emperyalist savaş ve saldırganlığın Ortadoğu halklarını doğrudan hedef aldığı şu günlerde, barış özlemlerinin dile getirildiği eylem ve etkinliklere katılmak, gerçek barışın sosyalizmle kazanılacağı düşüncesini her türlü araçla kitlelere taşımak sınıf devrimcilerinin önemli görevlerinden biri durumunda. Eylem ve etkinliklere ilişkin haber ve yorumların zaman geçirilmeden gazetemize ulaştırılması gerektiğini de okurlarımıza bir kez daha hatırlatıyoruz.

Asker gönderme kararı çoktan verildi...

Tezkereyi çıkarabilmenin riski ortada kaldı

Sermaye cephesinin kayıkçı dövüşü

Riski paylaşırma sorunu, Irak'a asker gönderme hazırlıklarının psikolojik boyutunda ivmeyi düşürdü. O ilk heyecan ve sevincin yerini kara kara düşünmek aldı. Irak'taki BM merkezinin bombalanması, Türklüler ile Kürtler arasında yaratılan provokasyonlar da işin tuzu biberi oldu. Şimdi siyasi sorumluluğu ya da riski almak konusunda Türkiye'nin egemenleri kendi içlerinde gürültülü bir kayıkçı dövüşü yürütüyorlar. Sorumluluğu paylaşırma sorunu öyle önemseniyor ki, bunca tartışma ve açıklamanın ardından yapılan MGK toplantısı bile bunu sona erdiremedi. MGK açıklamasında net bir tutum ortaya konulmaktan çekinildi. Aynı günlerde Abdullah Gül'ün tezkere için meclisin erken toplanabileceği açıklamasına nispet edercesine, Başbakan Erdoğan şimdilik olağanüstü toplanmanın gündemde olmadığını açıkladı. Şöyle bir bakıldığında tarafların kendi içinde bile çelişkileri olduğu görülecektir. AKP'nin ikili manevraları gibi ordu cephesinde de "farklı" açıklamalar duyuldu.

Oysa ilk günlerde ABD'nin uşaklığına kabul edilme sevincini hep beraber ve aynı tonda yaşadılar. Ordu, AKP, CHP, Cumhurbaşkanını, ama özellikle tekeli sermaye ile kokuşmuş medyadaki kaleşörleri rahat bir nefes aldılar. Asker gönderme kararının nasıl kotarılabileceği konusunda farklı düşünceler olsa da bunlar cılız şekilde ifade edilmekteydi. Cumhurbaşkanlığı Köşkü'nde bir araya gelip öncelikle meselenin özünü masaya yatırdılar. Biçim dışında kimseden asker gönderme konusunda bir itiraz olmadığına göre, ABD'nin istediği kararı almakta bir sakınca yoktu.

ABD'den uşaklığa Eylül sıkıntıları

Evet, hiçbirinin asker göndermeye itirazı yok. Dahası bunu, Amerikan uşaklığı olarak kalmanın, Irak pazarından kırıntılar nasiplenmenin ve sonrası süreçte kendini güvencede hissetmenin koşulu olarak görüyorlar. Üstelik kriz belirtilerinin boy verdiği bir zamanda 8.5 buçuk milyar dolarlık yeni kredinin oltanın ucuna takılması da az şey değil. İMF'den açıklama gelir gelmez bu paranın mehmetçik ihracının karşılığı, diğer bir deyimle kan parası olduğunu söylemeyen kalmadı. Nitekim kendi ülkesinde ayağı yavaş yavaş çukura kayan Bush ve çetesi de, açık açık bu kredinin asker gönderme şartına bağlı olduğunu söylüyor.

Satın almanın bu kadar göze batırarak yapılması, devlet kararının altına imza atanları elbette zorda bırakıyor. Buna bir de zaten var olan savaş-ışgal karşıtı duyarlılığın giderek artması ve tepkilerin somut biçimler alması eklenince, düzen çevreleri içinde toplumu hazırlamak görevindeki istek kırılması gayet doğal sayılmalı.

Olumsuzluklar bununla da sınırlı değil. ABD Irak'ın bir çok bölgesinde, özellikle de Kürt bölgesinde, Türkiyeli uşaklarını hiçe sayan bir takım manevralarla meşgul. Çeşitli kentlerde Irak halklarının direniş konusundaki uyumunu bozmaya yarayan iç çatışmalar çıkarılmaya çalışılıyor. Bunlardan Türkiye'yi özellikle ilgilendireni Kerkük olayları oldu. Türklüler sorunu bunca yıldır toplumda şovenist duyguları kıskırtmak için kullanılageldi. Fakat Kerkük olaylarında gösteri yapan Türklüler'in Talabani

peşmergeleri tarafından öldürülmesi ve ABD tarafından hırpalanması karşısında Türk yetkililer sağduyu çağrılarını yapmakla, çok çok mutedil bir dille uyarlamakla yetindiler. Oysa savaş başlamadan önce, demek oluyor ki henüz hizaya çekme operasyonlarına maruz kalmamışken, sarıldıkları başlıca konu Türklüler sorunuuydu. Barzani ve Talabani'ye tehditler savurmakta burjuva gazete ve TV'ler bir biriyle yarışıyor. 1 Mayıs sonrası süreçte ABD'nin Güney Kürdistan politikalarını şamarlar eşliğinde kabullenen Türk devleti, şimdi KYB'nin Ankara temsilciliği önünde gösteri yapmaya yeltenen faşist tosuncuklarını coplamak konumuna kadar geriledi. Ama zaten kırmızıyken pembeleşen çizgilerin pratik anlamı bunlardan başka ne ki! Türkiye'deki sermaye iktidarının ABD'nin Irak'taki gözdeleleri olan Talabani-Barzani ikilisini, kuma kıskançlığı güdücüne "aşiret ağaları" diye aşağılasa da, dikkate almak dışında bir seçeneği yok.

ABD, uşaklığını gereğinden fazla hizaya çektiğinden o kadar emin ki, KADEK'le ilgili mutabakata uymayarak da Türkiyeli uşaklarını sıkıntıyla yüzyüze bırakıyor. Türk devleti, üzerine düşeni elbette korku ve çıkarlarını da düşünerek yerine getirdi. Çıkardığı pişmanlık yasası yönetim kademesini kapsasaydı, belki ABD'nin tutumu belirleyici olmayacaktı. Ama 50 küsur yıldır uşaklığını yapmakla övündüğü efendisinin kendisini yarı yolda bırakacağını düşünmediği için, KADEK'te kendi başına karşılık bulmayacağı pekala öngördüğü bir pişmanlık yasası çıkardı. ABD, kılını hiç kıpırdatmıyor. Dolayısıyla Irak'a asker göndermenin en önemli gerekçelerinden biri yapılan "ABD sayesinde KADEK'i bitirmek" argümanı havada kalmış oluyor.

Bunlara bir de görüşü istenen Irak'taki aşiret liderlerinin "ABD uşaklığı olarak Irak'a gelen herkes işgalcilerle aynı muameleyi görecektir" yanıtını eklemek gerekiyor. Başından beri İslam kardeşliği, komşuluk, toprak bütünlüğü, Irak'ın istikrarı vb. diye Irak'taki gidişata seyirci kalmıyacağı propagandası yapılıyor. Bunun ne denli iğrenç, ne denli bayağı bir yalan olduğunu bilsek de belli kesimlerde bir karşılık bulduğunu yadsıyamayız. Zaten ondan ötürüdür ki 1. Ordu Komutanlığı'na atanan Orgeneral Yaşar Büyükanıt, bu iğrenç argümanı öne çıkarıyor. Ama unuttuğu bir şey yok mu? ABD emperyalizmini canlarından, evlerinden, işlerinden olarak, insani gereksinmelerini karşılamaktan aciz kalarak tanıyan, işgal postalları altında ezilen Irak halkları Türkiye'deki kimi budalalarla ya da bilinçli çanak yalayıcılarıyla aynı düşünebilir mi? İşte yanıtlarını gene burjuva basından öğreniyoruz; "gelirseniz, batağa saplanırsınız!"

Psikolojik hazırlık bağlamında tüm süngüleri düşen Türkiyeli uşaklar, şimdi gene o eski emperyal teraneyi, Irak petrollerinde hakları olduğunu, bunu almak istediklerini dillendiriyorlar. Dışişleri Bakanı Gül'ün, Washington'da sadece emir alıp dönmediği, hayal dünyasının okşandığı da böylelikle açığa çıktı. Tarihsel hakmış! İyi de emperyalizmden çektiği kadar kimseden çekmeyen halkı emperyal hayallerle kandırmak kolay mı? Dahası herhangi bir sözü veya antlaşmayı çıkarları gerektirdiği anda unutuveren ABD'nin size bedava petrol koklatacağı ne malum! Anlaşıyor ki AKP yönetimi, tavsiyelerine önem verdiği Morrison Süleyman'dan ABD'nin nasıl bir güç olduğu hakkında pek bir şey öğrenememiş. Ama

olsun, onların görevi halkı hazırlamak uğruna her türlü malzemeyi kullanmaktır.

Sorumluluktan sıyrılmaya sürüşmeleri

Süngüleri düşmüş bir vaziyette olsalar da Irak'a asker gönderme konusunda toplumu hazırlama çabaları sürüyor. Ellerinde pek fazla bir gerekçe kalmadığı için de kendi içlerindeki sürüşme gündemde baskın geldi. Sonuçta ortaya bir tarafta rejimin efendisi olan ordu, diğer tarafta sadece hükümet olan AKP'nin siyasal sorumluluğu almamak için karşılıklı hamleler yaptıkları bir tablo çıktı. AKP sorumluluğunun, ya da riskin yalnızca kendisine yıkılmasını, hükümet olmanın karşılamayacağı bir fatura olarak görüyor. Yoksa o uşaklığın sorumluluğunu çoktan aldı. ABD'nin icazetiyle işbaşına gelen, 1 Mart'taki tezkere kazaya uğraması sonrasında haydut takımının azarlamalardan muaf tuttuğu, hatta övgü ve desteklerini sunduğu AKP, hiçbir zaman rejimin realitesini bahane ederek sorumluluğunu unutturamaz. Rejimin realitesi mazur gösterse bile, içerde ve dışarda ABD'nin sözcülüğüne soyunması unutulmaz. Ama hiç değilse gözlerine din perdesi inmiş geleneksel tabanını tutabilmesi için, ordunun açıktan sahnede yer almasını istiyor.

Nedir ki rejimin efendileri olarak, domuzlar ahırını ve partileri işledikleri suçlardan arınmanın harcanacak araçları olarak gören generaller, alıştıkları yönetme biçiminden vazgeçmeye pek istekli değil. Madem rejim için tehlikeli gördüğümüz halde AKP'nin hükümet olmasını kabullendik, ödesin bunun bedelini anlamına gelen bir tutum içindeler. Öyle ya generaller sadece karar verir; topluma hesap vermek, ya da sandık diplerine gömülmek hükümetlerin görevidir. "Ordu-millet" ilişkisinde yıpranmanın önünü açmanın zamanı mı! Olur ya "millet" bugüne dek Türk ordusuna işlediği suçların hesabını toptan soruverirse ne olacak?

Kayıkta yalnızca AKP ve generaller değil, çeşitli eğilimdeki düzen çevreleri de yer alıyor. Devlet solcuları ve nedense emekliye ayrılınca farklı telden çalma cesareti gösterebilen ve buna pek de meraklı apoletliler sanki ordu Irak'a gitmeye karşıymış havasındalar. Ama neyse ki "Amerikan boys"luğu nöbetleri süren Genelkurmay Başkanı ve yeni komutanlar yeterince açık bir dille Irak işgaline katılmak gerektiğini söylüyorlar. AKP'nin ardında saf tutmuş dinci çevreler ise, "madem ülkenin gerçek efendileri generallerdir, ki onlardır iki de bir laiklik diye tepemizde tüneyen, bu sorumluluğa ortak olmasını da bilsinler" diyorlar.

Türkiye'de, Dünya Barış Günü'ne bu tablo ile giriliyor. Bir yanda Irak'a asker gönderme konusunda mutabık olanlar, hatta zirvelerde buna birlikte karar verenler, diğer yandan bunun sorumluluğunu alma cesaretini kendilerinde görmüyorlar. Zira bu ülkede anti-emperyalist bir duyarlılık var. Savaş ve işgal karşıtı bir öfke ve yeterli olmasa da giderek gelişen bir tepki var. Irak halkının direnişine sempati var.

Emperyalist savaş karşıtı muhalefetin kendini ortaya koyuşundaki yetersizliğe rağmen cesareti kırılan egemenleri daha da sindirmek için, 1 Eylül'ü güçlü eylemlerin başlangıcı yapmak gerekiyor. Neticede gerçek barışa giden yolun sosyalizmden geçtiğini, devrim ve sosyalizmden ölümüne korkan egemenler de biliyor.

Kürt-Türkmen çatışması mı, Ortadoğu'yu Balkanlaştırma girişimi mi?

Kerkük'te yaşananlar, emperyalizmin "Balkanlaştırma" politika ve yöntemlerine tıpa tıp uygun gelişmeler oldu. Irak'ın etnik gruplarından ikisi, Kürtlerle Türkmenler birbirlerine girdiler, silahlı çatışmalar çok sayıda ölüm ve yaralanmayla sonuçlandı. En azından dışa vuran görüntü bu.

Ancak, daha dikkatli bir bakış, bu görüntünün arkasındaki gerçekleri görmeye yetecektir. Çatışmaya varan olaylar, Türkmenlerin bir gösterisi sırasında kitlenin üzerine ateş açılması ve göstericilerden de buna yanıt verilmesiyle başlamış; Kürt "güvenlikçi"lerle Amerikan askerlerinin "olaylara müdahalesi" ile devam etmiş ve ölümlerin önemli bir bölümü, bu sözde müdahale sonucu yaşanmıştır. Yani, "iki etnik grubun çatışması" görüntüsünün arkasında, işgal güçlerinin açık provokasyonu söz konusudur. İşgal güçlerinin Kürtlerle birlikte hareket etmesinin nedenleri ise daha da açık olmalı. Irak'ın işgaline en açık, en güçlü desteği Kürtler sağladılar. Türkmenler'in gerçek tutumu ise şimdilik bilinemezliğini koruyor. İşgale açık destek sunan Türkmen Cephesi'nin bu desteği, bölgedeki Türkmen nüfusla bağlantısızlığı nedeniyle şifai kaldı çünkü.

Öte yandan, Kürtler'in desteği ise, işbirlikçi KYB-KDP'nin bölgedeki varlığı Türkmen Cephesi'nin tam tersi olduğundan eyleme geçirilebiliyor. Kürt peşmergeler, kendi ülkelerinin işgalinde Amerikan askerliği yapıyorlardı. Diğer yandan henüz ayrıntıları çok fazla açığa vurulmasa da bir kısım Türkmen'in Türk istihbaratı (ordusu, özel timleri) tarafından silahlandırılması/kışkırtılması da olayların gelişmesinde pay sahibi. Yani, her ağzını açtığı anda "bölgede istikrar"dan söz eden Türk devletinin de, istikrarsızlığın artması/bölgenin Balkanlaştırılması sürecine "karınca kararınca" katkıda bulunmaktan geri durmadığı açık.

Balkanlar bir simge oldu, ama dünyanın dört bir yanında girişilen operasyonların da kanıtı olduğu gibi, emperyalizm istikrardan değil istikrarsızlıktan beslenmektedir. İşgal sonrası Irak'ta yapılmak istenenin de aynı olduğunu bizzat işgalciler tarafından düzenlendiği açık olan son çatışmalar kanıtlamış durumdadır.

Aslında emperyalizmin (özelde de Amerika'nın) Ortadoğu'da uzun zamandır sağlamaya çalıştığı sonuç, bugünkü gelişmelerle ucu görünen etnik çatışmalar kaosu. Bunu sağlayabilirlerse eğer, bölgeye "müdahale"nin "meşru" zemini döşenmiş olacaktı kendilerince. Bölgede İsrail gibi bir mayının yerleştirilmesi bile bu amacın açık delili kabul edilmeli. Fakat İsrail saldırıları ile gündeme gelen çatışmalar asla etnik kavga olarak değerlendirilemez. İsrail kurulduğundan itibaren hep dış müdahalenin bir aracı olmuş, onun üzerinden düzenlenen provokasyonlar ise bölgedeki halkların birbirine düşürülmesi ve kırdırılmasına yaramamıştır. En fazla, Falanjistleri yanlarına çekip kullanabilmişlerdir, bu da bölge halkları gözünde Falanjistlerin de aynı kefiye konması ötesinde bir etki yapamamıştır.

İsrail'in varlığı ve saldırıları bölgeyi sürekli karıştırmaya rağmen, emperyalist müdahale ve işgale gerekçe olabilecek istikrarsızlık zemini oluşmayınca, Irak'ın işgalinde kullanılan ve bir dizi

ülkeye yönelik tehditlerde kullanılmaya devam edilen sahte (işgalcilerin anavatanlarında "yalanlar" olarak teşhir edildi) gerekçelerle bölgeye giriş başlatılmış oldu. Dıştan müdahalelerle gerçekleştirilemeyen Balkanlaştırma da şimdi doğrudan müdahalelerle sağlanmaya çalışılmaktadır.

Şii-Sünni, Kürt-Arap gibi daha etkin ve kalabalık gruplar dururken, Türkmen unsurunun kullanılması farklı amaçları da düşündürüyor. Irak'a asker gönderme sözü verip hazırlıklarına girişen Türkiye cephesinde yaşanan son gelişmeler üzerine tartışmalar son derece çeşitlenmiş durumda.

Irak bataklığı artık sol-sosyalist basının argümanı olmaktan çıktı. Amerikancılar dahil olmak üzere burjuva medya, hatta zaman zaman burjuva siyasetçiler bile kullanıyor bu deyişi. Irak'ın bir bataklık olmadığını iddia etmek için olsa da ihtiyaç duyuyorlar. Türkmenlerle ilgili gelişmeler düzen cephesinde Irak'ta bataklığın giderek derinleştiği kaygılarını artırmış durumda. Ek olarak, artık Amerika'nın "oyunu" yorumları ve uyarıları da gündeme getirilmeye başlandı. Kimi "Türkiye'nin gidişini engellemek", kimi de "gidişini hızlandırmak" amaçlı bir provokasyondan söz ediyor. Devlet cephesinde ise, son MGK'da gidişe yönelik bir karar açıklanmaması, tereddütlerin arttığı yönünde yorumları getiriyor. Bunlara kimi emekli (veya emekliye ayrılacak) generallerin aykırı açıklamalarını da ekleyerek, "devlette görüş ayrılıkları oluştuğu" tezleri çıkaran bile var.

Oysa son gelişmelerin Türk devleti üzerindeki etkileri gayet açıktır. Bu açıklık, öncelikle tutuma ilişkin esastan bir değişiklik bulunmadığını gösteriyor. Gelişmelere ilişkin siyasi açıklamalar, emperyalizme

uşaklık ve tam bir işbirliği konumundaki kararlılığın daha da derinleşerek sürdüğünü gösterdi.

Çatışmalarda Amerikan parmağı açıkken, hatta, Amerikan medyası "iki Türkmeni öldürdük"lerini yayımlarken, Türkiye'de hükümet sözcüleri, "Amerika'nın müdahalesini" istediklerini açıklıyorlardı. Nitekim bu açıklamaların ardından süren "müdahalelerde" yeni ölümler gerçekleşti. Türk devletinin gelişmeleri tümüyle "Kürtler'in saldırısı"na bağlama çabaları dışarda değil içerde bile bir etki yaratmadı. Tüm dünya gibi Türkiye kamuoyu da Amerikan provokasyonunu açıkça gördü.

Böylece, Süleymaniye'deki "çuval vakası"yla ortadan kalkan Kürt "kırmızı çizgisi"nden sonra, Kerkük olaylarıyla da "Türkmen kırmızı çizgisi" morarmış oldu. Daha doğrusu, emperyalizme uşaklığın bu aşamasında, değil kırmızı, pembe çizgi sahibi bile olunmayacağı görülmüş oldu. Bir uşak efendisine hiçbir şart ileri süremez; efendisi karşısında hiçbir ilke, hiçbir hassasiyetten bahsedemez. Uşağın ilkesi de, hassasiyeti de, çıkarı da, önceliği de efendisinininkilere endekslenmiştir. Hatta efendinin çıkarları kendini ateşe atmaya gerektirse de...

Bugün Türk devletinin karşı karşıya bulunduğu durum tam da budur. Amerika'nın çıkarları Ortadoğu kazanının daha güçlü kaynamasını gerektiriyor. Bunun içinse altındaki ateşin büyütülmesi. Bu kazanda pişenlere gözünü diken pek çok ülke, kendini ateşe atarak pay sahibi olmaktan vazgeçip elini çekti. Türkiye ise hala hem "ziyafet sofrasına oturmak"tan söz etmekte hem de ziyafet için kaynatılan kazanın altına girme gerekliliğinden. Oysa ikisini birlikte gerçekleştirmek mümkün değil.

Kapitalizm savaş demektir!

Dünya Barış Günü 1 Eylül, emperyalist-kapitalizm koşullarında barışın mümkün olmadığını en önemli göstergesidir. Dünyanın efendileri, barış günü olarak Hitler ordularının Polonya'yı işgal ettiği 1 Eylül 1939 tarihini alırken, istemeden bu gerçeği kayda geçtiler. Dünya halkları, insanlığın yeni nesilleri bu sayede, ikinci emperyalist paylaşım savaşını uzak bir anı olarak değil, canlı bir tehlike olarak görüyorlar ve böyle biliyorlar.

Bu savaşın dünya halklarına faturası büyük oldu. 20 milyonu Sovyet yurttaşı olmak üzere 50 milyondan fazla insan yaşamını yitirdi, milyonlarca yaralandı ya da sakat kaldı. Tarihin en büyük soykırımı bu savaşta gerçekleşti. Bir anda yüzbinlerce insanı yok eden atom bombası ilk bu savaşta kullanıldı. Mayıs 1945'te savaş sona erdiğinde, geride enkaz haline gelmiş kentler, köyler, kasabalar; açlık, sefalet ve acıyla boğuşan milyonlarca insan kaldı.

Sonraki 50 küsur yıl, savaşın emperyalist-kapitalizmin karakteristik bir özelliği olduğunu defalarca teyid etti. Sovyetler Birliği'nin dağılmasına kadarki tarihsel kesit, "soğuk savaş dönemi" olarak adlandırıldı. Sovyetler Birliği'nin gücü karşısında emperyalistler kolay kolay büyük maceralara girişmediler, ama fırsat buldukları her yerelde ellerini kana bulamaktan geri kalmadılar. Ulusal kurtuluş mücadelelerinin yaygınlaştığı Asya, Afrika, Güney Amerika'nın çeşitli ülkelerinde işbirlikçileriyle elele verip ezilen halkları kırmaya devam ettiler. Özellikle

emperyalist sistemin jandarması olarak ABD'nin tezgahladığı darbeler nedeniyle, dünyada sürekli bir savaş hali yaşandı. İkinci paylaşım savaşından sonraki dönemde yaşanan can kaybı ve yıkım, iki büyük savaşta geçti.

'90'ların başında emperyalist saldırganlık dizginlerinden boşalmaya başladı. Artık birbirlerini kollamak dışında onları tutan yok. Emperyalist savaş makinası dünya turuna Körfez'den başlamıştı. Somali, Ruanda, Balkanlar, Afganistan duraklarından sonra gelip Irak'ta konakladı. 64 yıl önce 1 Eylül'de işgal edilen Polonya, bugün ABD emperyalizminin taşeronu olarak Irak'ta işgalcilik yapıyor. O dönemde faşizmin soykırımına maruz kalmış Yahudiler'in torunlarının kurduğu siyonist devlet, topraklarını gaspettiği Filistin halkına onlarca yıldır kan kusturuyor. Dünyanın değişik yerlerinde boğazlamalar sürüyor. Hepsinde emperyalizmin parmağı, özellikle de ABD'nin rolü var. Keza dünyanın dört bir yanında, hatta "demokrasi timsali" ülkelerde bile işçi-emekçilere yönelik sömürü ve terörün dozu arttırılıyor...

Bunlar işçi ve emekçilerin görebildiği olgular. Bir de istatistiki açıklamalarda geçirtilenler var. Mesela 2002 verilerine göre, 1 milyar insanın işsiz ve açlıkta yaşadığı, 800 milyon insanın yeterince beslenemediği, 2 buçuk milyardan fazla insanın yoksulluk sınırı altında inlediği dünyamızda, tamamen işçi ve emekçiler tarafından üretilen toplumsal servetlerin 1

trilyon doları askeri harcamalara ayrıldı. Bunun 10 milyar dolarını Türkiye harcadı. Hani açlık sınırının 400 milyon lirayı geçtiği, demek oluyor ki bir işte çalışanlar içinde onlarca milyon insanın açlık sınırı altında yaşadığı, borç faizleri ve hortumcular için Irak'a asker gönderme karşılığı 8 buçuk milyar dolar kredi/borç dilenen Türkiye...

Kimse kapitalist egemenlik ilişkilerinin hüküm sürdüğü bir dünyada bundan daha iyisini beklemesin. Emperyalist kapitalizmin insanlığa sunacağı barış, bunlardan ibarettir.

Egemen güçler halkların barış özlemini bir gün üzerinden kötürümleştirmeyi hesap etmiş olabilirler. Onlar sahte nutuklar attıkları ya da barışı bir güne hapsetme hesabı içinde oldukları için, 1 Eylül öneminden bir şey yitirecek değil. Neticede halkların barış özlemini dile getirmesi, bunun için tavır geliştirmesi, tam da emperyalist-kapitalist sistemin yadsınmasıdır. Bugün bunun farkında olmasalar bile, kitleler belli talepleri ileri sürdükleri bir mücadele sürecinden geçerek bunun bilincine varacaklardır. İşçi ve emekçiler, dünyanın ezilen halkları, kapitalizm koşullarında barışın mümkün olmadığını, olamayacağını kendi mücadeleleri içinde öğreneceklerdir. Buna öncülük etmek ve savaşı bir dünya özlemini sadece sosyalizmin karşılayacağı bilimsel gerçeğini kavratmak ise, en başta komünistlerin sorumluluğudur.

Barış sosyalizmle gelecek!

ABD jandarmalığına soyunana Irak halkının yanıtı:

"Irak'a gelecek her yabancı güç işgal kuvveti muamelesi görür!"

Sermaye iktidarı, Irak'a asker göndermenin uygun siyasi ve askeri koşullarını oluşturmak için yoğun bir çaba gösteriyor. Ülke içerisinde savaş karşıtı muhalefetin önünü alacak bir dezenformasyon kampanyası yürütüyor. "Komşudaki yangına kayıtsız kalamayız", "Müslüman kardeşlerimize insani yardım amacıyla gidiyoruz", "Irak'ın istikrarı bizim yararımıza" vb. gerekçelerle işgalci suç ortaklığına kılıf oluşturulmaya çalışılıyor. Öte yandan buna uygun bir zemin hazırlamak için MIT ve ordu mensupları, yanı sıra meclis heyetleri de Irak'a gönderiliyor. Böylelikle askeri bir hazırlık yanında Irak'taki çeşitli güçlerin Türk ordusuna karşı yaklaşımı ve karşılaşacakları riskler tespit edilmeye çalışılıyor. Irak halkının öfkesi bir parça yumuşatılarak ABD askerlerinin düştüğü durumdan kaçınılmaya çalışılıyor.

Ama bu mümkün değil. Irak halkı topraklarına emperyalizmin gerici çıkarlarının bekçiliği için giren, kendilerine kurşun sıkan ordulara da ABD askerlerine nasıl davranıyorlarsa öyle davranacaklardır. Irak topraklarına basan işgalci her güç gibi çiçeklerle değil silahlarla karşılayacaklardır.

Türk askerinin Irak'a girmesi, işgalcilerin çıkarları ve ihtiyaçları için jandarmalık yapmaktan ibarettir. Irak işgalinde ABD maşalığına soyunmak, kardeş bir halkı arkadan hançerlemektir. Böylesine soysuz bir role soyunan Türk devletinin bu onursuzluğu bağışlanamaz. Irak'taki işgal karşıtı direnişçiler de Irak'a gelecek her askeri kuvvetin işgalci muamelesi göreceğini şimdiden ilan ediyorlar. Medyaya yansıyan verilere göre direnişin en önemli merkezlerinden

biri durumunda bulunan Felluce'de halkın verdiği tepki açık ve nettir: "Irak'a gelecek her yabancı güç işgal kuvveti muamelesi görür." Irak halkının büyük çoğunluğunun da aynı tutumu gösterdiği kesindir.

Türk ordusunun Irak'a gönderilmesi, ABD'nin Irak halkının direnişi karşısında düştüğü açmazdan dolayıdır. Bu açmazdan kurtulmanın yolu olarak ABD askeri güçlerine kalkan olmak için başka ülkelerden asker talep edilmektedir. Sermaye iktidarının Irak'ta işgalciliğe soyunmasının arkasında başka bir neden yoktur. Çünkü sermaye iktidarı elini kolunu, beynini tümüyle ABD'ye kaptırmıştır. Türk askeri güçleri sadece ABD'nin çıkarları söz konusu olduğu için işgalcilere karşı haklı ve meşru bir direnişi ezmek üzere öne sürülmektedir.

Asker göndermeye gerekçe yapılan "istilârsızlık", işgalci güçlerin Irak halkını teslim alamamaları gerçeğini ifade etmektedir. Irak'ta bir istilârsızlık ve kaos varsa, bunun nedeni ABD'nin işbirlikçileriyle birlikte bir halkı teslim almak ve egemenliğini sağlamak üzere zorbalığa başvurmuş olmasından dolayıdır. Irak halkı hiçbir meşruluğu ve kabul edilebilirliği olmayan bu işgalci egemenliğe karşı elbette tüm imkanlarıyla direnecektir. Elbette işgalcilerin hiçbir meşruluğu olmayan otoritesine ve düzenine tabi olmayacaktır. ABD'nin Irak'ta aradığı istikrar, bu ülke üzerinde tam hakimiyetine ulaşmak ve mevcut direnişin köklerinin kazımaktır. İşte Türk askerine biçilen görev budur. Bu görev ABD jandarmalıdır.

Türk askerinin gönderilmesi planlanan Irak toprağı bugün direnişin en yoğun biçimde yaşandığı bölgedir. Bu bölgede işgalci güçler

hemen hemen her gün direnişçilerin saldırılarıyla karşılaşmakta, önemli can kayıpları vermektedirler. Hatta bu bölgede bulunan Felluce kasabası halkı direnişleriyle ABD askerlerini kasabadan kaçmak zorunda bırakmıştır. Türk askeri ABD askerlerinin giremediği bu bölgelere sokulacak, direnişi ezmek için Irak halkının üzerine kurşun sıkacak, katliamlar düzenleyecektir.

ABD uşaklarının asker göndermeyi meşrulaştırmak için kullandıkları diğer bir söylem de, "komşudaki yangına seyirci kalamayız" biçimindedir. Bu söylem ikiye bölünmüş kadir alçakçadır. Komşu bir halkın sadece ve sadece emperyalistlerin kirli çıkarları uğruna kırımında görev almak, destek vermek ihanet dışında başka türlü adlandırılmaz. Komşudaki yangın emperyalistler tarafından çıkarılmıştır, Irak halkı ise bu kundakçılara karşı direniş ateşini yayararak yanıt vermektedir.

Irak'ta yaşanan basit ama keskin ikilem şudur.

Bir tarafta emperyalist işgal orduları bulunmaktadır. Diğer tarafta ise bu emperyalist işgale karşı özgürlükleri için direnen Irak halkı. Öyleyse ya bu direnişin yanında olunur, ya da karşısında! Bir üçüncü yol yoktur. Irak'a asker gönderenler de taraflarını seçmiş, işgalcilerin yanında Irak halkının direnişini ezmek için saf tutmuş olacaklardır. Böyle olduğu için "komşuluk" ya da "müslümanlık" kendileri lehine hiçbir anlam taşımayacaktır. Tersine, işgalci bir güç olarak Irak topraklarında bulunan "müslüman" ya da "komşular", hain ve uşak damgasını taşıyarak, Irak halkının haklı öfkesine hedef olacaklardır.

ABD Irak'ta uluslararası güç istiyor...**Büyüyen direniş karşısında
tam bir acz içindeler****Kendi canlarını koruma derdine
düşmüş işgalcilerden
başkalarını korumaları beklenemez**

ABD önderliğinde yürütülen emperyalist saldırganlığı meşrulaştırma, uluslararası yasallık görüntüsü kazandırma işini Birleşmiş Milletler yıllardan beri yürütüyor. Bir başka ifadeyle, BM emperyalist barbarlığa onay veren noter konumunda. Son Irak işgaline onay vermemesi Irak halklarını düşünmesinden değil, ABD'nin diğer emperyalist güç odaklarını dışlamasından dolayıdır. Nitekim BM'nin Irak'a karşı kararlılıkla uyguladığı 12 yıllık ambargo sonucu bir milyon Iraklı çocuk katledilmiştir.

ABD ordusunun "koruması" altında bulunan Bağdat'taki BM merkezi bombalı bir saldırıyla yerle bir edildi. Aralarında BM Genel Sekreteri'nin Irak özel temsilcisi Sergio Vieira de Mello'nun da bulunduğu 23 kişi hayatını kaybetti. 107 kişi de yaralandı. Güvenlikten işgal güçlerinin sorumlu olduğunu dile getiren BM yetkilileri olaydan dolayı ABD'yi sorumlu tuttular. BM yıllardır Amerikan saldırganlığına kalkan oluyor. Buna rağmen Amerikan ordusu, Bağdat'taki BM karargahını bile korumayı yük saymış.

Saldırıdan sonra BM çalışanları çareyi Ürdün'e taşınmakta bulurken, Kızılhaç çalışanları da can güvenliklerinin sağlanamadığı gerekçesiyle Irak'ı terketmeye hazırlanıyorlar. "İnsani yardım" kuruluşlarının Irak'ı "asayiş sağlanamadığı" gerekçesiyle terketmeleri, işgalci orduların içine düştükleri acze işaret ediyor. Kendi canlarını koruma derdine düşmüş işgalci askerlerin BM, Kızılhaç gibi kuruluşların çalışanlarını korumaları beklenemez.

**Savaş çetesi BM'yi hedef alan
saldırıdan yarar umuyor**

BM'nin Bağdat'ta aldığı darbe, savaş çıkırtkanı Amerikan medyası tarafından adeta sevinçle karşılandı. Saldırı sonrasında asıl tartışılan konu bu saldırıdan ne tür faydaların sağlanabileceği oldu. İç kamuoyunda gündem güne sıkışan Bush ile çetesi BM çalışanlarının ölümünden yararlanmak için kolları sıvarken, CNN gibi medya kuruluşları, ortada hiçbir delil yokken, saldırının, "El Kaide bağlantılı Arap mücahitler" tarafından yapıldığını yaymaya başladılar. Hatırlanacağı gibi Irak işgalinin temel gerekçelerinden biri "Saddam yönetimi-El Kaide bağlantısı" idi. Ancak halen bu iddiayı kanıtlayacak bir delile rastlanabilmiş değil. *New York Times* gazetesine göre ise, "Bu saldırı, Amerikan politikasına yönelik eleştirileri susturabilir. ABD'nin Irak'ta yaptıklarına karşı çıkan, savaşa girmemize itiraz eden BM içindeki çevreler çok zor durumda kalabilirler (...) Bombacılar, BM'ye saldırarak, Bush'un Avrupa ve Arap ülkelerini ikna etmesini kolaylaştırmış olabilir" vb. Görüldüğü üzere Amerikan medyası; BM iyi ki vuruldu, sıkışan Bush yönetimi bu sayede belki soluklanacak bir fırsat yakalayabilir, demeye getiriyor.

ABD'nin sadık kuyrukçusu İngiltere'den de aynı mantık ürünü iddialar ortaya atıldı. İngiliz Dışişleri Bakanı Jack Straw'nın saldırıya dair değerlendirmesi ise tam bir kara mizah örneği. Straw, "saldırının, ABD

ve İngiltere'nin Saddam Hüseyin'i devirme konusunda ne kadar haklı olduklarını gösterdiğini" iddia ediyor. İşgalci emperyalist haydutlar, sorumlu oldukları bir saldırıyı alıp, barbarca icraatlarının haklı gerekçesi haline getirmeye çalışıyorlar.

Irak'a asker gönderenler paniklediler

Ankara'daki uşaklar Irak'a asker gönderebilmek için didine dursunlar, Irak'a asker gönderen Polonya, asker göndermeye hazırlanan Japonya gibi ülkeler işgal karşıtı direnişten duydukları korkuyu artık gizlemiyorlar. Polonya, Bağdat civarındaki "yüksek risk taşıyan" bölgeden çekileceğini açıkladı. Türkiye Irak'a asker gönderirse, Amerikalılar aynı bölgeyi Türk ordusuna devredecekler. Bu arada Japon politikacılar da, BM'yi hedef alan saldırıdan sonra, Irak'a asker göndermenin çok zor olduğu konusunda birleştiler. Geçen ay Irak'a asker yollama kararı alan Japon hükümeti, bu kararını erteleme yoluna gidebilir. Yani ABD'nin içinde debelendiği bataklığa başkalarını çelmesi de gittikçe zorlaşıyor.

Bu gelişmeler üzerine sıkışan Beyaz Saray'daki savaş kundakçıları, Irak işgalini savunmak için bir kampanya başlatmış bulunuyorlar. Şimdiye kadar dış politikası tartışmasız kabul gören Bush yönetimi, artık işgalci politikasını savunmak zorunda kalıyor. Bush konuyla ilgili yaptığı açıklamada işgali cepheden savunarak, Irak'tan çekilmeyi düşünmediklerini söyledi. Her zamanki gibi "teröre karşı savaş" teranesini yineleyen Bush'un böyle bir açıklama yapma gereği hissetmesi bile, içinde bulunduğu sıkışmanın bir göstergesi. Ancak bu kampanyanın beklenen sonucu vermesi pek olası değil. Muhafifler Bush'un iddialarını inandırıcı bulmadıklarını açıkladılar.

ABD Irak'ta uluslararası güç istiyor

BM karargahına düzenlenen saldırıyı ABD, BM'yi işgale katmak için gerekçe yapmaya çalışıyor. Güvenlik Konseyi'ne sunulmak üzere yeni bir karar

tasarısı hazırlayan Bush yönetimi, eğer tasarıyı kabul ettirebilirse, BM ülkeleri Irak'ta "güvenliğin sağlanması" için asker göndermek durumunda kalacaklar. Tasarı, ABD ordusunun Irak'a gönderilebilecek her ülkeden ordunun üzerinde yer almasını da garanti altına alıyor. Kendilerine yeni suç ortakları arayan savaş kundakçıları, buna rağmen Irak'taki denetimin tamamen kendilerinde kalabileceğini umuyorlar.

ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell ile görüşen BM Genel Sekreteri Kofi Annan, tasarıya destek vererek, Amerikan emperyalizminin sadık uşağı olduğunu yeniden kanıtladı. Annan, "Irak kaos içinde. Savaştan önce görüş ayrılıkları olduğu biliniyor. Fakat şimdi biraraya gelerek, Irak halkına yardım etmek

mecburiyetindeyiz" sözleriyle işgalcileri rahatlatıcak bu tasarıya destek istedi. Böylece Irak halkına karşı işlenen cinayetlerin birinci dereceden suç ortağı olduklarını bir kez daha tescil etmiş oldu.

Ancak, söz konusu tasarının bu haliyle Güvenlik Konseyi'nden geçmesi beklenmiyor. Batılı bir diplomatın sözleriyle, "Eğer BM'ye -yani ABD ve İngiltere dışındaki emperyalist ülkelere- Irak'taki güvenlik durumu üzerinde belli ölçüde otorite, sorumluluk veya denetim tanınmazsa, bu tasarı geçmez". Demek oluyor ki, emperyalist güç odakları arasında Irak'ın yağması üzerine yeniden kirli paylaşım dalaşı baş gösterecek. ABD'nin, bu tasarının geçmesini sağlamak için, Irak'ta Rus ve Fransız şirketlerine "daha fazla pay" tanımayı kabul edebileceğine dair söylentiler -tasarı henüz sunulmadığı halde- ortalıkta dolaşmaya başladı bile. Fransa, Rusya, Çin ve Almanya'nın yaklaşımını, Fransa'nın BM Temsilci Yardımcısı Michel Duclos gayet açık olan şu sözlerle ifade etti, "ABD, Irak'a asker gönderilmesini istiyorsa hassas bilgileri ve askeri komutayı da paylaşmak durumundadır. Eşit ve egemen devletlerden oluşan bir dünyada, yükü ve sorumluluğu paylaşmak, bilgi ve yetkiyi de paylaşmak anlamına gelir".

Amerikan emperyalizminin Irak'ta diğer güç odaklarına söz hakkı tanıyıp tanımaması, ya da genel ifade ile, BM ile sorumluluğu paylaşıp paylaşmaması, Irak işgalinin emperyalist niteliğini zerre kadar değiştirmez. İster tek uluslu ister çok uluslu olsun, işgal işgaldir. Bunun farkında olan Irak halkı, Irak'taki tüm işgal güçlerini hedef alan direnişini sürdürüyor. Basına yapılan çok sayıda açıklamada, Irak'a ABD'ye yardım etmek için gelecek tüm askerlerin -hangi ulustan ve dinden olursa olsun- Amerikan askerleriyle aynı muameleyi göreceği altı çizilerek dile getiriliyor.

Irak halkının işgale karşı yükselttiği direniş Ortadoğu halklarının kaderini yakından ilgilendiriyor. Bu direniş, bölge açısından taşıdığı öneme uygun bir ilgi görmeli, güçlü bir enternasyonal destek ve sahiplenmeye konu edilmelidir.

23 Ağustos Ankara eylemi...

Reformist barikatı devrimci taban inisiyatifi ile aşalım!

KESK'in düzenlemiş olduğu "İnsanca yaşam için demokratik bir Türkiye" yürüyüşü, 23 Ağustos günü Ankara'da yapılan kitlesel basın açıklaması eylemi ile sonlandırıldı.

Eylemi üç temel başlık altında değerlendirmek gerekiyor. İlki eylem hangi ihtiyacın ve politikaların ürünü olarak düzenlenmiştir? İkincisi eylem sürecinde yaşananlar neyi göstermektedir? Üçüncüsü bundan sonra ne yapılması gerekmektedir?

Eylem takvimi toplu görüşme oyununa endekslı bir aldatmacıdır

4688 yasa sonrası iyice belirginleşen "hükümetle görüşme" politikası 23 Ağustos'ta kendini bir kez daha göstermiştir. Üstelik en bayağı ve ucuz taktiklerle. KESK yönetimi 23 Ağustos eylemi öncesinde de toplu görüşme masasına endekslı bir eylem takvimi ve mücadele tarzının dışına çıkmamıştır. İkinci görüşmede "hükümet taleplerimizi ciddiye almıyor" diyerek masadan kalkan KESK reformistleri, Ankara eylemini de görüşme masasına "güç kazanmış" olarak dönmenin bir aracı olarak değerlendirdiler. Eylemden birkaç gün sonra basma verdiği demeçlerde "görüşme masasına dönme" sinyali veren S. Evren, böylece ne kadar "güçlü" olduklarını hükümete ispatlamış oldu.

Geçen yılki "görüşmelerde" hem üyeler hem de hükümet nezdinde prestij kaybeden KESK yönetimi, bu yıl "görüntüyü kurtarmak" için çareyi "fiili-meşru bir eylem" taklidi yapmakta buldu. Görüşmelerde "ücret ve siyaset yapma hakkı" talebinin yanı sıra mücadele ile kazanılacak olan grev hakkını da sıkıştıran reformist yönetim, KESK'in varlık-yokluk sorunu yaşadığı bir süreçte "yokoluşu" seçti.

Siyasi iktidar kamu hizmetlerinin ve çalışanlarının tasfiyesi için son hazırlıkların tamamlarken bir yıl boyunca harekete geçmeyen KESK yönetimi "toplular görüşme" sürecine endekslı bir eylem takvimi çıkardı. Kamudaki tasfiyelerle birlikte sendikaların altın boşalacak olmasına gözlerini kapadı. Süreci karşılayacak ve kucaklayacak bir mücadele hattı yerine, öncesi ve sonrası planlanmayan bir eyleme imza atarak kitlelerde "direndik" görüntüsü yaratmaya çalıştı. S. Evren'in eylemde yaptığı konuşma hangi amaç ve niyetle hareket ettiklerini ispatlıyordu. Evren, 12 yıllık mücadelenin sonunda hükümeti toplu görüşme masasına oturtmayı başardıklarını söyledi. Bugün kamu emekçilerinin "grevli-toplusözleşmeli sendika talebi" ile mücadeleye başladıklarını bilmeyen yok. S. Evren'in temsil ettiği reformist anlayışlar 12 yıl boyunca "hükümet tarafından dikkate alınmak" için mücadele ettiklerini artık açıkça itiraf ediyorlar.

Masadan kalkmadan önce Kamu-Sen'le "ortak mücadele" yürüteceklerini açıklayan KESK reformistleri, dün tüm pratiklerini yasa sonrası "üye kapmak" için kanlı-bıçaklı oldukları Kamu-Sen'i karalamakla geçiriyorlardı. Görüşme masasının büyüğü bu söylenenleri bir çırpıda unutturdu ve bugün karşılıklı yapılan "dostane" açıklamalarla yanyana yürümek için aralarında hiçbir fark olmadığını mesajını da vermiş oldular.

KESK yönetimi, 23 Ağustos'ta noktlanan 6 aylık

eylem takvimini toplu görüşme sürecinde siyasi iktidarla uzlaşmaya, "masa başında" kazanmaya göre şekillendirmiş, tüm politika ve taktiklerini bu plana göre geliştirmiştir. Görüşme süreci boyunca KESK reformistlerinin izlediği politikaların bu kadar çelişkili, iddiasız ve tutarsız olması reformizmin politikasızlığıyla değil, iktidar ufkundan yoksunluğu ve iradesizliği ile açıklanabilir ancak.

KESK reformistleri ihaneti derinleştirdi, kitleye yalan söyledi!

23 Ağustos eylemi toplu görüşme oyununa yönelik aldatmacanın son ayağı ve doruk noktası olarak değerlendirilmelidir. Bugüne kadar gerçekleştirilen eylemlerde reformist yönetimin ihaneti, kitleleri aldatmaya dönük manevraları birçok kez yaşanmıştır. Ancak son Ankara eylemi reformizmin kirli yöntem ve taktiklerinin vardığı noktayı göstermesi açısından önemlidir. Sendika bürokrasisinin ihaneti derinleşmiş, kitlelere yalan söylenmiştir.

Sabah saatlerinden itibaren Ankara sokaklarına çıkan az sayıdaki kamu emekçisi kimi yerlerde polisler saldırısına uğramış, gözaltılar yaşanmıştır. Ancak bunlar yaşanırken KESK yönetimi alanları terketmiştir. Kamu emekçileri eylem sırasında muhatap olacak tek bir yönetici ve sorumlu bulamamıştır. Sami Evren aynı saatlerde yapacağı basın açıklaması için TTB binasında oyalanmakla meşgul iken, İzmir Caddesi ve Sıhhiye yönüne doğru eylem yapan, ağırlığını BES ve SES üyelerinin oluşturduğu kitle polis saldırısıyla yüzyüze bırakılmıştır. Çoğunluğunu Eğitim-Sen üyelerinin oluşturduğu yaklaşık 500 kişilik emekçi kitlesi Eğitim-Sen 1 No'lu Şube önünde dağınık ve parçalı bir şekilde toplanmış, daha sonra Ziya Gökalp Caddesi'ni trafiğe kapatmış, oturma eylemine geçmiştir. Daha sonra devletle yapılan anlaşma üzerine buradaki kitle ara yollardan YKM önüne doğru yönlendirilmiş ve oturma eylemine burada devam edilmiştir.

Ankara'ya sabah saatlerinden itibaren giriş yapan emekçilerden Trakya ve İstanbul güzergahından eyleme gelenler Batıkent girişinde Şaşmaz önünde, Karadeniz ve Kürdistan güzergahından gelenler Kırıkkale ile Elmadağ arasındaki Sosaldı tesislerinin

önünde, Kürdistan-Adana karayolu güzergahından gelen emekçiler Gölbaşı yakınındaki Türkiye Otomobilciler Federasyonu Tesisleri önünde, Ege ve Marmara bölgesi güzergahından gelen kamu emekçileri ise Sivrihisar çıkışından sonra Nasreddin Hoca Tesisleri'nde oturma eylemine yönlendirilmişlerdir. Ancak bu noktalarda polis engeli ya da barikatı olmadığı gibi trafiğe kapatıldığı iddia edilen güzergahlar da belirleyici olmamıştır. Bir süre sonra trafik tali yollardan almaya devam etmiştir. Kimi yürüyüş kollarına ise oturma eyleminden sonra polis ve jandarma güçleri gelmiştir.

Yürüyüş kollarındaki öncü, devrimci kamu emekçilerinin baskı ve tepkileri sonucu KESK yönetimi tarafından "barikatla karşılaşılana kadar" yola devam etme kararı alınmıştır. Yollarda KESK reformizminin barikatı ve iradesi dışında yola devam etmenin önünde bir engelle

karşılaşmamıştır. Yollarda hiçbir amacı ve yaptırımı olmayan oturma eylemi sürerken, Ankara'daki kitlenin "Burada neyi bekliyoruz? Neden oturma eylemi yapıyoruz?" vb. sorularına karşılık kürsüden "il dışından gelenler Ankara'ya sokulmuyor, barikat var, ortak karar alacağız ve aynı zamanda barikatlara yükleneyeceğiz" vb. türü söylemler kullanılmış, kitleye yalan söylenmiştir. Aynı zamanda yürüyüş kollarındaki kitleden Ankara'daki saldırı haberi saklanmış, kamu emekçilerinin Ankara'daki kitle ile yaptığı telefon görüşmeleri üzerine haber yayılmıştır.

KESK yönetimi Ankara'ya girme kararı aldıktan sonra araçlardaki kitlenin toplu bir şekilde Hipodrom'da toplanması organize edilmemiş, emekçiler yollarda indirilerek dağınık bir şekilde yürüyüşe geçirilmişlerdir. Bir kısmı ise Hipodroma araçlarla giriş yaparak buradan yürüyüşe geçmiştir vb.

Sabah saatlerinden itibaren KESK reformistleri, hükümet ve emniyet yetkilileriyle yaptıkları pazarlıklarda yürüyüş güzergahının Necatibey Caddesi, eylem yapılacak alanın YKM'nin önü olması yönünde anlaşmışken, Sıhhiye girişinde polis barikatı önünde saatler süren oturma eylemine geçmiştir. Burada kürsüden yapılan konuşmalarda "Kızılay'a gireceğiz!" vb. türü kararlı söylemlerle kitle saatlerce bekletilmiştir. Reformist yönetimin sergilediği tüm bu "kararlılık ve direniş" şovuna rağmen, en sonu yine pazarlık yapılan güzergahtan kitle yürüyüşe geçirilmiştir. Barikatın önündeki kitleden "hani ana caddeden gidecektik" vb. türü tepkiler yükselmesine rağmen, arkadaki kitle olup bitenden habersiz KESK yönetiminin oyununa gelmiştir. Tüm yolların polisler tarafından kapatıldığını sanan ve oynanan oyunun farkına varamayan arkadaki kitle, barikatları "kitlelerin gücü ve mücadelesi" aştı düşüncesiyle büyük bir coşkuyla yürüyüşe geçmiştir.

Reformist anlayış eylemi amaçlaştırdı

Eylemi ihanet, aldatmaca ve yalan üzerine kurulu reformist politikalar üzerinden değerlendirmek gerekiyor. Bu noktada KESK reformistlerinin siyasi iktidarla uzlaşmak adına izlediği mücadele yönteminin bir kez daha iflas ettiği gerçeği çıkıyor karşımıza.

Reformist yönetim, uzun süren bir sessizlik

döneminden sonra kitlelerin bilincini "Kızılay'a gireceğiz!" türünden taktiksel bir açılımla bulandırma yoluna gitmiştir. Kamu emekçilerinin gerçek ve acil taleplerini kazanmak için devrimci bir mücadele programı ve yöntemi izlemek yerine tek başına bir eylemi "Kızılay" ekseninde amaçlaştırarak "direndik, kazandık" görüntüsü yaratmaya çalışmıştır. Ancak bunu bile gerçekleştirme irade ve iddiasından yoksundur. "Kızılay'a girme" hedefi taktiksel bir sorundur, ancak bunun için de devrimci bir irade ve iddia ortaya koymak, kararlı bir mücadele yürütmek gerekmektedir. "Hak verilmez alınır" şiarını çoktan terketmiş, düzenin çizdiği sınırlarda acz ve çaresizlik içinde politika yapmaya heveslenen KESK reformistleri, bunu göze alma iradesinden yoksundurlar. 23 Ağustos eylemi bunu bir kez daha doğrulamıştır.

KESK yönetimi, Ankara eylemini sendikalara güvensizleşen, mücadeleden uzaklaşan KESK kitlesini yeniden reformist politikalara yedeklemenin bir aracı olarak değerlendirdi. Aynı zamanda hükümete "yasayı kabul ettik, alanları terkettik, ama halen fiili-meşru mücadeleye hazır bir kitlemiz var" mesajını vermeye çalıştı. "23 Ağustos sonrası ne olacak?" gibi önemli ve acilen yanıtlanması gereken bir soru varken saatlerce kitleyi "Kızılay" hedefiyle yollarda oturtmanın başka bir açıklaması olabilir mi? Üstelik ihanetin pazarlığının saatler öncesinden yapılmasına rağmen.

Reformist yönetim "Kızılay" eylemi gibi bir aracı amaçlaştırarak "23 Ağustos sonrası ne olacak?" sorusunun yanıtını ortada bırakmıştır. Kitledeki tepki ve öfkeyi "direnme" görüntüsü altında kendisine yedeklemiştir. KESK yönetiminin bundan sonrası için ne yapılacağına dair yanıtı açıktır. Binlerce emekçinin mücadele azmi ve isteği ile yine görüşme masasına dönerek hükümete karşı elini güçlendirmeye çalışmaktadır. Yapılan açıklamalar da bunu doğrular niteliktedir; "Eylül ayında bütçe görüşmeleri sırasında yeniden eylem" yapmak, uzlaşmacı yönetimin "eylem takvimi"nden ibarettir.

Öncü kamu emekçileri devrimci taban inisiyatiflerini yaratmalıdır

Eylem, sendika yönetimlerini tutan, teslimiyeti ve ihaneti derinleştirme yolunda hızla ilerleyen reformist anlayışların iflas eden politikalarına bir göstergedir. Ancak eylemin ortaya çıkardığı önemli göstergelerden biri de, sendikal önderliğin teslimiyetine, devletin saldırılarına rağmen alanlara çıkmaya, mücadele etmeye hazır binlerce emekçinin kararlılığıdır. Bu, kamu emekçileri hareketinin üzerindeki ölü toprağına atması ve yeniden mücadeleye sevk edilmesi açısından değerlendirilmesi gereken bir olgudur. Bir diğeri ise, yürüyüş kollarında öncü, devrimci kamu emekçilerinin yönetimlerinin üstten dayatmacı tavrına karşılık kitlelerle birlikte verdiği yanıtıdır.

"Ankara'daki kitleye saldırı var, ortada barikat yok, burada ne bekliyoruz?" türünden tepkileri dile getirerek eylemci kitleyi harekete geçiren öncü ve devrimci kamu emekçileri, yönetici sıfatıyla kitlenin karşısına dikilen "karar alınacak siz uyacaksınız!" anlayışını fiilen boşa düşürmüştür. Bu, taban irade ve inisiyatifinin devrimci bir tarz ve pratikle ortaya konulduğunda yaratacağı etkiye işaret eder.

KESK reformistleri kamu sendikalarının varlık-yokluk sorunu yaşadığı, işçi ve emekçilerin emperyalist savaş ve saldırganlıkta piyon olarak kullanılmasına çalışıldığı, IMF anlaşmaları ile işsizliğe, sosyal hak ve güvencelerden yoksunluğa, örgütsüzlüğe, kölece çalışma koşullarına mahkum edildiği bir süreçte kendi dar çıkarları için kırımtı koparmakla meşguller. Tüm politika ve pratiklerini "ücret artışı ve siyaset yapma hakkı" ve "hükümetle görüşme" süreci üzerinden pasif eylem biçimleriyle belirlemiş durumdadır.

Öncü kamu emekçileri "23 Ağustos sonrası ne olacak?" sorusunun yanıtını, tabanda yürütecekleri devrimci politika ve pratikle vermek durumundadırlar. Sermaye iktidarının kamu hizmetleri ve çalışanlarının tasfiyesine dönük "Kamu Yönetimi Reformu" başlığı altında yürüttüğü saldırı dalgasına karşı emekçileri bilgilendirmek ve bilinçlendirmek, sendika bürokrasisinin reformist politika ve pratiklerini teşhir etmek, buna karşı işyeri ve sektörlerde en geniş emekçi kitlesini devrimci taban inisiyatiflerinde biraraya getirmek öncü kamu emekçilerinin görevidir.

KESK yönetiminin eylemsizlik takvimine karşılık kamu emekçilerinin devrimci mücadele programını oluşturmak, mücadele taleplerini netleştirmek ve en önemlisi de mücadele yöntemini "Hak verilmez alınır!" şiarı ekseninde belirlemek gerekmektedir. Reformist yönetimin hükümetten dilendiği "genel grev" hakkını fiilen kazanmak, işyerlerini kuşatmak ve genel grev-genel direnişi örgütlemekten geçiyor. KESK reformistlerini yönetimlerden alaşağı etmek, kamu emekçilerini devrimci sınıf mücadelesine kazanmak ve yeni bir ihanete izin vermemek için bundan başka yol ve yöntem bulunmuyor.

23 Ağustos eyleminin gösterdikleri...

Öncü emekçiler görev başına!

23 Ağustos'ta yapılacağı eylem takvimiyle belirlenmiş olan Ankara mitingi için yerelerde fazla bir çalışma yürütülmedi. Şehirlerimizden yola çıkarak toplanma merkezi olan Kırıkkale'de, Doğu ve Karadeniz bölgesinden gelen emekçilerle buluştuk.

Uzun bir aradan sonra KESK yöneticisi olduğunu söyleyen birisi, "Yolu kapatıyoruz, Kızılay'a izin verilinceye kadar açmayacağız!" diye çağrı yaptı. Daha konuşması bitmeden bütün kamu emekçileriyle yolu kapattık. Yolum trafiğe kapatılmasıyla beraber sloganlarımız hiç susmadı. "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Emekçiye değil IMF'ye barikat!", "Direne direne kazanacağız!", "ABD askeri olmayacağız!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Toplu sözleşme hakkımız grev silahımız!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "İşçi-memur el ele genel greve!" sloganlarını hep birlikte haykırdık.

Yine her zaman yaptıkları gibi, uzun bir oturma eylemi ve bekleyişin ardından, yönetici oldukları için her şeyin kararını tek başlarına alabileceklerini zannedenler eylem kırıncılığı yapmaya başladılar. Yollar kapatılmış, binlerce araca geçiş verilmemiş, binlerce insan hareket edememiş, adeta hayat durdurulmuşken, bu baylar "cenaze var" vb. gibi jandarma ve polis sözlerine uyararak geçiş vermeye başladılar.

Bunun üzerine tabanın inisiyatifi devreye girmeye başladı. Yöneticilerle ciddi ve hararetle tartışmalara başladık. Bunun eylem kırıncılığı olduğunu, her zaman bu şekilde yaptıklarını, böyle yaptıkları taktirde hesabını vereceklerini vb. söylemlerle bu beylere geri adım attırdık. Ayrıca KESK yöneticisi olduğunu söyleyen bir bürokratin, "Ben yöneticiyim. Kararıma uyacaksınız, ben kapatın diyene kadar yolu açacaksınız, araçlar geçecek" demesi üzerine, biz de tabanın burada olduğunu ve ancak kararları bizim alabileceğimizi söyledik. Yolu hiç geçiş olmayacak şekilde tamamen kapattık. "Hesabını veririm. Kararı ben alırım, uymak zorundasınız" diyen bu baya cevap fazla gecikmeden kitleden geldi. Bütün emekçiler "Üreten biziz, yöneten de biz olacağız!" sloganını haykırdılar.

Yolum kapatılması üzerine bekleyen halktan bazı tepki gösterenlere, emekçilerin haklı mücadelelerine destek vermeleri, bizleri bu duruma düşüren, sokaklara döken gerçek sorumlulara tepki göstermeleri gerektiğini söyledik.

Bu tartışmaların ardından geri adım atan KESK yöneticileri araçlarla eylemciler arasında bir koridor oluşturmaya çalıştılar. Gerekçeleri ise ihanetleriyle benzer nitelikteydi; "polis ve jandarmanın araya girip barikat oluşturabilmesi" için! Kendi ağızlarıyla polis ve jandarmaya yer açılması gerektiğini söylüyorlardı. Ve yine cevaplarını kamu emekçilerinden çok açık ve net bir tavırla aldılar.

Bekleyişin sonunda ulaşan haber doğrultusunda araçlara binerek Ankara'ya doğru harekete geçtik. Yürüyüşün ardından Sıhhiye Köprüsü'nden sonra barikatla karşılaştık. Kürsüden yapılan konuşmalar ve kitlenin barikata yüklenmesi çağrıları üzerine emekçiler hazırlık yapmaya başladılar. Ama bu şekilde bekleyişin uzun sürmesi ve aşılabilir bir barikatın önünde saatler süren oturma eylemi artık satışın ve ayak oyunlarının kararlaştırıldığı anlamına geliyordu. Emekçilerin bir süre bekletildikten sonra Necatibey Caddesi'nden yürüyüşe geçirilmeleri ve Kızılay yakınlarına doğru götürülmesi yine satış anlaşmalarının yapıldığını gösteriyordu. Yürüyüş güzergahında ise polis yönlendirdiği yerlerden geçilerek toplanma yerine ulaşıldı. Basın açıklamasının ardından kitle dağıtıldı.

Bu eylem, kamu emekçilerinin taban inisiyatifi kullandığı koşullarda nasıl bir güç olabileceklerini ortaya çıkarmıştır. Taban örgütlenmelerinin önemi bir kat daha artmıştır. Kamu emekçileri işyerlerinden başlayarak taban örgütlenmelerini oluşturmak ve geleceklerini kendileri belirlemek sorumluluğuyla yüzyüzedirler. Sendika bürokrasisine dur demek ve genel grev-genel direniş çağrısını örgütlemek için görev başına!

**Kahrolsun sendika ağaları!
Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür!**

Zafer direnen emekçinin olacak!

Bir kamu emekçisi/Bingöl

23 Ağustos Ankara eylemi...**Reformist barikat devrimci mücadele programıyla aşılacak!****İzmir yerinde sendikal hazırlıklar**

Şubeler platformunun ve sendika şube yönetimlerinin toplanmadığı, işyeri toplantılarının yapılamadığı, temsilciler kurulunun işlevsizleştiği bir süreçte eyleme ciddi bir hazırlıktan söz etmek mümkün değildir. Yerelerde düzenlenen eylemler bir avuç insanla yapıldı. "Adet yerini bulsun" türü eylem olmaktan öteye gidemedi. Bazı sendika şubeleri sınırlı sayıda da olsa işyeri toplantısı gerçekleştirebildi. Personel rejimi, kamu yönetimi reformu vb. yasalar konusunda paneller düzenledi.

Tüm hazırlıklar son haftaya sıkıştırıldı. Eyleme dönük bildiri, afiş vb. materyaller birimlere ya son anda ulaştırıldı ya da ulaştırılmadı. Hatta bazı birimlerin Ankara mitinginden, yola çıkmadan bir gün önce ancak haberi oldu.

Sosyalist Kamu Emekçileri'nin hazırlıkları

Sosyalist Kamu Emekçileri olarak sürece müdahalemizi Ankara eylemi ve amaçlaştırılan toplu görüşme üzerinden değil, sınıf mücadelesinin dönemsel ihtiyaçları üzerinden yapmaya çalıştık. Bir yandan yerellikteki faaliyetleri ortaklaştırmak için çaba gösterdik. Kamu emekçilerini yerelerde işçi direnişlerine desteğe götürmeye çalışırken, öte yandan direnişteki işçileri de yerelde gerçekleştirilen eylemlere katılmaya çağırdık.

Her ortamda (kurum toplantıları, sendika temsilciler toplantısı, söyleşi, işyeri ziyareti vb.) saldırıların ortak ve sınıfın bütününe yönelik olduğunu anlatmaya çalıştık. Saldırıları püskürtmenin yolunun devrimci sınıf mücadelesinin yükseltilmesinden geçtiğini işledik. Ankara mitinginin kamu emekçileri mücadelesine sunacağı olanaklar açısından değerlendirilmesi gerektiğini anlattık ve eyleme çağrı yaptık.

Tüm çabamıza rağmen eylem öncesi pratiğimiz 3-4 birim ve 2 temsilci toplantısı, şubeler platformu toplantısına katılım ile sınırlı kalmıştır. Özel sayımızı birkaç birimde dağıttık. *Sosyalist Kamu Emekçileri* imzalı ve KESK'in sürecini anlatan broşürü sendikalara ve birkaç işyerine dağıttık. Uzun süreli, yaygın ve planlı bir faaliyet yürütemediğimiz için bu çalışmanın alana yansımaları zayıf oldu.

22-23 Ağustos Ege ve Güney Marmara kolu

İzmir'den yaklaşık 20 otobüs saat 22:30'da yola çıktık. KESK'in belirlediği güzergah çerçevesinde sabahın erken saatlerinde (07:00 gibi) Marmara kolu ile birleşilecek yer olan Sivrihisar'a varıldı. Herkes yarım saatlik bir moladan sonra yola çıkılacağını sanıyordu. Çünkü eyleme ilişkin verilen tek bilgi Ankara Kızılay'a gidileceği idi. KESK'in toplu görüşmeden çekildiği, Ankara Valiliği'nin de Kızılay'a girmeye izin vermeyeceği basın yoluyla bir önceki gün açıklanmıştı. Dolayısıyla herkes bu bilinçle yola çıkmıştı. Yolda barikatları aşma noktasında kararlı bir tutum sergilenmesini bekliyordu. Ancak zaman geçiyor ne şube yöneticileri, ne de merkez yöneticilerden herhangi bir açıklama yapılmıyordu. İzmir, Manisa, Uşak, Aydın, Balıkesir,

Muğla vb. beklenen iller gelmişti, buna rağmen kitle bekletiliyordu. Sanki hiçbir yönetici yoktu.

Sosyalist Kamu Emekçileri olarak diğer şubelerden üyeleri de yanımıza alarak merkez yöneticilerine bekletilmemizin nedenini sorduk. Yapılan açıklama, KESK Merkezi Kriz Masası'nın direktifi doğrultusunda hareket edildiği, oradan yapılacak çağrıya göre yola çıkılacağı şeklinde oldu. Polis, jandarma vb. hiçbir engel olmamasına rağmen burada beklemenin bir açıklaması olamayacağını belirtmemiz üzerine tartışmalar yaşandı. Kitleye açıklama yapmalarını istedik. İsrarımız üzerine megafonla kısa bir açıklama yapıldı. Her taraftan yola çıkan kamu emekçilerinin belli noktalarda beklediği, Ankara'da Kızılay'a girme konusunda pazarlıkların devam ettiği, barikatların kaldırılmasına çalışıldığı belirtildi. Bu ilk tepkiden sonra diğer siyasal çevreler de müdahale etmeye çalıştı.

Diğer işkollarından emekçiler ile açıklama yapmaları için yöneticileri zorladık. Diğer yandan, değişik illerden gelen kamu emekçilerinin toplandığı yerlerde çağrı yaparak, Ankara'daki gelişmeleri açıklıyorduk. Kitlenin kendi eylemine sahip çıkmasını, bilgi verilmesi noktasında ısrarcı olunmasını istiyor ve hareket edilmesi için toplanmaya çağırıyorduk. Zaman zaman tartışmalar yaşıyor, ama ısrarla çağrılarımıza devam ediyorduk.

Ankara'daki saldırı haberlerini aldık. Yöneticiler ise ısrarla bunu açıklamamaya, kitleyi yerinde tutmaya çalışıyordu. Sonunda ısrarımız karşılığını gösterdi ve duyarlı kamu emekçileri toplanmaya başladılar. Yöneticiler sıkışmıştı. İkinci açıklamayı kitlenin baskısıyla yapmak zorunda kaldılar. Ancak birinci açıklamadan çok farklı değildi. Merkezden gelen haberde 25 dakikalık süre isteniyordu. Bazı sendika yönetimlerinden de tepkiler gelmeye başladı. Kitle bekletilmişken pazarlık yapılamayacağı, görüşmelerden çekilen KESK'in pazarlık yerine barikatlara yüklenmesi ve bekletilen kitlenin yola çıkmasını gerektiği seslendirilmeye başlandı.

KESK Merkez Temsilcisi bu kez şube başkanlarını toplanmaya çağırdı. Şube başkanlarına seslenen GYK yöneticisi, herkesin kendi sendikasına ve üyelerine sahip çıkmasını, kargaşa çıkmaması için kitlenin

arabalarda yarım saat bekletilmesini istiyordu. Bu tutumu teşhir etmeye çalışırken tartışmalar büyümeye başladı. Eğitim-Sen 1 No'lu Şube'den bir arkadaş bürokrat yöneticilerin yandaşları tarafından sıkıştırılıyor ve polisiye bir tutumla provokatörlükle suçlanmaya çalışılıyordu. Tartışmalar polemige dönüşmeye başlamıştı. Hukuk içerisinde hukuk üretilmemesi, merkez yöneticilerin kararına uyulması gerektiği vb. söylemler devam ediyordu. Saatler bir hayli ilerlemişti. Ankara'da Kızılay'a girmek isteyen kamu emekçilerine saldırıldığı yaralı ve gözaltı olduğu haberine rağmen GYK yöneticisi büyük bir pişkinlikle yalan söylemeye devam ediyordu. KESK yöneticileri tarafından "bilmem kaç dakika içerisinde olumlu haber alınmazsa yolu kesmek..." vb. ajitatif konuşmalar yapılmaya başlandı. Yolu kesiyoruz açıklaması yapıldığı anda yine müdahale etmeye çalıştık. Bunun doğru bir taktik olmadığını, önümüze barikat oluşturulduğu anda yolun kapatılması ve

barikatın aşılması için var gücümüzle yüklenilmesi gerektiğini vurguladık. Bunu kitleye anlatmaya çalıştık. Müdahalemiz o anda sonucu değiştirmeye yetmedi. Yöneticilerin ve bir çevrenin de dahil olduğu megafonlu çağrılar, yöneticiler tarafından doğru olmayan beyanlar vb. kitlenin yola taşmasını sağladı. Kitle coşkuluydu. Sloganlar atılıyor, trafiğin tıkanması ve oluşan araba konvoyu kitlede heyecan yaratıyordu.

Ancak saatler geçmesine rağmen yola çıkılmıyor, yapılan açıklamalar da doğruyu yansıtmıyordu. Saatlerce güneş altında oturulurken ilgili yönetici şu açıklamayı yapıyordu; "Ankara'da saldırı pozisyonu, Hipodrom'da saldırı hazırlıkları var" vb. Bunun doğru olmadığını, Ankara'daki arkadaşlarla görüştüğümüzü, kamu emekçilerine saldırıldığı, yaralıları olduğunu, gözaltılar yaşandığını bağırarak kitleye duyurmaya çalıştık. Bu bilgi başkaları tarafından da doğrulandı. Artık gizleme şansı kalmamıştı. Zaten yolun kapatılması işe yaramamış, trafik açılmıştı. 1 km kadar uzaklıkta bir yoldan akış sağlanıyordu. Bunun üzerine "arkadaşlarımıza yönelik bir saldırı var, otobüslere biniyor, onları almaya gidiyoruz" açıklaması yapıldı. Büyük bir coşku ile kitle arabalara yöneldi.

Hiçbir engelle karşılaşmadan Ankara-Hipodrom'a vardık. Hipodrom'da diğer illerden gelen kamu emekçileri ile Kızılay'a doğru yürüyüşe geçtik. Kızılay'daki barikatın kaldırıldığı söylense de Sıhhiye'ye gelince polis barikatıyla karşılaştık. Saat 17:00'ye gelmesine rağmen KESK yönetimi ses aracından doğru dürüst hiçbir açıklama yapmadı. Kitle barikatı yarma hazırlığında idi. Ancak sabah saatlerinden itibaren devletin izin verdiği yoldan kitleyi alana doğru yürüyüşe geçirdiler. Yaralılar ve gözaltı olmasına rağmen gözaltılar geri alınmadan eylem bitirildi.

KESK yönetimi iktidarla uzlaşma içinde hareket etmiş, tüm taktikler buna göre geliştirilmiştir.

Kamu emekçilerinin artık uyarı eylemine ihtiyacı yok, hak alıcı eylemlere ihtiyacı vardır. Toplu görüşme oyununa değil, devrimci bir mücadele programına ve önderliğe ihtiyacı vardır. Kamu emekçileri önüne genel grev-genel direniş hedefini koymak zorundadır.

Sosyalist Kamu Emekçileri/İzmir

23 Ağustos eyleminin İstanbul kolu...**Devrimci önderlik boşluğunu dolduralım!**

22 Ağustos Cuma akşamı sendikamızın kaldırdığı araçla yola çıktık. İstanbul'dan kaldırılan araç sayısı oldukça azdı. Daha önceki eylemlere 4-5 araç kaldıran şubeler bu eyleme en fazla bir araç kaldırmıştı. Mola yerinde İstanbul'dan gelen otobüsler biraraya geldi. İstanbul'dan eyleme katılan 17 otobüs vardı.

Mola yerinde hep tanıdık simalar vardı. Burada çekilen halaylar kitleye canlılık kattı. İki kısa moladan sonra sabah 7:30 gibi Ankara

girişinde bir benzinlikte nedenini bilmediğimiz bir bekleyişe koyulduk. Sorular üzerine diğer illerden yürüyüş kollarını beklediğimiz açıklandı. Saat 10:00'a doğru Kızılay'ın kapatıldığı, polisin barikat kurduğu, kimsenin Kızılay'a sokulmadığı haberi geldi. Bir sendika yöneticisi, ancak merkezi karar alınırsa Ankara'ya 4 koldan giriş yapılacağını, bu karar alınana kadar oturduğumuz yerden Kızılay'daki barikatın kaldırılması için trafiği kapatacağımızı söyledi. Bu kararı duyar duymaz, bunun doğru bir karar olmadığını, yol kapatmak yerine barikatı yerinde aşmak gerektiğini vurguladık. Ama bizlere söylenen alınmış bir kararın var olduğu ve buna uymamız gerektiği oldu.

İlk kapatılan yolun işlevsiz olduğu kararına varıldı. Kısa bir mesafe yürüdüktan sonra Şaşmaz mevkiinde oturma eylemine devam ettik. Uzun saatler süren bekleyişi kesen "Ankara'da çatışma var" haberi oldu. Artık herkesin sabrı taşmıştı. İnsanlar orada çatışırken neden barikat ve trafik

akışı dahi olmayan bu yolu kestiğimizi sormaya, yöneticilere baskı uygulamaya başladık. Bizlere verilen yanıt önceleri oldukça sert ve üstten dayatmacı bir üslupta idi; "Ne yani siz mi karar alacaksınız?" vb. demeye başladılar. Tepki gösteren emekçi sayısı artmaya başlayınca önce kitleyi ikna etmeye ve megafonla dağıtmaya, daha sonra ise "tamam haklısınız, ama biz de merkezi bir karar alınmasını bekliyoruz" vb. türü söylemlerle yatıştırmaya çalıştılar.

"On dakika" diyerek bizleri oyalamaya çalışan yönetim, kitlenin artan tepkisi karşısında son bir kez "MYK" ile konuşma yaptı ve uzun süren bekleyiş Kızılay'a gidiyoruz, barikatları aşacağız kararıyla sona erdi.

Ankara tren garı önünde araçlardan indirildik. Ama hala bizlere bir açıklama yapılmamıştı. Dağınık bir şekilde Kızılay'a doğru yürüyüşe geçtik. Otobüslerde bize "anlaşmaya varılmış, Kızılay'a gireceğiz" diye söyleniyordu. Ancak Sıhhiye'de polis barikatı ile karşılaştık. Ankara ve diğer yürüyüş kollarındaki dostlarımızla telefon görüşmeleri yapmasak nasıl bir oyuna geldiğimizi anlayamayacaktık. "Kızılay, Kızılay!" diye kitleyi motive eden yönetim daha sonra baştan beri anlaşma yapılan yollardan yürüyüşe geçerek kitleyi aldattı. Bunu da bir kazanım olarak sundu.

Biz *Sosyalist Kamu Emekçileri* olarak hem yürüyüş kollarında hem de alanda kitle içinde KESK yönetiminin ihanetçi tutumunu teşhir eden konuşmalar yaptık. Buna karşı alınması gereken tutumu emekçi dostlarımıza anlattık. "Toplu görüşme oyunu değil genel grev, genel direniş" başlıklı bildirielerimizi yaygınca dağıttık. Eylem alanında ise *Sosyalist Kamu Emekçileri* imzalı "KESK'in evrimi, Bir kez daha mühürleri kırmak için ne yapmalı" adlı broşürümüzü dağıttık.

Bu eylem bir kez daha kamu emekçileri cephesinden yaşanan devrimci önderlik boşluğunu ve bizlere düşen görevleri göstermiştir.

Bir kamu emekçisi/İstanbul

Sendika ağalarının barikatı aşılmalıdır!

23 Ağustos'ta gerçekleştirilen KESK Ankara eylemine Adana BDSP çalışanları olarak yaklaşık 20 kişiyle katıldık. Yol boyunca söylediğimiz türküler ve marşlarla ertesi gün gerçekleşecek eyleme direniş ruhunu taşımaya çalıştık. Ankara'ya 80 km kala, saat 07:00 civarında konakladık. Orada da halay, türküler ve marşlarımız devam etti. Saat 11:00 civarında Ankara'da Kızılay Meydanı'na girmeye çalışan eylemcilere müdahale edildiği haberini alınca Ankara'daki barikatların kaldırılmasını sağlamak amacıyla bulunduğumuz yerde E-5 karayolunu çift yönlü trafiğe kapattık.

Yaklaşık 2 saat süren eylem boyunca sloganlar atıldı, marşlar söylendi, şiirler okundu. Oldukça coşkulu geçen oturma eyleminde biz komünistler, "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Hücreler yıkılsın tutsaklara özgürlük!", "İşçi memur elele genel greve!", "Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganlarını sıklıkla attık. Attığımız sloganların büyük bir çoğunluğu kamu emekçileri tarafından da sahiplendi.

Saat 13:00 civarında gelen haber üzerine oturma eylemi bitirilerek Ankara'ya doğru yola çıktık. Orada diğer illerden gelen kamu emekçileriyle buluşarak kortejlerimizde yerimizi aldık. Akşam saat 19:30'a kadar süren eylem kamu emekçilerinin mücadeledeki kararlılığıyla birlikte sendikal bürokrasiyi aşacak bir inisiyatif de sahip olmadığı göstermektedir. Kamu emekçilerinin önündeki en önemli engel sendika ağalarının oluşturduğu barikattır. Eylemin örgütlenişinden yol boyunca sergilenen ve alana yansıyan tutuma kadar bu kendini bariz bir şekilde ortaya koymuştur.

BDSP çalışanları/Adana

KESK eylemi: Bir kez daha ihanet!

3-4 saat Aksaray'da TŞCF dinlenme tesislerinde "diğer illerden gelen araç konvoyunu bekliyoruz" bahanesiyle bekletilen emekçiler, Ankara'dan gelen MYK emri üzerine yol üzerinde 3.5 saatlik oturma eylemi yaptılar. Trafik engellendi. Yine Ankara'dan gelen emir üzerine eylem sona erdirildi.

Ankara'ya varıldığında ise yürüyüş kollarının birleşmesine yine KESK yönetimi tarafından fırsat verilmedi. Sıhhiye Meydanı'nda kurulan polis barikatı karşısında 1-2 saatlik oturma eylemi yapıldı. Barikatı aşmak yerine polis ile yapılan anlaşma sonucu kitle ara sokaklara yönlendirildi. Kimin nerede yürüdüğü belli olmayan koşturmaca sonucunda yapılan basın açıklaması, "gündüz gözaltına alınan emekçiler serbest bırakılıncaya kadar eylemimiz devam edecektir" söylemine rağmen bitirildi.

Fiili-meşru mücadele hattından uzaklaşmanın bir başka örneği olan 23 Ağustos KESK eylemi, yanlış zamanda ve yerde kesilen yollar, polis köpekleri ile saatlerce bakışıp, "barikatı ya açarsınız ya da biz yolumuza devam edeceğiz" söylemleri eşliğinde ihanetle sonuçlanmıştır.

Bu tabanın değil icazetçi-reformist yönetici kadronun istemi ve mücadele anlayışıdır. Bu anlayış terkedilmediği sürece KESK hiçbir kazanım elde edemeyecektir. Grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkının bu tür eylemlerle alınamayacağı bilinmelidir.

Bir eğitim emekçisi/Adana

KESK Diyarbakır yürüyüş kolu Adana'da karşılandı

21 Ağustos günü Diyarbakır'dan yola çıkan KESK'li emekçilerden oluşan yürüyüş kolu Adana'da yaklaşık 100 kişilik KESK üyesi grup tarafından eski garajlarda karşılandı.

Yürüyüş kolu ile birleşen emekçiler basın açıklaması yapmak üzere Abidin Dino Parkı'na yürümek istediler. Yolda polisin yürüyüşü engellemek istemesi sonucu arbeye yaşandı. Polisin biber gazlı saldırısına maruz kalan emekçiler slogan atarak yürüyüşlerine devam ettiler. Abidin Dino Parkı'nda yapılan basın açıklamasıyla eylemlerini sonlandırdılar. (SY Kızıl Bayrak/Adana)

Colin's direnişi üzerine...

Devrimci önderliğin tayin edici önemi

İstanbul Esenyurt'ta bulunan Colin's fabrikasında bir süre önce bir işçi direnişi yaşandı. Patronun kölelik yasasını imzalatmak istemesine ve düşük ücret zamlarına tepki duyan Colin's işçileri tepkilerini önce daha kısmi eylemlerle dile getirdiler. Patron buna rağmen ortalama yüzde 10 zam açıklayınca da iş bıraktılar. Patron işçilerin eylemine yaklaşık 300 kişiyi işten atarak yanıt verince, işten atılanlar ve onları destekleyenler fabrika önünde direnişe geçtiler.

11 Ağustos'ta başlayan direniş zaman içinde zayıflayarak 19 Ağustos'a kadar sürdü ve bu tarihte bitirildi. Direnişin en başında oluşturulan ve eylemin sorumluluğunu üstlenen "işçi komitesi" 19 Ağustos'tan itibaren fiilen dağıldı. Bir daha toplanmadı ve herhangi bir çalışma içerisine de girmedi. İşçilere yapılan son açıklama, direnişin bitirildiği, artık yasal süreçlerin başlatıldığı yönündeydi.

Nitekim direnişe katılan işçiler bu tarihten sonra kendi kişisel kararlarıyla davrandılar. Bir kısmı eyleme katıldığı için pişman olduğuna dair kağıtları imzalayarak yeniden işbaşı yaptı. Bir kısmı bu kağıtları imzalamayı ve işe dönmeyi reddetti. Fakat 200 milyon ile 1.5 milyar arasında değişen paralar karşılığında tazminat dahil içeride kalan haklarından vazgeçtiler. Fabrikayla tüm hukuksal ilişkilerini kopararak yeni iş aramaya koyuldular. Geri kalan işçiler ise pişmanlık dilekçesi imzalayarak işe dönmeyi de, üç-beş kuruş sus payı olarak tazminat haklarından vazgeçmeyi de reddettiler. İşvereni mahkemeye verdiler. Bu işçilerin yasal süreçlerini sendika avukatları takip ediyor.

Colin's ile ilgili son durum kabaca böyle. Sınıf devrimcileri son bir yıldır sınıf hareketine müdahale sorumluluklarını Colin's üzerinden de yerine getirmeye çalışıyorlardı. İçerden ve dışardan Colin's işçilerine dönük bir bilinçlendirme ve örgütlenme faaliyeti yürütüyorlardı. İşyerindeki BDSP taraftarı işçiler imkanlar ölçüsünde bir fabrika çalışması yürütüyorlardı. Gene bu işçiler imkanlar ölçüsünde direniş içerisinde de yer aldılar, eylemin gelişip güçlenmesi için militanca çaba harcadılar. BDSP şu ya da bu ölçüde direnişin sorumluluğuna ortak oldu. Dolayısıyla, konuyla ilgilenen ilerici, devrimci kamuoyunu direniş sırasında ve sonrasında yaşanan bir takım gelişmeler hakkında bilgilendirmeyi de sorumluluğumuzun bir parçası olarak görüyoruz.

Önderliğin önemi bir kere daha görüldü

Colin's direnişi, yeterli düzeyde bir iç örgütlülüğe sahip olmayan, sınıfın bağımsız çıkarlarını temel alan mücadeleci bir önderlik tarafından omuzlanmayan bir hareketliliğin, ne kadar meşru taleplere sahip olursa olsun, hayli dar sınırlara sahip olduğunu göstermesi bakımından önemli dersler içermektedir.

Sınıf devrimcileri dışında Colin's işçilerini hedef alan sözü edilebilir tek örgütlenme faaliyeti bir troçkist çevre tarafından yürütülüyordu. Cengiz Tekstil direnişinin sona ermesinden sonra Colin's üzerinde yoğunlaşan bu çevre, işçilerle geri bilinçleri üzerinden

buluşma diye özetleyebileceğimiz tarz ve yılları bulan çalışması sayesinde fabrikada belli bir etki ve çeper yaratmış durumdaydı.

Sınıf devrimcilerinin ve liberal troçkist çevrenin faaliyeti Colin's işçilerinin ancak belli bir kısmına ulaşabiliyordu. İki binada toplam 1800 civarında kişinin çalıştığı Colins'te işçilerin ezici bir çoğunluğuna en kötüsünden bir örgütlülüğün dahi yoksundu. Hem bilinç, hem de örgütlülük düzeyi açısından işverenle sert bir çatışma içerisine girmeye yeterince hazırlıklı değildi. Patron ise pervasızca saldırıyor, her türlü yol ve yöntemi kullanmakta tereddüt etmiyordu.

Fakat bütün olumsuzluklara rağmen Colin's direnişini başarıya taşımak mümkündür. 1800 Colin's işçisinin gücü, mücadeleci ve kararlı bir önderliğin atacağı adımlarla, geliştirip uygulayacağı işlevsel politikalarla pekala harekete geçirilebilirdi. Geri bilince sahip işçiler ve başta ikircikli davrananlar direnişin yarattığı atmosfer içerisinde daha ileri çekilebilir, eylemin asli unsurları durumuna getirilebilirdi. Yaygın bir dış desteğin örgütlenmesi için de koşullar uygundu. Fakat yazık ki bu yapılamadı. Colin's direnişinin en büyük talihsizliği önderlik planında ortaya çıktı.

Colins'te direnişin en başında bir işçi komitesi kuruldu. Fakat bu komite daha direnişin ilk günlerinde boşa çıktı. Colin's'te faaliyet yürüten troçkist çevrenin gerici tutumları sonucunda komite işlevsiz bir insanlar topluluğuna döndü. Direnişi ilgilendiren bütün önemli kararlar perde arkasında, bu troçkist çevrenin kendi iç toplantılarında alındı. İşçilerden, komite içinde yer alan devrimci işçilerden ve destekçilerden gelen her türlü ilerletici müdahale ve öneriyi, komitede elde ettikleri sayısal üstünlüğe dayanarak ya da sık sık oldu bittilere başvurarak boşa çıkardılar.

Elbette ki komitenin işlevsiz kalmasında sınıf devrimcilerinin etkin bir müdahale düzeyi ortaya koyamamalarının da rolü vardı. Eylemin pratik yükünü sırtlanma, dış desteğin örgütlenmesine dönük çaba sarf etme konularında hatırı sayılır bir emek harcayan sınıf devrimcileri, direnişi iç düşmana karşı koruma noktasında yazık ki başarılı olamadılar. Son günlerde bu konuda daha müdahaleci oldular, fakat bu kez de işçiler önünde fiziki saldırıyla karşı karşıya

kaldılar.

Dolayısıyla direnişin işçilere dayanan bir önderlik ekibinden, sınıfın çıkarlarını gözeten bir direniş komitesinden yoksun olduğunu, adına komite denen insan topluluğunun troçkist çevrenin elinde bir oyuncığa döndüğünü bir kez daha vurgulamak gerekmektedir. Direniş üzerinde hemen hiçbir söz hakkı olmayan, böyle olduğu ölçüde bir iç çalışma disiplininin de yoksun bulunan Colin's direniş komitesi, bir eylem komitesinin nasıl olmaması gerektiği konusunda ibret verici bir örnek olarak hafızalarda yerini aldı.

Direnişe dayatılan gerici politikalar

Troçkist çevrenin tek marifeti komiteyi boşa çıkartmak olmadı. Komiteyi kendi denetimlerine almanın da rahatlığıyla direnişe sürekli olarak kendi geriliklerini dayattılar. Örneğin bu mücadele kaçkınları daha boylarını aşan bir işe bulaştıklarını görür görmez, henüz direnişin ikinci gününden itibaren işçiler arasında eylemi bitirip bitirmeme tartışmasını yaymaya başladılar.

Polis, direniş yerindeki işçiler üzerinde tam anlamıyla terör estiriyordu. Birçok şeye keyfi olarak karıştığı yetmiyormuş gibi, üçüncü günden itibaren destek için gelenleri direniş yerine almamaya başlamıştı. Komitenin polisin keyfi tutumuna karşı net bir tutum alması, direniş yerini koruyacak, destekçilerin işçilerin yanına gelmesini güvence altına alacak adımlar atması gerekiyordu. Fakat bu yöndeki bütün uyarı ve önerilerimize sözü edilen çevrenin sözü geçen adamları tarafından "siz işçilerle polisi karşı karşıya getirmek mi istiyorsunuz?" gibi yanıtlar verildi.

Neticede direniş alanında polisin engelleyici tutumlarına göz yumuldu. Destekçiler sahiplenilmedi ve polis karşısında yalnız bırakıldı. Esenyurt Köyiçi'ne yapılan yürüyüşlerde atılan sloganlar bizzat komiteyi denetim altında tutan bu gerici çevrenin adamlarınca engellendi. 15 Temmuz günü Köyiçi'nde yapılan basın açıklamasında jandarmanın direnişçi işçilerle destek için gelenleri yalıtma politikasının uygulayıcıları da aynı kişiler oldular. Ellere megafonları alıp hiç utanıp sıkılmadan destek için gelenlere "dağın" anonlarını bu aynı kişiler yaptılar. Gerekçe hep aynıydı; "polisle işçilerin karşı karşıya gelmesini istemiyoruz!"

Örnekler daha da çoğaltılabilir, ancak gereksizdir. Kısaca söylenebilir ki; direniş başladıktan sonra işçilerin örgütlülük ve bilinç düzeyini yükseltmek, kararlılıklarını arttırmak adına hiçbir çaba göstermeyen, tersine onlara kendi geriliklerini ve korkularını aşılacak için ne gerekiyorsa yapan; sınıf dayanışmasını güçlendirmek için elini bile kıpırdatmayan, tersine destek için gelenlerin işçilerden yalıtılması için seferber olan; neticede direnişi zafere taşıma kaygısıyla değil tersine kendi küçük hesaplarıyla hareket eden, böylelikle de sınıf adına en ufak bir kaygı taşımadıklarını bir kez daha ortaya koyan bu liberal troçkist çevre direnişin bu şekilde yenilgiyle bitmesinin en büyük sorumlusu oldu.

BDSP'li Colin's işçileri

İşçilere, sendikalara, ilerici ve devrimci kamuoyuna!

Colin's direnişi ile ilgili zorunlu bir açıklama

Konuyla ilgili kamuoyunun da bildiği gibi, İstanbul Esenyurt'ta bulunan Colin's fabrikasında bundan bir süre önce direniş yaşanmıştır. Düşük ücretlere ve işten atmalara karşı fabrika önünde 11 Ağustos'ta başatılan direniş aradan geçen süre içerisinde giderek zayıflamış ve 19 Ağustos itibarıyla da bitirilmiştir.

Direnişin başlangıcında belirlenen ve fabrika önündeki eylemin sorumluluğunu üstlenen işçi komitesi o tarihten sonra fiilen dağılmış, herhangi bir toplantı yapmamıştır, çalışma yürütmemiştir. Direnişe katılan işçilerin bir bölümü yeni iş aramaktadır, bazıları ise bulduklara işlere girmiştir. Bazı işçiler Colin's patronunun teklif ettiği 200 milyon ile 1.5 milyar lira arasında değişen miktarlarda paraları almış, tazminat dahil her türlü hak talebinden vazgeçmiştir. İşçilerin bir kısmı ise Colin's patronunun dayattığı "pişmanlık dilekçesi"ne imza atarak yeniden fabrikada işbaşı yapmıştır. İçerdeki haklarından vazgeçmeyen işçilerin yasa süreçleri ise vekalet verilen sendika avukatlarının takip edilmektedir.

Ancak son günlerde konuyla ilgili başka gelişmeler yaşanmaktadır. Daha önce Colin's işçileri arasında kendince faaliyet yürüten, direniş süreci içinde yer alan ve direnişin yenilgisinde çok özel bir sorumluluğu olan troçkist bir çevre, kabul

edilmeyecek bir takım davranışlar sergilemektedir.

Başta da belirttiğimiz gibi "işçi komitesi" 19 Ağustos'ta dağılmıştır ve o tarihten bu yana Colin's işçilerini temsil yetkisine sahip yeni bir komite de kurulmamıştır. Fakat bu yalancılar, hiçbir ahlaki ölçüye sığmayacak şekilde, artık olmayan "Colin's İşçi Komitesi"nin imzasını kullanarak bildiriler, açıklamalar yayınlamayı sürdürüyorlar. Direnişin akıbeti hakkında yanlış bilgiler yayarak herkesi yanıltmaya çalışıyorlar.

Gerek sahte imzayla kaleme aldıkları bu bildirilerde, gerekse son günlerde temasa geçtikleri ilerici, devrimci yayın organlarıyla görüşmelerde Colin's direnişinin halen devam ettiğini, istenirse röportaj yapabileceklerini söylüyorlar.

23 Ağustos Ankara eyleminde görüldüğü gibi, her türlü ilerici, devrimci değerden yoksun bu çevrenin tek amacı Colin's işçileri üzerinden siyasi ve maddi kazanç sağlamaktır. 23 Ağustos'ta Ankara'da yapılan KESK eylemine 3-5 kişiyle Colin's işçileri adına katılmaları ve burada direnişe destek yalanıyla para toplamaları bu niyetlerini ele vermektedir. Ayrıca her vesileyle bu tip girişimlerde buldukları, değişik kişi ve çevrelerle "Colin's işçilerine destek sağlama" bahanesiyle ilişkiye geçtikleri bilinmektedir. Önümüzdeki günlerde "Colin's işçilerine destek" amacıyla bir "dayanışma

gecesi" düzenleme niyet ve çabası içinde olmaları da bunu göstermektedir.

Tekrar söylüyoruz; ortada süren bir direniş yoktur. Bu çevre Colin's direnişini sürüyor gibi göstererek maddi çıkar sağlama peşindedir. Colin's direnişine katılmış, emek vermiş, bedelini ödemiş işçilerin bu çevrenin marifetlerinden henüz yeni yeni haberi olmaktadır. Ve işçiler arasında işçi sınıfının ahlakına yabancı bu davranışa karşı tutum alma eğilimi gelişmektedir.

Her türlü ahlaki ölçüden ve sınıfın değerlerinden uzak bu davranışa, işçi sınıfının değerlerinin açıkça tahrip edilmesine, pazara sürülmesine, bir kazanç kapısı olarak görülmesine sessiz kalınmaz.

Bu çevrenin mensupları, direniş adına topladıkları her kuruşun hesabını derhal Colin's işçilerine ve ilgili kamuoyuna vermeli, benzer girişimlerden de vazgeçmelidir. Toplanan paralar işten atılan ve maddi bakımdan zor durumda olan Colin's işçilerinin ihtiyaçları için harcanmalıdır.

İşçi sınıfının mücadelesinden yana bütün kurum ve kişileri bu çevrenin girişimleri konusunda uyanık davranmaya ve hesap sormaya çağırıyoruz. BDSP olarak bu tür davranışlara kesinlikle izin vermeyeceğimizi herkesin bilmesini istiyoruz.

28 Ağustos 2003

BDSP (Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu)

Kürt kökenli genç bir sanayi işçisiyle konuştuk...

"Büyük, güçlü, yıkılmaz devlet söylemi koca bir yalan ve aldatmaca"

- Bize kendini tanıtır mısın?

İşçi: Ben kafaların, kulakların, parmakların kesilip koleksiyon yapıldığı, ölü gerilla bedenlerinin mezarlardan çıkarılıp panzerlerin arkasına bağlanarak yerlerde sürüklendiği, köy halkının asker ve jandarmalarca köy meydanında toplanıp kadın-çocuk demeden dipçiklerle sıra dayalıdan geçirildiği, köylerin yakıldığı, katliamların, işkencelerin, yargısız infazların kol gezdiği Kürt illerinden birinde doğup büyümüşüm...

Aktardığım bu olaylara tanık olarak aç-açıkta, susuz ve soğukta geçirdiğimiz günler oldu. Bizi köy meydanında topladıklarında o çocuk yaşındayken içimi kaplayan kını anlatmak zor. Bize bu işkenceleri yaşatan devlet 20 yaşına geldiğimizde hatırlıyor, "vatani görevi" yapmak için "askere" alıyor. "Patronların vatanımı korumak için" askere gittiğimde, o sıkça söylenen ve benim de öyle zannettiğim "büyük, güçlü, yıkılmaz devlet" söyleminin koca bir yalan ve aldatmaca olduğunu, bu kükreğin altında çürümüş bir bataklık olduğunu gördüm.

Askerlik bittikten sonra artık devletin işine yaramıyorsunuz, sizi bizzat kendisinin yarattığı onbeş milyonluk işsizler ordusunun yanına gönderiyor. Kira, geçim derdi ile uğraşırken bir iş buldum ve işe başladım. Çalışma koşullarımız çok kötü. Ücret asgari, servis yok, güvence yok, sigortanın aylar sonra yatırılacağı söyleniyor, o da bilinmez. 13-14 saat çalıştıktan sonra 40 dakikalık yolu yürümek zorunda kalıyoruz. Dolmuş para versek asgari olan ücret uçup gidecek. İş koşullarının kötü olmasından dolayı sürekli giriş-çıkışlar yaşanıyor. Bu işverenin hesabına geliyor. Zira 3-5 ay çalıştırdığı işçilere ne sigorta yatırıyor ne

de servis veriyor.

- İşçi sınıfının 150 yıllık tarihsel kazanımlarını bir çırpıda gasp etmeyi hedefleyen "kölelik yasası" yasalastı. Bu konuda ne düşünüyorsunuz ve işyerinde yansımaları oldu mu?

İşçi: Biz işçiler arasında birlik beraberlik olmadığı müddetçe bizim haklarımız daha da gaspedilecek. İşyerinde hergün yeni uygulamalarla karşı karşıya kalıyoruz. Bizden istedikleri günlük üretim sayısını her geçen gün yükseltiyorlar. Bu sayıyı çıkarmak için makine ile yarışmamız gerekiyor, bu mümkün mü? İşçiler arasında sürekli rekabet körükleniyor, baskı yapılıyor ve sürekli takibat altına alınıyoruz. Yaşanan bu hak gasplarına karşı duyarsızlık diz boyu. İnsanlardaki bu duyarsızlık beni de etkiliyor, benim de duyarsız kalmama neden olabiliyor.

Bir eylem ya da bir miting esnasında insanlar polis saldırısı karşısında geri çekiliyorsa bu da beni etkiler. Bir mitinge giderken ya da bir eylem yaparken sonuna kadar direnmek gerekiyor. Biliyorsun, biz Kürt kitleleri direngen insanlarız. Eylemlere kitlesel gider, haklarımızı ararız. Ben Kürt arkadaşlarımla bir araya geldim mi, ya da birbirini hiç tanımayan iki Kürt bir araya geldi mi çabuk kaynaşır, herşeyi konuşur, tartışırız. Ama fabrikalarda böyle olamıyor. Kimi insanlar benim Kürt olduğumu duyunca tuhaf oluyor. Böylesi insanlar için benim bir şeyler yapasım gelmiyor.

- İşçi sınıfının bilinçli unsurları görevlerini yerine getirmediği zaman, geri kesimleri suçlama hakları olabilir mi? Öncü-bilinçli işçiler sınıfa karşı görev ve sorumluluklarını yerine getirmediği müddetçe, öncü-bilinçli sıfatı lafta kalmıyor mu?

İşçi: Kalıyor da, ama ben bu işçilerle ne yapayım

şimdi? İnsanların sabit, kalıplaşmış düşünceleri var. Bu yaşlardan sonra değiştirmek çok zor. Geçen gün otuzunu aşmış bir bayan işçi diyor ki, "siz Kürtler'in hepsini çoluk çocuk demeden üst üste koyup yakmak gerekiyor" vb. Ben de dedim ki, "sen düşmanım da olsan ben yapmam böyle bir şeyi. Bu insanlık dışı bir şey, nasıl öyle diyebilirsin?". Bir başkası gelip bütün Kürtleri aynı kefeye koyabiliyor. Üstelik işte bazı şeyleri paylaştığımız bir işçi.

- Türkiye sermaye devleti Irak'ta Amerikan jandarmalığı yapmak için yakında asker gönderiyor. Bu konudaki düşünceleriniz nedir?

İşçi: Türkiye diye bir devlet kaldığına inanmıyorum artık. Tamamen Amerikan sömürgesi altında olan bir devletle karşı karşıyayız. İşçilere, memurlara, Kürt emekçilerine, herkese düşman gibi azgınca saldırıyor. Şu an oraya gidecek olan askerlerin orada ölmeleri durumunda, bunun sorumlusu AKP hükümeti ve devlet olacaktır. Oraya gidip ölecek olanlar neticede emekçi insanların çocukları. Acaba Erdoğan'ın çocuğu asker olsaydı Irak'a gönderilir miydi?

- Yeni çıkan Genç İşçi bültenini okudun ve çevrende 20'ye aşkın arkadaşına verdin. Bülten için ne düşünüyorsun ve önerilerin neler?

İşçi: Bülten güzel olmuş. En sıradan insan bile okuduktan sonra bir şeyleri anlayabilir. Benim çevremdeki insanların hemen hepsi Kürt işçi. Daha önce dediğim gibi verdiğim insanların birkaç kişi dışındakilerin çoğu düşünsel olarak destekliyor ama, işyerlerindeki insanların sorunlarına sahip çıkarak mücadele edeceklerine inanmıyorlar. Ayrıca Kürt sorununa biraz yer verirse, değişik konular üzerinden işlerse daha iyi olacağını düşünüyorum.

SY Kızıl Bayrak/Sefaköy

Doğu Sanayi Sitesi işçileriyle kölelik yasası üzerine konuştuk...**“Toplum olarak direnmemiz gerekiyor!”**

- Kaç yıldır bu sitede çalışıyorsunuz?

1. işçi: 2 yıldır.

2. işçi: ‘95’ten beri.

3. işçi: 6 aydır.

- Hangi sektörde çalışıyorsunuz?

1. işçi: Etiket sektörü.

2. işçi: Otomotiv sektörü.

3. işçi: Kozmetik.

- Çalışma koşullarımız nasıl?

1. işçi: Çok büyük olmayan bir firmada yaklaşık 10-15 işçi zincirleme çalışıyoruz.

2. işçi: Günde 10 saat çalışıyoruz. Asgari ücret alıyoruz. Arada bir fazla mesai oluyor.

3. işçi: 260 milyon maaş alıyorum. Ben depocu olarak çalışıyorum. Sabah 08:30’dan akşam 18:00’e kadar çalışıyoruz. Fazla mesai bu aralar durdu zaten. Sadece depocu arkadaşlar var şu anda çalışan. Diğer işçiler ücretsiz izne çıkarıldılar. 15 kişiydik, şu an 3 kişiyiz.

- Meclisten geçen 4857 sayılı yeni iş yasası hakkında ne düşünüyorsunuz?

1. işçi: Ne olduğunu bile bilmiyoruz ki! Haberleri falan da pek dinleyemiyoruz.

2. işçi: Hiç bilgim yok.

3. işçi: Kölelik yasası falan diyorlar, o mu? Bence kötü bir yasa, ama iyi yönleri var gibi gösteriliyor. Ama yine de pek bilgim yok. Sanki işvereni de zor duruma sokuyor gibi.

- Fazla mesailerin yerine telifi çalışması getiriliyor ve böylece mesai ücretleri gaspediliyor; kıdem tazminatları bir fona aktarılıyor ve 15 yıl çalışmadan alınmıyor; 30 kişiden az işletmelerde işgüvencesi yasası geçerli değil; diğer firmalara çalışmak için ödünç işçi olarak gönderilebiliyorsunuz. Bu şekilde zaten uygulanan esnek çalışma koşulları yasal bir dayanak buldu. Bu sizi nasıl etkiler?

1. işçi: Etkileri çok fazla. Tazminatımı alamazsam tabii ki beni çok etkiler. Farklı bir firmaya gönderilmek de beni etkiler. Çalıştığım

firmanın beni başka firmaya göndermesine razı olunamaz. Peki ben tazminatımı nereden alacağım? Olur mu böyle uygulama? Bir şeyler yapmamız gerekiyor.

2. işçi: Herhalde çok kötü etkiler. Başka firmaya ödünç olarak gönderilsem işi bırakırım.

3. işçi: Kötü olur mutlaka. Başka bir dayanağımız olmadıktan sonra çok kötü olur. Memleketimden buraya çalışmak için geldim. Bu durumda çok kötü olacak. Eğer ben 260 milyona çalışırsam, mesai de alamadığım vakit ev kirası mı vereceğim, yemeye-içmeye mi bakacağım? Bir de yemek-içmekle bitmiyor. Genciz aynı zamanda, gezmesi falan da var.

- Sendikaların yasa karşısındaki tutumu hakkında ne düşünüyorsunuz? Sizce yasaya karşı gereken tavrı gösterebildiler mi?

2. işçi: Göstermediler. Gösterselerdi eğer bir şeyler olurdu.

3. işçi: Aslında gösterirler. Ben sendikali çalışmak istiyorum, ama hangi koşullarda, nerede, nasıl çalışırlar onu bilmiyorum.

- İşçi sınıfım köleleştiren bu yasaya karşı nasıl mücadele edilmelidir?

1. işçi: Bireysel olarak ne yapabilirsin? Toplum olarak direniş yapmamız gerekiyor. Ufak bir işletme sınırlarında olacak iş değil. Sendikali olmak istiyoruz, ama bu sanayi sitesinde çok zor görünüyor. Bizim diğer firmalarda çalışan işçilerle bir bağlantımız yok. Aynı sanayi sitesinde olmamıza rağmen işçiler arasında bir sosyal ortam yok. Şu anda işyerinde birkaç arkadaşız. Sadece onlarla görüşebiliyorum.

3. işçi: Daha fazla işverenlerin üzerine gidilmeli. 30 kişinin altında çalışan yerler mağdur durumda bırakılıyor. İşçi sınıfı resmen köle olacak. Buna karşı nasıl önlem alınır, çok bilgim yok. Mitingler yapacağız, tepkimizi dile getireceğiz... Başka çare göremiyorum.

MAKTEK işçileriyle savaş üzerine konuştuk...**“Bu sistem varoldukça gerçek bir barışın geleceğine inanmıyoruz!”**

- Şu an gündemde ABD’nin sefil çıkarları için Irak’a asker gönderilmesi var. İşçi ve emekçi çocuklarını “ulusal çıkarlar” adına Irak halkını öldürmeye gönderecekler. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

1. işçi: Biz askerlerin gitmesinden yana değiliz. Yarın öbür gün benim kardeşim de askere gidecek. Bizi yönetenler kendilerini düşündükleri için bunu istiyorlar. Ne de olsa onların evlatları gitmiyor askere.

2. işçi: Niye asker gönderilsin ki! Şimdi gidecek olan askerlerimiz, basından takip ettiğime göre, en tehlikeli ve kötü bölgelere gönderilecek. Amerikan askerinin yapamadığını bizim askerler yapacak yani. Ama oranın halkı kendi topraklarını işgal eden Türk askeri de olsa başka bir ulusun askeri de olsa gereken direnişi gösterecektir.

- 1 Eylül Dünya Barış Günü yaklaşıyor ve dünyamızda savaş var. Sizce barış bu sistemde gerçekleşebilir mi? Gerçek bir barışın sağlanması için ne yapılmalı?

1. işçi: Günden güne işsizlik çoğalıyor ve sürekli krizler yaşanıyor. Kısacası bu sistem varolduğu sürece biz gerçek bir barışın geleceğine inanmıyoruz.

2. işçi: Gerçek bir barışın sağlanması için de insanların örgütlenmesi gerekiyor. Herşey örgütlü mücadeleden geçiyor. Örneğin biz de bir takım haklarımızı alabilmek için burada örgütlü bir mücadele veriyoruz. İşçi ve emekçiler örgütlü olduğu sürece her saldırıya göğüs gerebilirler.

(Yaklaşık bir ay önce sendikaya üye oldukları için işten atılan

MAKTEK işçileri işverenle yapılan anlaşma

sonucu tekrar işbaşı yaptılar.)

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Altınyâğ Fabrikası’nda sendikal mücadele...

Çiğli Organize Sanayi Bölgesi’nde kurulu bulunan Altınyâğ Fabrikası’nda uzun zamandır DİSK Gıda-İş Sendikası tarafından sendikal örgütlenme çalışması yürütülmekteydi. Bir süre önce sendika üyesi bir işçinin işten atılmasıyla işçiler, iş yavaşlatma eylemi ve yemek boykotu yaptılar. Sendikal mücadelenin sürdüğü fabrikada iş çıkışlarında sendikacılar tarafından işçilere açıklamalar yapılıyor. (SY Kızıl Bayrak/İzmir)

Ağartoğlu deri işçileriyle dayanışma faaliyeti...**Yaşasın sınıf dayanışması!**

İzmir Menemen Organize Sanayi’de sendikaya üye oldukları için işten atılan Ağartoğlu deri işçilerinin direnişi 3. ayını dolduruyor. Sermayenin işçi ve emekçilere çok yönlü saldırısı ise sürüyor.

Saldırılarında sınır tanımayan, emperyalizme göbekten bağımlı olduğunu açık seçik ortaya koyan sermaye iktidarı, işçi sınıfını açlığa, yoksulluğa, işsizliğe mahkum ederken, hakları için sokaklara çıkan memurunu da copluyor. Tüm bunlar yetmezmiş gibi işçi ve emekçi çocuklarının kanını ABD emperyalizmine pazarlamak için masaya oturuyor.

Her zaman işçi ve emekçilerin yanında olan biz Kırşehirli emekçiler bir kampanya başlatmıştık. Direnişe destek olabilmek için neler yapabiliriz diye düşündük. İlk önce Ağartoğlu deri işçilerinin yaşadığı maddi zorlukları düşünerek bir kampanya başlattık. Kart postallarımızı hazırlayarak satışa başladık. Direnişe aynı zamanda manevi destek sağlamak için bu onurlu direnişi herkese duyurmaya çalıştık. Bire bir insanlarla sohbet ettik, kafeleri, sendikaları vb. dolaşarak herkese ulaşmaya çalıştık.

Direnişi Ağartoğlu deri işçilerini Hacı Bektaş Şenlikleri’ne davet etmiştik. Böylece direnişin

sesini buraya taşımaya düşünmüştük. Direnişçi işçilerin geleceğe duyumu üzerine destek ve dayanışma amaçlı çıkarılan kalemlerden talep ettik. Şenlikler süresince karayolları işçilerinin de desteğiyle bir sınıf dayanışması örneği sergilendi. Karayolları işçileri Hacı Bektaş’ta dükkan dükkan dolaşarak kalem satışı yaptılar. Ayrıca *İşçi Kültür Evleri* ve *Kızıl Bayrak* standlarında da kalem satışı yapıldı. Arkadaşlarımız da ellerinde kalemlerle Hacı Bektaş’ın sokaklarında satış yaparak Alevi işçi ve emekçilere direnişi anlattılar.

Ayrıca şu noktayı hatırlatmakta fayda var. Direnişçi işçilerden birkaçının şenliklere gelerek kendi direnişlerini anlatması daha anlamlı olacaktı. Yine de biz ve karayolları işçileri bu boşluğu doldurmaya çalıştık.

Ağartoğlu işçilerinin direnişinin kazanımla sonuçlanacağı, işçi sınıfının kurtuluşunun kendi eseri olacağı ve özgür yarınları kuracağı inancıyla bir kez daha bu haklı mücadelenin yanında olduğumuzu söylüyoruz.

Kartpostal satışlarından topladığımız 90 milyon ile kalem satışlarından topladığımız 220 milyon Ağartoğlu işçilerine gönderdik.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Yaşasın sınıf dayanışması!

SY Kızıl Bayrak okurları/Kırşehir

“Direnişi fabrika içerisinde sürdürmeliydik”

Bizler Bakırcılar Sanayi Sitesi’nde bulunan bir metal fabrikasında çalışıyoruz. Yaptığımız onca ağır işe rağmen düşük ücret alıyoruz. Birçoğumuzun sigortası bile yok. Üstelik işveren bize Temmuz ayı zammını vermeyeceğini açıkladı. Gerekçe olarak ise zarar ettiğini söyledi. Oysa biz işçiler olarak biliyoruz ki işyeri zarar etmiyor. İşler her zamanki gibi yoğun olarak devam ediyor. Patronun tek amacı haklarımızı gaspederek kârına kâr katmak.

Bizler bunu kabul etmeyerek ücretlerimizin arttırılmasını talep ettik. Toplanarak kendi aramızda konuştuk. Şartlarımız kabul edilmediği koşullarda iş durdurma kararı aldık. Üretimi durdurduktan sonra imalat müdürü geldi. Taleplerimizin kesinlikle kabul edilmeyeceğini söyledi. Biz aramızda konuşsak da bu duruma karşı bir karar birliği oluşturamadık. Sonunda arkadaşlarımızın büyük çoğunluğu öyle istediği için işten çıkma kararı aldık.

Sonuç olarak eylem kararımız doğru bir karardı. Ama bazı eksiklikleri vardı. Birincisi günler öncesinden hazırlık yapmadık. Herkesi ikna etmek için yeterli zamanımız olmadı. İkincisi işten çıkmak yerine iş durdurmalı ya da yavaşlatmalıydık. Çünkü bu tür küçük fabrikalarda işyerini terkettiğiniz koşullarda işverenin yerinize işçi bulması çok zor olmuyor. Bu yüzden fabrikayı terk etmemeli ve direnişi fabrika içerisinde sürdürmeliydik.

Beylikdüzü’nden bir grup metal işçisi

Kamu Yönetimi Reformu: Kapsamlı bir özelleştirme

Genel grev için

Saldırı programını göğüslemek için bugünden kararlı ve militan bir mücadeleye hattı oluşturmamız. Böyle bir mücadeleye hattı bedel ödemeyi ve ödetmeyi göze alacak bir kararlılıkta olmalıdır. Saldırımı püskürtmenin başka bir yolu yoktur.

Unutulmamalıdır ki, birçok saldırı yasası (mezarda emeklilik, sahte sendika, iş kanunu) toplumun geniş yığınlarınca onaylanmamasına ve eylemlerle tepkilerle kabul edilmemesine rağmen devletin yetkili organlarınca elbirliğiyle çıkarılmıştır. Çünkü bu devlet, emperyalizmin ve yerli işbirlikçi sermayenin çıkarları doğrultusunda çalışmaktadır. Emperyalist-kapitalist düzenin geleceği için işçi ve emekçilere yaşam hakkı tanınmamaktadır. Saldırıları ancak üretimden gelen gücün kullanıldığı bir mücadeleye hattıyla durdurulur, haklar ancak söke söke alınır.

Genel grev işçi sınıfı ve emekçilerin sermayeye karşı en etkili silahıdır. Bu silahın kullanımını artık kaçınılmazdır.

4857 sayılı kölelik yasası ile işçileri köleliğe mahkum eden sermaye iktidarı, şimdi de eğitimden sağlığa kadar tüm kamu hizmetlerinin özelleştirilmesi ve kamu emekçilerinin kölelik koşullarına mahkum edilmesi için kolları sıvadı.

Sermaye iktidarı yıllardır ülkenin tüm kaynaklarını yerli ve yabancı tekellere peşkeş çekiyor. Ülkeyi boydan boya uluslararası tekellerin ve onların yerli işbirlikçilerinin çiftliği haline getirerek, bir yandan çocuklarımızı ABD emperyalizminin hizmetinde mazlum Irak halklarının üzerine sürüyor, bir yandan da çocuklarımızın ve bizlerin en temel yaşamsal haklarımızı elimizden almak için harıl harıl çalışıyor. ABD'ye kalkan olmak ve ABD'nin zulmüne ortak olmak için gençlerimizi mazlum Irak halklarının üzerine sürmeye hazırlanan emperyalizm uşağı bu iktidar, ülke içinde de işçi ve emekçilere daha fazla yoksulluğu dayatıyor. Genelkurmayı'yla, hükümetiyle, medyasıyla kapitalist sömürü düzeninin bütün güçleri birleşmiş, gençlerimizin ve Irak halklarının kanı üzerinden ABD emperyalizmi ile alçakça bir pazarlık yapıyorlar. On yıllardır ülkemizi ABD ve Avrupa emperyalizminin çiftliği haline getirenler, ülke bağımsızlığı adına elde avuçta hiçbir şey bırakmayanlar, kısacası ülkeyi emperyalizmin kucağına atanlar, şimdi de efendilerine yeni hizmetler için hizaya girmiş bulunuyorlar. ABD emperyalizmi onların, onlar da ABD adına bizlerin ve çocuklarımızın başına çuval geçiriyorlar.

Emperyalizm işbirlikçisi sermaye iktidarının sözcülüğünü yapan AKP hükümeti, uluslararası ve yerli tekellerin hizmetinde şimdi de en yaşamsal haklarımız olan eğitimden sağlığa tüm temel hizmetleri gaspetmeye hazırlanıyor. Elbette ABD karşısında defalarca secdeye yatan bir hükümetin milyonlarca emekçinin en yaşamsal haklarına göz koymasına şaşırıcı değildir. Çuval olayından sonra ABD'den bir "özür" bile alamayan, aksine medyasıyla, hükümetiyle ve Genelkurmayı'yla ilk tezkereyi çıkarmadıkları için ABD'den defalarca "özür dileyen" işbirlikçi sermaye iktidarının milyonlarca emekçiyi yoksulluğun çukuruna itmesi şaşırıcı değildir. Dışişleri Bakanı Abdullah Gül "ancak eşit güçler arasında özür söz konusu olabilir" diyerek ABD'yi aklıyordu. Onlar Irak'ta ABD'nin dümeninde direnen halkların karşısına dikilme onursuzluğunu "ulusal onur", gençlerimizi Irak bataklığına sürmeyi "ulusal çıkar" diye adlandırıyorlar. Bir avuç sömürücü asalağın sefil çıkarları bizlere "ulusal çıkar" diye yutturulmaya çalışılıyor. Ve gençlerimiz bu bir avuç sömürücü asalağın çıkarları için ölmeye ve öldürmeye gönderiliyor. Böyle bir hükümetin ve böyle bir düzenin milyonlarca emekçinin yaşamsal haklarına göz dikmesi, çocuklarımızın geleceğini karartması şaşırıcı olabilir mi?

Kamu emekçileri!

Sermaye iktidarı kamusal hizmet alanını tasfiye etmek, eğitimden sağlığa tüm hizmetleri özelleştirmek için yasa tasarıları hazırlamış bulunuyor. Sermayenin sözcüleri "serbest piyasa koşullarında verilen kamu

hizmetinin daha kaliteli ve daha hızlı olacağını" iddia ediyorlar. Yani bu hizmetleri özel kuruluşlar verir ya da paralı olursa daha kaliteli hizmet alacakmışız! Peki, piyasa koşullarında fiyatlandırılan bir hizmet kamu hizmeti adını alabilir mi? Örneğin bugün özel hastane ya da özel okulların verdiği 'hizmet' bir kamu hizmeti midir? Onlar hizmet mi vermektedir, yoksa hizmet satmakta mıdır? Bir özel sektör kuruluşunun amacı bizlere hizmet etmek midir, yoksa kâr elde etmek midir?

Sermaye iktidarı kamu hizmetlerinin devletin sırtında yük olduğunu iddia ediyor. Peki bugüne kadar kamu hizmetlerinin bedeli kimden çıkartılıyordu? Devlet bu hizmetlerin kaynağını kimden buluyor? Tabii ki milyonlarca emekçiden! Bugün toplam vergilerin yüzde 70'i dolaylı vergilerden oluşuyor. Dolaysız vergilerin de büyük bir kısmı işçi ve emekçilerin ücretlerinden kesiliyor. Yani vergi gelirlerinin neredeyse tamamına yakını emekçilerden elde ediliyor. Peki kamu hizmetlerine bizlerden toplanan vergilerin çok azı ayrılırken nasıl oluyor da kamu hizmetleri devletin sırtında yük oluyor? Bizlerden toplanan vergiler kaliteli bir kamu hizmeti için yeterli değil mi? Tabii ki yeterli. Ama onlar bizlerden topladıklarını faizciye, rantiyeye, silahlanmaya ve İMF'ye aktarıyor. Demek ki amaçları hiç de kaliteli hizmet vermek değil!

Onların amaçları belli. Yerli ve uluslararası tekelleri sermayenin pazar sorununa çözüm bulmak istiyorlar. Kapitalist üretim 1970'lerden bugüne kriz içerisinde debeleniyor. Krizden çıkma adına on yıllardır İMF reçeteleri uygulanıyor. Kriz deyince onlar yalnızca sermayenin kâr krizini anlıyorlar. Milyonlarca insanın yoksulluğu, açlığı onların umurunda bile değil. Dünyada her gün 100 bin kişi açlıktan ölmektedir. Sadece 2000 yılında tam 36 milyon insan açlık ve açlığın yarattığı sonuçlardan ölmüştür. Ama onlar bu açlık ve yoksulluğu durmadan büyüten politikalar üretiyorlar. Açlık büyüyor ama, onların da kârları büyüyor. Öyle ki, onların kârları ne kadar büyürse açlık da o kadar artıyor. Eğer kamu hizmetleri paralı hale getirilir ve özelleştirilirse, yerli ve yabancı sermayeye koca bir pazar alanı, koca bir kâr alanı açılmış olacak. Milyonlarca insan bu hizmetlerden yararlanamaz hale gelecek. Bu hizmetlerden yararlanabilenler ise para karşılığı yararlanacakları için tekellerin kasası dolacak. İşte bunu gerçekleştirmek için Türkiye '95 yılında bir kölelik anlaşması olan GATS'a (Hizmet Ticareti Genel Anlaşması) imza atmıştır. Şimdi bu anlaşmanın gerekleri hızla yerine getiriliyor.

Saldırının uluslararası dayanakları

Yapılacak yeni düzenlemeler AKP hükümetinin bir tercihi değildir. AKP hükümeti emperyalizme ve sermayeye hizmette kusur etmeyen bir parti olarak bu saldırının gereklerini yerine getirmektedir. Kapitalizmin '70'li yıllardan itibaren içerisine girdiği krizi aşmaya dönük olarak uluslararası planda tasarlanan ve DTÖ-İMF-DB gibi emperyalist

ve köleleştirme operasyonu!

hazırlanmalıyız!

kuruluşlar aracılığıyla, GATS gibi uluslararası anlaşmalara dayanılarak dünya çapında uygulanan bir saldırı programıdır bu.

Sermaye aşırı üretime dayalı krizini aşmak için yeni pazarlar ve kâr alanları arayışındadır. Bunun için uluslararası tekellerin önündeki her türlü engel kaldırılmakta, dünya serbest bir sömürü ve talan alanı haline getirilmektedir. Aşırı sermaye birikiminin yeniden çevrime sokulabilmesi için, bugüne kadar piyasa konusu olabileceği dahi düşünülemez bir dizi toplumsal yaşam alanı tekellerin ellerine teslim edilmektedir. Elbette ki yeni pazar arayışları mevcut pazarların da yeniden paylaşımını zorunlu kılmakta, bunun için emperyalistler arasındaki çelişkiler derinleşerek siyasi ve askeri biçimler almaktadır.

İşte dünyamız, emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından bu nedenlerle yakılıp yıkılıyor, yağmalanıyor. Bir yandan modern savaş makineleri kullanılarak halklar kırimdan geçiriliyor, diğer yandan yüzbinlerce insan toplumsal yaşamın dışına itiliyor, insani ihtiyaçlarını karşılayacak imkanlardan yoksun bırakılıyor.

Emperyalistler '80'li yılların başından itibaren dizginlerinden boşanan bir saldırı dalgasıyla girilmedik, satılmadık, soyulmadık ne bir coğrafya, ne de insan yaşamına ait bir alan bırakıyorlar.

Türkiye'de kamu hizmetlerinin ticarileştirilme süreci

Türkiye'de de dünya çapında uygulanan bu programa paralel olarak, 12 Eylül'ün ardından bir dizi alanda özelleştirme-piyasalaştırma adımları atıldı. Ama öncelikle bu saldırıların önünü açabilmek için ideolojik bir kampanya örgütlendi. "KİT'ler zarar ediyor", "hantal devlet", "devletin asli hizmetlerine dönmesi", "piyasanın rekabete açılması" vb. gibi argümanlarla yürütülen bu ideolojik kampanya ile kamu hizmetlerinin alınıp satılabileceği fikri topluma empoze edildi. Buna bağlı olarak bir dizi alanda küçük adımlarla başlayan ama giderek genelleşen bir biçimde temel hizmet alanları piyasaya açıldı.

Sosyal güvenlik bir hak olmaktan çıkarıldı. SSK'nın özelleştirilmesi yönünde girişimler başlatıldı. Mezarda emeklilik getirilirken, bireysel emekliliğin yolu açıldı. Sigorta tekelleri için böylelikle devasa bir pazar yaratıldı. Yeni yasal düzenlemelerle de SSK'nın sağlık ve sigorta işlevleri ayrıştırılarak hastanelerin özelleştirilmesi için önemli bir adım atılmış oldu.

Sağlığa bütçeden ayrılan kaynaklar kısırlırken hastanelerin birer işletme biçiminde çalışmalarının temel mekanizmalarından döner sermaye uygulaması genelleştirildi. Sağlık fahiş fiyatlarla satılan bir meta haline getirildi. Hizmetlerin önemli bir bölümü taşeronlaştırılırken, döner sermayeye bağlı ve hiçbir yasal dayanağı olmayan personel çalıştırılmaya başlandı.

Eğitimde 12 Eylül sonrasında cüzi miktarlarda alınan "katkı payları" bugün yüksek düzeylere çekilmiş, uygulama alanı ilkokullara kadar indirilmiştir. Yeni YÖK yasa tasarısıyla da

üniversitelerin tam bir ticarethane biçiminde işletilmesi için gereken mekanizmalar oluşturuluyor. Son dönemde devlet okullarına kaynak ayrılmazken, özel okullara çeşitli kılıflar altında kaynak aktarma çabaları bu saldırının başka bir biçimidir.

AKP hükümetinin çıkarmak için hazırlık yaptığı "Kamu Yönetimi Reformu" adı altında toplanan bir dizi yasa tasarısı, bugüne kadar belli bir seyir kazanan kamu hizmetlerinin özelleştirilmesi-ticarileştirilmesi saldırısını, bir dizi alanda geçmiş uygulamaları aşan bir biçimde tamamlama amacı taşıyor.

"Kamu Yönetimi Reformu" adı altında çıkarılması düşünülen yasalar üç ana başlık altında toplanmaktadır. Birincisi, "Kamu Yönetimi Temel Kanunu Yasa Tasarısı", ikincisi "Yerel Yönetimler Reformu" adı altında toplanan üç kanun tasarısı ve üçüncüsü de, ilk ikisine bağlı olarak çıkarılacak "Personel Rejimi Yasası"dır. Tüm bu kanun tasarısı ve taslakları birbirini tamamlayacak biçimde kamu hizmetlerini topyekûn piyasalaştırılma hedefine bağlanmış durumdadır.

"Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı"

"Devletin yeniden yapılandırılması", etkinlik, verimlilik vb. popüler söylemlerle gündeme getirilen "Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı", devletin sosyal fonksiyonlarından tümüyle soyundurulması hedefini taşımaktadır.

Tasarının amacı şöyle ifade ediliyor: *"Katılımcı, şeffaf ve etkin kamu yönetiminin kurulması, kamu hizmetlerinin kaliteli, süratli, adil ve ekonomik bir şekilde sunulması, rekabetçi piyasa şartlarının oluşturulması, devletin düzenleyici fonksiyonunun güçlendirilmesi, bakanlıkların ve diğer kamu kurum ve kuruluşlarının teşkili, kaldırılması, mevcutlarının bölünmesi veya birleştirilmesi ve yeniden yapılandırılması, merkezi yönetim ve yerel yönetimlerin teşkilat, görev, yetki ve kaynak dağılımı ile bunlar arasındaki esas ve ilişkileri düzenlemektir!"*

Asıl amaç ardarda sıralanan popüler söylemler sonrasında dışa vuruluyor: Rekabetçi piyasa şartlarının oluşturulması! Bunun anlamı, kamu hizmet alanlarını piyasa koşullarına bağlamaktır. Piyasa ancak parası olanın, parasının yettiği kadar mal ve hizmet alabileceği bir mekanizmadır. Eğer paranız yoksa yararlanamazsınız.

Kamu hizmetlerinin piyasalaştırılması, yasa tasarısının 3. maddesinin h bendinde açıkça ifade edilmiştir: *"Kamu kurum ve kuruluşları piyasada rekabet şartları içinde üretilen mal ve hizmetleri haksız rekabet oluşturacak şekilde üretemez. Bu ilkeye aykırılık teşkil edecek bütün birimler tasfiye edilir ve yerine yenileri kurulamaz."* Yani kamunun salt "asli görevler"le sınırlanacağı, bunun dışındaki tüm mal ve hizmetlerin üretimini ya özel sermayeye devredileceği ya da devlet tarafından yerine getirilse dahi piyasa koşullarına göre yeniden yapılandırılacağı ifade edilmektedir.

Buradan da anlaşılıyor ki, herşey sermayenin ihtiyaçlarına göre düzenlenmekte, sermayenin

önündeki tüm engeller kaldırılmaktadır. Kamusal alanın piyasalaştırılmasıyla, sermayeye yeni kâr alanları açılmaktadır.

Taslakta taşra teşkilatı olan bakanlıklar ve taşra teşkilatı olmayan bakanlıklar sıralanarak, İçişleri, Dışişleri, Milli Savunma, Maliye gibi bakanlıkların taşra teşkilatı kurmalarına izin verilirken, Milli Eğitim, Sağlık, Tarım, Ulaştırma gibi bakanlıkların taşra teşkilatı kurmaları engelleniyor ve varolanları da kapatılıyor. Bu, devletin kendisini salt bir jandarma devlet olarak yeniden tahkim etmesi anlamına geliyor. Böylelikle devletin ekonomik varlıkları sermayeye peşkeş çekileceği gibi, temel insan hakkı kapsamında olanlar da ya sermayeye devredilecek, ya da özel bir kapitalist ticarethane biçiminde çalıştırılacak.

Devlet Demir Yolları, şeker fabrikaları, Türk Telekom gibi özelleştirilmesi gündemde olan kuruluşların adı hiçbir bakanlık ve genel idarenin faaliyet alanında geçmemektedir. Yani bu kurumlar gözden çıkarılmıştır.

Tasarı'nın 3. Maddesi kamu yönetiminin kuruluş ve işleyişinin temel ilkelerini şöyle sıralamaktadır: *"Kamu hizmetlerinin sunulmasında sürekli gelişim, katılım, şeffaflık, hesap verilebilirlik, öngörülebilirlik, yerindelik, hizmetin sonucuna ve hizmetten yararlananların ihtiyacına odaklılık ve beyana güven esastır."*

"Katılımcılık", "şeffaflık" gibi ilk planda kulağa hoş gelen bu sözler, gerçekte saldırının gerçek niteliğini bir parça saklamak niyetiyle sarfedilmiş sözcüklerdir. Çünkü yasa tasarısı metni incelendiğinde görülecektir ki, katılımcılıktan anlaşılması gereken üretkenlerin fiziki güçleri üzerinde olduğu gibi, beyinleri üzerinde de tam bir denetim kurmaktadır. Bununla birlikte "katılımcılık", birer pazar konusu haline getirilmiş hizmetlerden yararlanmak için bedelini ödeme yükümlülüğüdür. Yani buradaki "katılımcılık" ilkesi, esas olarak, sermayenin o çok bildik "hizmetten yararlanan maliyetini de öder" ilkesidir.

"Şeffaflık" ve "hesap verilebilirlik" ise, kamu gelirlerinin ya da devletin el koyduğu kazançlarımızın (vergilerin) nerelerde kullanıldığının İMF gibi finans kuruluşları ve sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda şekillenmiş üst kurullar (rekabet kurumu gibi) tarafından denetlenmesi anlamı taşımaktadır. Belirtmeye gerek yok ki, bu "ilkeler" de kamu hizmeti yapan işyerlerinin ticarethane mantığına göre çalıştırılması ön kabulüne dayanmaktadır.

Tasarı'nın 3. Maddesi g bendinde de şöyle denilmektedir: *"Kamu hizmetlerinin süre ve kalite açısından standartları belirlenerek, hizmetten yararlananların önceden bu standartları bilmesi sağlanır."*

"Kalite", '90'lı yılların popüler, bilinçleri bulandıran bir diğer kelimesidir. Kuşkusuz herkes eğitim kurumlarının ya da hastanelerin kaliteli bir hizmet sunmasını ister. Ancak bir bütün olarak temel hizmetlerin piyasaya açıldığı ve parası olanın bunlardan yararlanabileceği düşünülürse, bu hizmetler kime sunulacaktır? "Kalite", esas olarak "müşteri

memnuniyeti” olarak adlandırılan temel bir işletmecilik ilkesine bağlanmıştır. Kaliteli hizmet ancak parası olana sunulacaktır, parası olmayan ise tamamen yoksun kalacaktır.

Nasıl ki esnek çalışma koşulları yeni iş kanunu ile işçi sınıfına dayatılmışsa, “Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı” ile de kamu emekçilerine esnek çalışma dayatılmaktadır. Tasarının 7. Kısım 64. Maddesi’nde şunlar söylenmektedir: *“Bakanlıklara bağlı ve ilgili kuruluşların personelinden ihtiyaç duyduklarını yatırım programları ve projelerin hazırlanması gibi konularda ve uzmanlık isteyen işlerde süre ve çalışma konusu belirtilmek şartıyla ve geçici olarak bakanın onayı ile bakanlık merkez teşkilatında görevlendirilebilirler. Ancak bu personelin çalışma süresi altı ayı geçemez.”*

Yine tasarının 9. Maddesi’nde, *“merkezi yönetim dahil tüm kurum ve kuruluşlar, performans dayalı yönetime temel teşkil edecek şekilde amaç ve fonksiyonlarını, politika ve önceliklerini ortaya koyar, ölçülebilir başarı kriterlerini ilan eder”* denilmektedir. Bu iki madde birarada ele alındığında, çalışma hayatının kuralılaşırıldığı ya da emekçilerin yüzyıllardır mücadele ederek elde ettikleri hakların gaspedildiği açıkça ortaya çıkar.

Yerel Yönetimler Reformu

Yerel Yönetimler Reformu kapsamında üç yasa tasarısı hazırlanmıştır. Bunlar, “Belediye Kanunu Tasarısı”, “İl Özel İdaresi Kanunu Taslağı” ve “Belediye ve İl Özel İdaresi Gelirleri Kanunu Taslağı”dır.

“Belediye Kanunu Tasarısı”nın “Mali Özerklik İlkesi” adını taşıyan 7. Maddesi’nde şöyle denilmektedir: *“Belediye hizmet giderlerine belde halkının katılması esastır”*. Böylece belediyeler tarafından verilecek hizmetlerin de paralı hale getirilmesinin önü açılmaktadır.

Tasarının belediyelerin görevlerinin sayıldığı 12. Maddesi’nde her görev alanı “işletmek ya da işletirmek” sözcükleriyle tamamlanmaktadır. Bunun anlamı, belediyelere bağlı tüm hizmet alanlarının işletme mantığına uygun çalıştırılması, yani kârlılığın esas kabul edilmesi, beraberinde bu hizmet alanlarının özelleştirilmesidir.

Taslakta çalışanlarla ilgili olarak Belediye Personeli başlığı altında şunlar söylenmektedir. *“Belediyeler, belediye hizmetlerini yerine getirmek üzere memur, işçi ve sözleşmeli personel çalıştırabilir”*; *“Belediyeler, başkan yardımcılıkları, birim amirleri, avukatlık hizmetleri, sağlık hizmetleri, teknik hizmetler, bilgisayar uzmanı, tercüman, sanatçı ve yöneticilik bilgi ve deneyimi gibi uzmanlık isteyen personel ihtiyacını karşılamak üzere sözleşmeli personel çalıştırabilir”* (Madde 54 ve 55) denilmektedir. Yasa tasarısının ilk halinde *“Mahalli idarelerde sözleşmeli personel çalıştırılması esastır”* denilmekteydi. Son tasarıda yapılan düzeltmelerin gelecek tepkileri paralyze etme amaçlı olduğu açıktır. Amaçlanan yerel yönetimler bünyesinde çalışanların iş güvencesi de dahil tüm haklarını gaspetmek, esnek çalışma koşullarına boyun eğdirmektir. Böylelikle sözleşmeli çalışma, belediyelerde temel çalışma statüsü haline getirilecektir.

İl Özel İdareleri il sınırları içinde, belediye ve büyükşehir belediyelerinin sınırları dışında kalan alanlarda faaliyet gösteriyorlar. Bu alanlarda belediye hizmetlerinin ticarileştirilmesi ve kârlılık esasına uygun çalıştırılması işlevini de bunlar üstleniyorlar. Dolayısıyla “Belediye Kanun Taslağı”nda yer alan

düzenlemelerin bir benzeri İl Özel İdareleri için hazırlanmış taslakta da yer almaktadır.

Yeni “Personel Rejimi Reformu”

“Kamu Yönetim Reformu”nun üçüncü ayağını personel rejiminde yapılacak düzenlemeler oluşturuyor. Merkezi ve yerel yönetimler arasındaki görev ve yetki paylaşımına paralel olarak personel rejimi de yeniden biçimlendirilecektir. Böylelikle sermayenin çıplak bir zor aygıtı olarak yeniden tahkim edilmiş devletin bu “asli” hizmetini yerine getirenler devlet memuru sayılırken, diğerleri “piyasa”nın

ellerine terk edilecektir.

İlk iki tasarının yürürlüğe girmesiyle birlikte 1 milyon civarında kamu emekçisi yerel yönetimlere devredilecektir. Yerel yönetimlerde “sözleşmeli personel esas” olduğuna göre, 1 milyon kamu emekçisi tüm sosyal ve iktisadi kazanımlarını yitirecektir.

AKP’nin 3 Ocak ‘03 tarihli “Acil Eylem Planı”nda Personel Rejimi Reformu’nun 6-12 ay içinde gerçekleştirileceği belirtilmekte ve şöyle denilmektedir: *“Devlette asli ve sürekli görevler belirlenecek ve bu görevleri yürütenlerin dışındakiler İş Kanunu’na göre çalıştırılacaktır.”*

Hükümet Programı ve AKP’nin Seçim Beyanamesi’nde de aynı cümlelerle; *“Kamuda yöneticiler ile çalışanlar arasında yapılacak sözleşmelerle performans yönetimi geliştirilecek, uzun vadede performans dayalı ücret sistemine geçilecektir”* denilmektedir.

Mevcut tüm yasa tasarıları ile AKP “Acil Eylem Planı” bir arada alındığında, yeni “Personel Rejimi”ni aşağıdaki başlıklar altında toplayabiliriz:

- 1- Kamu çalışanlarının sözleşmeli hale getirilmesi
- 2- Esnek çalışma biçimlerinin uygulanması
- 3- Toplam Kalite Yönetimi
- 4- Performansa bağlı ücret sistemine geçilmesi
- 5- Norm kadro uygulaması

Sözleşmeli Personel

Yukarıda belirttiğimiz üzere (Madde 22 vb.) yerel yönetimler bünyesinde istihdam, sözleşmeli çalıştırma esasına göre yapılacaktır. Böylelikle iş güvencesi ortadan kaldırılmakta, çalışanlar köleleştirilmektedir. Piyasa mekanizmalarına bağlanmış kuruluşlarda kârlılık esas olduğundan, ihtiyaç duyulan sayıda çalışan istihdam edilecek, işsizlik bir tehdit olarak kullanılarak çalışanların köleleştirilmesi sağlanacaktır.

Sözleşmeli personel çalıştırmanın sonuçlarından bir diğeri de sendikal örgütlülüklerinin dağıtılmasıdır. Çalışanlar bireysel sözleşme hükümleriyle daha baştan

çalışma süresi, ücret, çalışma saati gibi konularında bağlanacağı için sendikal örgütlülükler gereksizleştirilerek tasfiye edilecektir.

Toplam Kalite Yönetimi (TKY)

TKY, sermayenin krizini aşma çabasına bağlı olarak gündeme getirdiği neo-liberal saldırıların işletme bazındaki uygulama biçimlerinden biridir. “Kamu Yönetimi Reformu”nun ilkelerinden biri olan “katılımcılık” TKY ile somutluk kazanmaktadır. Piyasalaştırılmış hizmet alanlarında emekçiler, daha yüksek bir kârlılık düzeyi için daha kötü çalışma koşullarına boyun eğdirilirken, TKY ile işyerinde üretkenlik ve kaliteyi her şeyin önüne koymaları istenmektedir.

“Müşteri temelli bir yönetim tekniği” olarak tanımlanan TKY ile, çalışanın, işin belli bir parçasında uzmanlaşmasına dayalı üretim organizasyonundan, bir dizi işi hem örgütleyip hem de yerine getirdiği yeni üretim organizasyonuna geçilmektedir. TKY, takım çalışması yoluyla müşteri taleplerine en uygun ürün kalitesine ve daha yüksek bir verimliliğe ulaşmak için, çalışanların yaratıcılığının sistematik olarak kullanımına dayanmaktadır. İş güvencesiz, düşük ücret ve uzun saatler boyunca çalıştırılan emekçilerden kendilerini işyerinin bir parçası olarak düşünmeleri istenmektedir. Böylece daha yüksek bir kârlılık düzeyine ulaşmak için, çalışanın sadece fiziki gücünden değil yanı sıra beyinsel gücünden de yararlanılmakta, çifte sömürüye tabi tutulmaktadır.

TKY, iddia edilen aksine çalışanlar arasındaki dayanışma duygularını bozarak, işyeri iç rekabetini yükseltecektir. Böylelikle çalışanlar oto kontrol yoluyla köleleştirilmiş olacaktır. Yine TKY, burjuva ideologlar tarafından çalışanın yönetime katılması olarak parlatılsa da, uygulamada tersine çalışanın disipline edildiği ve üzerinde tam kontrol sağlandığı bir sistemdir.

Esneklik

Yeni yasal düzenlemelerin bütününde esneklik özel bir vurgu olarak öne çıkarılmaktadır. Esneklik, çalışanların gerek sayı, gerek çalışma süresi ve çalışma yetenekleri bakımından piyasaya uyum sağlayacak esneklikte çalıştırılabilme olanağı olarak tanımlanabilir. Bu haliyle de kapitalizmin sermaye birikiminde yaşanan tıkanıklıklara karşı bir kriz aşma yöntemi olarak anlaşılabilir. Üretkenliği arttırırken, talepteki dalgalanmalara yanıt verebilecek bir üretim sürecidir ihtiyaç duyulan.

Bu üretim süreci, işçi-emekçiyi tümüyle işin ihtiyaçlarına bağlı kılmayı gerektiriyor. Yani sermayenin, ihtiyacı kadar ve istediği koşullarda çalışmaya hazır çalışana, kolaylıkla bulacağı bir yedek işgücü ordusu ile ihtiyaç duyulmadığı durumda hiçbir engelle karşılaşmaksızın kapı dışına atacağı bir kuralıdır. İşte “Kamu Yönetim Reformu” ile hem insan yaşamının en temel ihtiyaç alanları bir piyasa konusu haline getiriliyor, hem de insan basit ve her şeyiyle sermayenin tasarrufunda bir üretim girdisine dönüştürülüyor. Bu üretim girdisi işsizliğin devasa boyutlara ulaştığı ülkemizde hem bol, hem de her şeyden ucuzdur.

Performansa dayalı ücretlendirme

“Kamu Yönetim Reformu” özelde yeni “Personel Rejimi” ile ücretin performansa bağlı olarak belirlenmesi öngörülmektedir. Ücretin belirlenmesinde bireysel performans kıstas kabul edilerek, toplam performansın arttırılacağı hesaplanmaktadır. Bu, çalışanın kâr için yok sayılmasıdır. Her şey işletmeye

dönüştürülmüş hizmet alanından daha fazla kâr elde etme hedefine bağlanmıştır. Böylelikle aynı işi yapan iki çalışan farklı ücret alırken, genel olarak sistem, çalışanı işyerine bağlamaktadır. Kendisine ve aynı işyerinde çalışan sınıf kardeşlerine yabancılaştırmaktadır. Ancak performans sadece bireysel olarak değil, bir bütün işletmenin kârlılığına göre de değerlendirilebilir. Böylelikle çalışanlar ne denli yüksek performans gösterirlerse gösterebilir, işletmenin kârı düşerse ücretleri düşürülebilir.

Performansa dayalı ücretlendirmeye birkaç amaca birden ulaşmayı hedefliyorlar: Kamu emekçisini işletmenin kârlılığına sıkı sıkıya bağlamak (ne kadar çok çalışırsan ve işletme ne kadar çok kâr elde ederse o kadar çok kazanırsın), emekçilerin birbiriyle rekabet etmesini sağlamak ve son olarak da sendikal örgütlülüğü dağıtmak.

Performansa dayalı ücret sistemi toplu sözleşmeyi tümenden olanaksızlaştırmakta, örgütsüzlüğü ve bireyciliği teşvik etmektedir. Bu haliyle de sistematik bir köleleştirme yöntemidir.

Norm Kadro

Norm kadro uygulaması yakın zamanda eğitimde uygulanmaya başlamıştır. Norm kadro uygulaması öz olarak, "fazla" personelin ihtiyaç duyulan birimlere aktarılacak hale getirilmesi olarak açıklanmaktadır. Eğitim işkolu dışında diğer işkollarında da bu yönde çalışmalar ("fazla" personeli tespit çalışmaları) başlamış bulunmaktadır. Konuyla ilgili yayımlanan Kararnamede bütün kamu kurumlarında norm kadro uygulamasının 2003 yılı sonunda tamamlanması gerektiği belirtilmektedir.

Norm kadro uygulaması, yeni iş kanunu ile yasallaştırılan ödünç işçilik uygulamasına benzemektedir. Norm kadro, düzenli istihdamı ortadan kaldırarak, çalışanların görev yerlerinin sürekli değişmesine neden olan, bazen birden fazla işyerinde görevlendirildiği, işyerinin parçalandığı bir uygulamadır. Bu haliyle de esnek çalışmanın kamu işyerlerindeki uygulama biçimlerinden biridir.

Norm kadro uygulamasının temel amaçlarından

biri de çalışan sayısını azaltmaktır. Bu uygulamayla nitelikli ve sürekli hareket halinde olacak bir emekçi ordusu eliyle, daha önce binlerce emekçinin yaptığı iş az sayıda emekçi ile yerine getirilebilecektir.

Saldırı programı toptan reddedilmelidir!

Sonuç olarak, daha önce temel birer insan hakkı olarak tanımlanan kamu hizmet alanları, AKP hükümeti tarafından tümüyle sermayenin ellerine bırakılmakta, ticarileştirilmektedir. Hizmet üreten işyerleri birer işletmeye, bu hizmetlerden yararlananlar da müşteriye dönüştürülmektedir. Devlet, toplumsal hizmet fonksiyonlarından tümüyle soyunmaktadır. Milyonlarca insanın yaşamsal ihtiyaçlarını karşılayamaz hale düştüğü bir toplumda, böyle bir düzenin koruyuculuğu görevini yerine getirmek üzere, baştan aşağı silahlı bir güç olarak yeniden tahkim edilmektedir.

Yapılacak yeni düzenlemelerle birlikte tüm iktisadi ve sosyal haklarını yitirecek, iş güvencesinden yoksunlaşacak kamu emekçileri ise, bugün işçi sınıfının geniş bölüklerinin maruz kaldığı vahşi kapitalist çarkların dişlileri arasında ezilecektir. Bu anlamda "Kamu Yönetimi Reformu" adı altında yapılmak istenen tam bir köleleştirme operasyonudur.

Doğaldır ki, böyle bir kapsam ve niteliğe sahip olan bir saldırı programı hiçbir şekilde emekçilerce kabul edilemez ve tartışılmaz. Bir bütün olarak reddedilmek zorundadır. Çünkü nasıl gerekçelendirilirse gerekçelendirilsin, nasıl parlatılırsa parlatılsın, temel insan hakkı olan hizmetlerin satılması kabul edilemez. Bu saldırı programının özü insan yaşamının ticarileştirilmesi ve sermayenin çıkarları için milyonların ölümü mahkum edilmesidir. Hiçbir emekçinin gündelik ve bireysel çıkarlar için milyonlarca işçi ve emekçinin geleceğini feda etmeye hakkı yoktur.

İşçi sınıfı da saldırının birinci dereceden muhatabıdır. Hem kamu işyerlerinde çalışan işçiler kamu emekçilerinin maruz kalacakları saldırılarla yüzyüze kalacaklar, hem de işçi sınıfı bir bütün olarak

yoksullaşacak, kamu hizmetlerinden parasız yararlanma hakkından yoksun kalacaktır. İşçi sınıfı, kamu emekçileriyle aynı mücadele hattında birleşmelidir. Bunun için tüm imkanlar değerlendirilmeli, başta kamu işyerlerinde olmak üzere ortak işyeri örgütlenmeleri oluşturulmalıdır.

Gençlik de saldırının birinci dereceden muhatabıdır. Bu, hem saldırı programıyla birlikte başta eğitim olmak üzere bir dizi sosyal haktan yoksun kalması nedeniyle böyledir, hem de bir bütün olarak bu saldırı gençliğin geleceğine yapılmış bir saldırdır. Halihazırda gençliğin eğitim alanında hazırlıkları süren saldırıya karşı sınırlı da olsa harekete geçmiş anlamlı bir duyarlılığı vardır. Dolayısıyla örgütlenecek mücadele hattının ana bileşenlerinden biri de gençliktir.

Bundan dolayı ortak taleplerimiz etrafında birleşmeli, "Kamu Yönetimi Reformu" nun geri çekilmesini talep etmeliyiz.

Genel grev için hazırlanmalıyız!

Saldırı programını göğüslemek için bugünden kararlı ve militan bir mücadele hattı oluşturmalıyız. Böyle bir mücadele hattı bedel ödemeyi ve ödetmeyi göze alacak bir kararlılıkta olmalıdır. Saldırımı püskürtmenin başka bir yolu yoktur.

Unutulmamalıdır ki, birçok saldırı yasası (mezarda emeklilik, sahte sendika, iş kanunu) toplumun geniş yığınlarınca onaylanmamasına ve eylemli tepkilerle kabul edilmemesine rağmen devletin yetkili organlarınca elbirliğiyle çıkarılmıştır. Çünkü bu devlet, emperyalizmin ve yerli işbirlikçi sermayenin çıkarları doğrultusunda çalışmaktadır. Emperyalist-kapitalist düzenin geleceği için işçi ve emekçilere yaşam hakkı tanınmamaktadır. Saldırı ancak üretimden gelen gücün kullanıldığı bir mücadele hattıyla durdurulur, haklar ancak söke söke alınır.

Genel grev işçi sınıfı ve emekçilerin sermayeye karşı en etkili silahıdır. Bu silahın kullanımı artık kaçınılmazdır.

Kamu emekçileri bu bilinçle saldırılara göğüs gelecek bir genel grevi örgütlemek için bugünden harekete geçmelidirler. Bunun için öncelikle bu saldırı programından habersiz emekçi yığınlar bilinçlendirilmeli, uyarılmalıdır. Sistematik biçimde uyandırılacak bilinç örgütlenmeye, örgütlenme eyleme, tüm herşey genel grev hedefine bağlanmalıdır.

İşyerlerinden başlayarak genel grev komitelerini örgütlemeli, bu örgütlenmelere dayanarak işyeri bazında eylemler düzenlemeli, beraberinde bu süreci işyerlerinden genele yaymalıyız. İşyerlerinden işkoluna, işkolundan diğer işkollarına yayılacak bir mücadele hattını kurmalıyız. Tüm yapılacakları büyük eylem için bir hazırlık olarak görmeliyiz.

Sendikalar böyle bir mücadelenin örgütlenmesinde temel silahımızdır. Sendikaların başında bulunan yöneticileri böyle bir mücadele hattını oluşturmak için zorlamalı, konfederasyon bazında uygulanmak üzere karar altına aldirtmalıyız. Sendika yöneticileri eğer harekete geçmemekte direniyorlarsa onları aşmalı, sendikalarımızdan kovarak mücadelenin ihtiyaçlarına yanıt verecek bir devrimci sendikal önderlik altında birleşmeliyiz.

Son olarak söylemek gerekirse; bu saldırı programı çürüten ve kokuşan emperyalist-kapitalist düzenin geleceği için yapılmaktadır. Çünkü bu düzende çarklar bir avuç asalağın çıkarları için dönüyor. Milyonlarca insan bu çarklar tarafından eziliyor, öğütülüyor. Bu düzenin tek alternatifi, üretim araçlarının bir avuç asalağın elinden alınarak toplumun ihtiyaçlarına göre düzenleneceği sosyalizmdir. Bu nedenle insanlık tarihsel bir ikileme yüzyüze bulunuyor: Ya kapitalist barbarlık, ya sosyalizm!

Sosyalist Kamu Emekçileri

Mücadele taleplerimiz:

- ✓ "Kamu yönetimi reformu" geri çekilsin!
- ✓ GATS'dan çıkılsın! Emperyalistlerle yapılan açık-gizli tüm anlaşmalar iptal edilsin!
- ✓ Tüm iç ve dış borç ödemeleri durdurulsun! Rantiyeye değil emekçiye bütçe!
- ✓ Tüm kamu hizmetleri parasız olsun!
- ✓ Tüm çalışanlara grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı!
- ✓ Herkese her düzeyde parasız eğitim!
- ✓ Herkese parasız sağlık hizmeti, tüm çalışanlara genel sigorta!
- ✓ Kölelik yasaları iptal edilsin!
- ✓ Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
- ✓ 7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası!
- Kesintisiz iki günlük hafta sonu tatili!
- ✓ İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret!
- ✓ Parça başı, akord, primli, taşeron, geçici, mevsimlik, sözleşmeli vb. çalışma sistemleri yasaklansın! Tek biçimli iş sözleşmesi!
- ✓ Sendikal ve siyasal örgütlenmenin önündeki tüm engeller kaldırılınsın!
- Sınırsız örgütlenme, toplanma, söz, basın, gösteri ve grev hakkı!
- ✓ Her türlü dolaylı vergi kaldırılınsın! Artan oranlı gelir ve servet vergisi!
- ✓ Irak'ta Amerikan jandarmalığına hayır!
- ✓ Tüm ABD ve NATO üsleri kapatılınsın!
- ✓ Emperyalist köleliğe, kapitalist sömürüye son!
- ✓ Kahrolsun emperyalizm, yaşasın bağımsız-sosyalist Türkiye!

Sendikaya üye oldukları için işten atılan Pirelli-Ekolas işçileri 25 Temmuz'dan beri direnişterler...

“Direnişimiz tüm işçi sınıfının direnişidir”!

Kocaeli halkına!

Bizleri en iyi anlayacak olan sizlersiniz. Çünkü biz direnen 170 Pirelli-Ekolas işçisi, sizinle aynı çileli yaşam mücadelesi veren, sizin gibi yaşayan, sizin gibi düşünen insanlarız. Bazılarınızın akrabası, bazılarınızın arkadaşıyız. Deprem felaketinde sizler gibi canlarımızı, evlerimizi kaybettik. Kısacası sizlerin bir parçasıyız.

Asgari ücretle de olsa iş bulmak “şansı”na erişmiş bazılarınız gibi bir fabrikada, Pirelli’de çalışmaktaydık, 25.07.2003 tarihine kadar. “Şans”ımız; kölece çalışmak-kölece yaşamaktı sadece. Çünkü bizler, çoğu bizimle benzer işi yapan PIRELLI’nin

“kadrolu” işçilerinden 1/5-1/6’ daha az ücret alan TAŞERON işçileriydik. Çoğumuz Pirelli’de 10 yılı yakın, bazılarımız 15-17 yıl çalışmıştık. Ama, yoksulluk sınırının 1 milyar 400 milyon, açlık sınırının 600 milyona ulaştığı günümüzde 225 milyon TL asgari ücretle çalışmaktaydık. Hem de “kadrolu” işçilerden ayrı servis, ayrı yemekhane, ayrı tuvalet gibi kölece aşağılayıcı uygulamalara, her türlü hakarete, baskıya, her an kapı önüne konma tehlikesine maruz kalarak çalışmaktaydık yıllarca.

Ama bıçak kemiğe dayanmıştı. “Artık yeter!” dedik. Yeni çıkan İş Yasası’yla ilgili basında yer alan “artık kimse sendikaya üye olduğu için işten atılmayacak” şeklindeki hükümet kaynaklı açıklamalara inanarak sendikalaştık, DİSK’e bağlı Nakliyat-İş Sendikası’na üye olduk. Artık biz de, “kadrolu” işçiler kadar olmasa bile eskisine oranla biraz daha insanca çalışma ve yaşama hayalleri kurmaya başlayacaktık. Ama değil yaşamak, daha hayalini bile kurmadan, 24.07.2003’de, bir kısmımız noterde sendikaya üyelik işlemlerini yaparken, bir kısmımız da işyerinde çalışırken alelacele topluca işten çıkartıldık.

Asıl işverenimiz olan Pirelli, bir İtalyan şirketi, uluslararası sermaye, yani yabancı parababasıydı. İtalya’daki işçileri sendikalı çalışırken, bizim ülkemizde, bizleri kölece çalıştıyordu. Ülkemizin yasalarını çiğneme cesaretini de göstererek yapıyordu bu zalimliği. **Sendikaya üye olmak Anayasal bir haktır** ve hiç kimse sendika üyesi olduğu için işten çıkartılamazdı. Patronun toplu işçi çıkartmak için Bakanlık’tan izin alması gerekiyordu. İşçinin hangi yasa maddesine göre işten çıkartıldığına belirtilmesi zorunluydu. Patron bunların hiçbirini yapmadı. **Pirelli patronunun yaptığı tam bir kanunsuz lokavttı**, suçtu. 6 ay içinde

işçi alacaksa önce çıkarttığı işçileri çağırmak zorundaydı. Bir gün sonra, 25.07.2003 günü aynı taşeron Ekolas Şirketi, Pirelli’de çalışacak yeni işçiler aldı. Yabancı parababasının bütün bu kanunsuzlukları sendikamız Nakliyat-İş’in başvurusuyla, Kocaeli İş

Mahkemesi’nin keşfiyle tespit ettirildi.

Savcılığa suç duyurusunda bulunuldu, kanunsuz lokavttın derhal kaldırılması için dava açıldı. Önümüzdeki günlerde de işe iade davalarımız açılacak.

Eşlerimiz-çocuklarımız, beşikteki bebelerimizle 25.07.2003 gününden beri yazın güneşi demeden, Pirelli’nin önünde direniyoruz. **Babalar işsiz, çocuklar aç. Ama işimiz, ekmeğimiz, onurumuz için direniyoruz. Zulme karşı direniyoruz. Direnişimiz tüm taşeron işçilerinin, tüm Kocaeli halkının, tüm işçi sınıfının direnişidir.** Zaferimiz de, ortak zaferimiz olacaktır. Bu yüzden direnişimize daha çok sahip çıkmaya, desteklerinizi daha fazla artırmaya çağırıyoruz. **Biz 170 Pirelli-Ekolas işçisi, örgütlendik, birleştik-kardeşleştik. Sizleri de kardeşleşmeye, birleşmeye çağırıyoruz. Sizler yanımıza geldikçe, sizlerle çoğaldıkça direnişi kazanmamız çok daha yakın ve kesin olacaktır. Acılarımız, acılarımız daha tez dönecektir. Kanunsuz lokavttı kaldırılmalı!**

Atılan işçiler geri alınsın!

Taşeron işçisi köle değildir!

Yaşasın Pirelli-Ekolas direnişimiz!

Direnişteki DİSK/Nakliyat-İş üyesi
Pirelli-Ekolas işçileri

Pirelli-Ekolastik Direniş komitesi sözcüsüyle konuştuk...

“Birlik olalım, bu sömürü düzenini ortadan kaldıralım!”

- Burada bıçak kemiğe dayandığı için bu eyleme giriştik. Çocuklarımıza daha iyi bir gelecek sağlamak için böyle bir yola başvurduk. Ben 7 senelik işçiyim, yıllardır asgari ücretle çalıştım, hiçbir hakkımız, hiçbir sosyal güvencemiz yok. Sudan sebeple işten atılan, hor görülen, insanlık dışı muameleler gören işçileriz biz. İş-ekmeği işverenin iki dudağı arasında olan işçileriz. İş güvencesi yasınının bir maddesine, 32. maddeye güvenerek sendikaya üye olmaya kalkıştık. Nakliyat-İş Sendikası’na üye olduk. Yaklaşık 180 arkadaşımızla beraber bu yola çıktık. 24 Ağustos’ta üye olduk. 25’ine bağlayan gece 12.00-8.00 vardiyasında arkadaşlarımız işe alınmadılar. Kartları iptal edilmiş, içeri giremediler. Vardiyası 16.00-24.00 olan arkadaşlarımız da dışarı çıkamadı. 40 arkadaşımız yaklaşık 40 saat içerde aç-susuz kaldı. İşveren, bekçiler ve askerler sayesinde içerdeki arkadaşlara ekme ve su vermemizi engelledi. Biz de tellerden attık, ama 40 kişi var içerde, yeter mi?

Biz bu direnişi sonuna kadar götürmeye kararlıyız. Sendikanın ne olduğunu bilmeyen arkadaşlarımız şimdi dayanışmanın, mücadelenin ne olduğunu öğrendiler. Sonuna kadar kararlıyız. Bazen morali bozuluyor bazı arkadaşların. Ziyaretçi olduğu zaman nasıl şevkle dolunuyor, onu öğrendik.

- Bize çalışma koşullarından bahseder misiniz?

- Taşeron firmaların çalışma koşulları insanlık dışı.

Asgari ücretle çalışıyoruz.

- Günde kaç saat çalışıyorsunuz?

- Belli olmuyor. 16 saate kadar çıkıyor. 4-5 gün günde 16 saat çalışarak çoluğunu, çocuğunu görmeyen arkadaşlarımız var. Kölelik koşullarından beter. Kölelerinin karnını doyurur sahibi. Bizim karnımız doymuyordu ki, 15’inde maaş alıp 17’inde aç kalıyoruz. Çoğu arkadaşımız kirada. Ben deprem prefabriklerinde kalıyorum. Vali diyor ki, prefabrikleri boşaltın. Ben nereye boşaltayım? Hükümet iş yasa çıkartıyor. Onun bile arkasında durmuyor. Bu kanunlar zengine mi işliyor? Fakir bir ekme çaldığı için yıllarca hapiste yatıyor, bankaları hortumlayanlar nerede?

- İşyerinizde işçi sağlığı için herhangi bir önlem var mıydı?

- Taşeron işçisine önlem yok. Kendi çekirdek kadrosu var. Onun da sayısını her sene azaltıyor. Onlar özel hastanelerden yararlanıyor. Bize bir sigorta var. Gidiyoruz doktora, doktor günde 100 hastaya bakıyor, onlar da ne yapsın? Neyin var, tık tık. Buradaki arkadaşlarımızı muayene etseler 150 tanesi hastalıklı çıkar.

- Talepleriniz?

- Taleplerimiz işe geri alınmak, sendikalı ve insanca koşullarda yaşayabilmek.

- Gazetimiz aracılığıyla kamuoyuna duyurmak istediğiniz bir şey var mı?

- Kamuoyuna duyurmak istediğim şu; işçi-emekçi birlik olalım, bu sömürü düzenini ortadan kaldıralım.

Direnişçi Pirelli-Ekolastik işçileriyle konuştuk...**“Direne direne kazanacağız!”**

- Gazetemiz işçi sınıfının gazetesidir. Gazetemiz aracılığıyla işçi ve emekçilere söylemek istediğiniz bir şey var mı?

1. işçi: Tüm Türkiye'deki işçi kardeşlerimle birlik olursak hiçbir gücün bizi yenemeyeceğini söylemek istiyorum.

- Yaşam koşullarınız nasıl?

1. işçi: Evliyim ve üç çocuğum var. Çocuğumun biri Karamürsel'de okuyor, işitme engelli. Diğeri Kandıra Meslek Lisesi'nde okuyor. Diğeri de bu sene okula vereceğim. Eşim kaza sonucu sakat kaldı ve burada bir tek ambulans vermediler bana. İstanbul'dan ambulans için 170 milyon para istediler. 230 milyon asgari ücret alan birisi 170 milyon ambulans parası verebilir mi? Böyle bir şirkette çalışıyoruz.

- Geçenlerde Kocaeli gazetesinde bir haber yayınlandı. Siz bu eylemi İtalya'ya da taşımayı

düşünüyor musunuz. Sonuçta biz şunu biliyoruz; İzmit'te örneğin Carrefour, Sabancı'nın yabancı sermaye ile işbirliği yaparak oluşturduğu bir şirket. Pirelli'nin de böyle bir konumu var. Biz diyoruz ki, işçi sınıfı her yerde işçi sınıfıdır, her yerde horlanan, ta ki kendi geleceğini kendi eline alıncaya kadar ...

1. işçi: Brezilya'da "Topraksız İşçiler Hareketi"nin temsilcisi geldi. Onlarla da aynı şeyi görüştük. Dünya işçileri her yerde aynı. İtalya'da bir işçinin maliyeti Pirelli'ye 41 bin dolar. Burada kadrolu işçinin maliyeti dahi 13 bin dolara geliyor. Biz ise onlardan üç-dört kat az alıyoruz. Dün İtalya'dan bir bayan geldi, ona sorduk; orada sendikali ile taşeron işçinin maaşının aynı olduğunu söyledi.

- Tüm bu sorunların nedeni bu sömürü düzenidir. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz? İşçi sınıfının geleceği hangi düzendedir?

1. işçi: İşçi sınıfı birleşmedikten sonra ezilmeye mahkumdur. Benim buradan bütün işçi arkadaşlarıma, emekçilere bir sözüm var; gelin birlik olalım, yoksa bu düzeni kovamayız ülkemizden.

- Peki bu düzeni kovduk. Ne getireceğiz yerine?

1. işçi: Herkesin insanca, kardeşçe yaşayacağı bir düzen olsun. Sosyalizm olsun. Taşeron işçisinin Pirelli'de hiçbir güvencesi yok. Herşey müdürün dudakları arasında. Arkadaşlar yemekten çıkıyor, sigaraları bitmiyor, kapının önünde oturuyorlar. Onların oturduğunu görüyor bekçi. Çağırıyorlar, elbiselerini bile dışarıda veriyorlar. Bu kölelik değil nedir? Kölelik belki de bundan daha iyiydi. Bu kadar adilik, şerefsizlik olmaz! 16 saat bir işçi çalışabilir mi, buna can dayanır mı?

Belli bir kota koyuyorlar yüklemeci arkadaşlarımıza, mesela metre küp hesabı iş yaptırıyorlar. 4 kişi 350-400 metre küp lastik yükleyecek, 8 saatte 4 tır eder. Şimdi bir kişinin yerine beş işçi aldılar. Onları da kandırıyorlar, ileride kadroya geçersiniz diye. Bu adi düzen değişsin istiyorum ben.

- İşten atma ile birlikte evde neler değişti?

1. işçi: Evde aç kalyorduk, kuru ekmele geçiriyorduk, şimdi onu da kestiler. Ama eşim sağolsun. Benim eşim "gerekirse ben çalışacağım, ama benim eşim orada direnecek" dedi.

2. işçi: Diğer ülkelere göre bizim toplumumuzun bazı dayanışma örnekleri var. Çevreden olsun, komşulardan olsun belli bir sürece kadar destekleri var. Ailelerin, dışardaki insanların destekleriyle bu

gemiyi yürütmeye çalışıyoruz. Dışarıdan pek destek almamaya çalışıyorduk. Şimdi dışarıya da yöneldik, dışarıdaki insanların bize destekleri oluyor. Bu iş sonuçlanıncaya kadar böyle devam edecek.

Yalnız şunu öğrendim burada. Çoğumuzun siyasi partilere üyeliği oldu. Şunu gördüm ki, insanların düşündükleri gibi değil bazı şeyler. Bazı siyasi liderleri ya da logoları ateist olarak nitelendiriyorduk, ama konular çok farklıymış. Bu 20-25 gün içinde onları gördük, dayanışma çok farklıymış. İşçi dayanışması daha değişik oluyormuş. Bunların içine girmediğimiz için bilmiyorduk. Ama insan yaşayarak daha büyük deneyim kazanıyor, okuyarak olmuyor bu işler. Bundan sonra bazı şeyleri ona göre değerlendireceğiz. İnsanların fikirleri değişti. Buradaki insanların çoğu bir siyasi partiye kayıtlı, ama o insanlar üyesi olduğu partilerden destek görmüyorlar. Ama hiç ummadığın insanlar gelip sana destek veriyorlar. Bunlar bizim için bir tecrübe.

- Siz ne düşünüyorsunuz?

3. işçi: Türkiye bir hukuk devleti diyorlar. Hukuk işliyor diyorlar. İşliyorsayın buyursun gelsinler, işletsinler. Bir yasa çıkartıyor devlet, iş güvencesi yasası, sendikali olduğu halde işçi işten çıkartılmayacak diyor. Biz bu yasaya güvendik, sendikaya üye olduk, ertesi gün işten çıkartıldık. Bu yasayı çıkartanlar kimlerse, gelsinler bize sahip çıksınlar.

1. işçi: Bu Ekolas direnişi Türkiye'de bir ilk, taşeron firmalar arasında bir ilk, tarihe geçecek. Biz de tarihe geçmek için elimizden geleni yapacağız. Sadece kendimizin değil, Türkiye'deki taşeron firmalarında çalışan işçi arkadaşlarımızın hakkını da arıyoruz biz burada. Tüm arkadaşlarımız bunun bilincinde. Bir ilki başaracağız. Sonuna kadar sürdüreceğiz. Ölmek var dönmek yok!

3. işçi: Türkiye'de bu yasadın sonra ilk olacak bu direniş ve biz ilk olarak Kocaeli'nde başlatmış olduk. Bütün arkadaşların bize göz dikmelerini, kulak vermelerini istiyoruz. Bu işi bir an önce ilgili makamların çözmesini bekliyoruz. Sonuna kadar direneceğiz. Haklıyız, haklı olduğumuz bir yoldan kesinlikle dönmeyeceğiz, bütün arkadaşların kararı budur. Direne direne kazanacağız.

4. işçi: Yeni çıkarılan bir yasaya uyduk, eğer bu yasaya uymak suçsa biz bu suçu işlemeye devam edeceğiz, sonuna kadar da direneceğiz. İş takip edeceğiz, gereken yerlere başvuracağız, ben inanıyorum ki sonunda bu işi başaracağız. Tüm

arkadaşlarla birlikte sendikaya üye olduğumuz için işveren bizi kapı dışarı etti. Eğer sendikaya üye olmak suçsa biz bu suçu işlemeye devam edeceğiz.

- Direnişin hukuki boyutu hakkında bilgi verir misiniz?

Örgütlenme uzmanı: İşverenin yaptığı bu işlem 4857 sayılı iş yasasının 29. maddesine aykırı bir işten çıkarma. Toplu işten çıkarmalarda bir ay öncesinden bakanlığa bildirmek zorunda. Bunları yapmadı. Yine 17. ve 18. maddedeki koşullara uymadı, hangi maddeye dayandığını göstermedi, işten çıkartırken. 2822 sayılı kanuna göre yasadışı lokavt yaptı. Buna dair iş mahkemesine tespit davası açtık, savcılığa suç duyurusunda bulunduk. Artı işe iade davası açtık.

Olayın hukuki boyutu bu. Burada hukuki boyuttan çok mücadele önemli. Çünkü hukuki olarak işin sonucunda varacağımız nokta; işverenin anayasal sendikalaşma hakkını, en temel insan hakkını parayla satın alması olacak ama işe iadeyi vermiyor. Oysa buradaki mücadelenin temel istemi işe tekrar geri dönmek, sendikanın kabul edilmesi. Mevcut kölelik yasasına rağmen, işveren yanlısı hükümlerine rağmen, o yasayı bile hiç sayarak böylesine pervasızca işten çıkardılar. O yasanın bazı maddelerine bile uymadılar. Kölelik yasasına göre bile biz haklı durumdayız. İşyerinde tespit yaptırдық, çıkartılan işçilerin yerine yeni işçi alınmış. Ama yasal olarak sonunda varacağımız nokta, bizim alacağımız tazminattır. Böylece işçinin sendikalaşma hakkını işveren parayla satın almış oluyor. Oysa bizim burada temel talebimiz tazminat almak değil işe geri dönmek, sendikanın kabul edilmesi. Bunun yolu da mücadeleden geçiyor.

2. işçi: Çocuklarım üniversiteye gidecek ve ben onların giderlerini nasıl karşılayacağımı bilmiyorum. Ben Pirelli'ye on yılımı verdim, beni çok kullandılar. Meydancı olarak her sorumluluğu üstüme yüklediler. Sanki Nazi kampındaydık. İnsanlık dışı olaylarla karşılaştım. O kadar çok iş verildi ki bana, altından kalkmak mümkün değil. Şimdi düşünüyorum, ben bunları hak etmedim. On yıldır çalışıyordum ve 3,5 yıl boyunca sigortasız çalıştırdılar. Sigortalı olmadığım için çocuğumu hastanede rehin koydular. Gittim konuştum, ama benden önce başkalarına sigorta yaptırdılar. 6 nüfusa bakıyorum, aldığım 225 milyon maaş. İki çocuğum üniversitede, birisi endüstri meslek lisesinde, ne yapacağımı şaşırılmış durumdayım. Biz bunları hak etmedik. Canımızı verdik, çalıştık burada.

İşten atıldığımızın ertesi günü otobüsle geliyoruz, bizi otobüste alıyordu. Jandarma geldi bizi karakola götürdü, oradan savcılığa götürdüler. Ama biz onları suçlu duruma düşürdük.

- Diyelim ki işe geri döndünüz. Direnişte olan işçilerden birini patron bir şeyi bahane ederek işten attı. Tekrar böyle bir birliktelik sergileyecek misiniz?

3. işçi: O zaman örgütlü olacağız, mesela sendikamızla içeri girdiğimiz zaman daha örgütlü çalışacağız, daha insanca çalışacağız. Birimize bir şey olduğu zaman anında eylem yapacağız. İş bıraktığımız zaman yerimize çalıştıracak kimseyi bulamayacaklar.

Emperyalist savaş karşıtı platform çalışmaları üzerine...**İşçi-emekçilerde savaş karşıtlığı ve görevler**

Sermaye iktidarı bir takım kırıntılar elde edebilmek için Irak bataklığına gençlerimizi göndermeye hazırlanıyor. 1 Mart'tan bu yana adeta bir suskunluk içinde olan çevrelerden yeniden savaş karşıtı tepkiler yükselmeye başladı. Bu tepkiler henüz kendisini geniş katılımlı eylemlerle ifade etmese de, bunun olanaklarını içinde barındırıyor. Ülkede yaygın bir ABD karşıtlığı var.

Burjuvazi tüm çabalarına rağmen bugüne kadar işçi ve emekçileri bu savaşa katılmanın meşruluğu konusunda ikna edemedi. Tam tersine, yapılan araştırmalar hep emekçilerin savaşa karşı olduğunu ortaya koydu. Buna karşın savaş karşıtı tepki kendisini eylemli bir biçimde ifade etmeyi başaramadı. Bir dönem merkezi mitinglere katılımdaki görece artışa rağmen bu böyle.

Irak'ta ABD adına jandarmalık yapmak için asker gönderilmesinin gündeme gelmesiyle birlikte savaş karşıtlığı yeniden yükselmeye başladı. Kendisini

henüz devrimci ve ilerici güçlerle sınırlı olarak ifade etse de, hızla genişleme ve güçlenme olanaklarını bağrında taşıyor. Meclise yeni bir tezkere gelmesiyle birlikte bu süreç daha hızlı ilerleyecek ve kitleler çocuklarının ABD'nin sefil çıkarları için ölmesinin karşısına dikilmek zorunda kalacaklar. Ya da gözü yaşlı bir şekilde çocuklarının tabutlarını beklemek...

Ancak unutmamak gerekir ki, burjuvazi geçen tezkerenin mecliste takılmasından gerekli dersi çıkarmış durumda. İkinci bir kazaya izin vermek istemiyor. Bu nedenle generaller ve hükümet tam bir uyum içinde hareket ediyor ve asker göndermenin zorunluluğu üzerine açıklamalar yapıp duruyorlar. Bu amaçla sermaye medyası da üzerine düşen görevi eksiksiz yerine getirme çabası içinde. Bu, biz komünistlerin omuzlarındaki yükü daha da ağırlaştırıyor.

Bu sürecin hızlanmasıyla birlikte daha önce kurulan platformlar yeniden gündeme geleceklerdir. Bu, yaşanan deneyimler ışığında önümüzdeki görevlere yeniden bakmayı gerektiriyor.

aracılığıyla daha geniş bir kesimi harekete geçirme perspektifi ve buna uygun bir çalışma tarzı ortaya konulmadı. Sadece tepeden alınan bir takım kararların hayata geçirilmesi temelindeki eylemlerle, merkezi materyallerin kullanılmasıyla yetinildi. Bu da doğallığında savaş karşıtı kitlenin eylemlere taşınması sınırlılığına yolaçtı. Oysa yerel platformlar kuruldukları alanlardaki öncü işçi-emekçiler ve gençlikten sürekli beslenmek zorundaydı. Ancak bu onları kısır bir döngü içinde dönmekten kurtarabilirdi.

Önümüzdeki dönemde bu bakışla hareket edebilmeliyiz. Gerek işgale ortak olmanın gerekse sınıfa dönük saldırıların önüne geçmenin tek yolu sınıf cephesinden yaşanacak karşı çıkıştır. Buna dayanmayan her çabanın kaçınılmaz olarak tıkanacağı ve uzun vadede istenilen sonucu vermeyeceği açıktır. Yerelerde kurulan veya kurulacak olan platformlar için öncü işçi-emekçilerle görüşmeli ve onları bu sürecin aktif bir bileşeni haline getirmeliyiz. Platformlar bu tabana oturdukları ölçüde gerçekten işlev kazanacaklardır. Bu gerek semtlerde gerekse fabrikalarda böyle olmalıdır. Özellikle fabrikalarda atılabilecek ilk temeller, sınıfın diğer sorunlarına müdahalenin ilk örgütsel nüvelerinin oluşturulması bakımından da önem taşıyor. Bu amaçla var olan ilişkilerimizi şimdiden zorlamalıyız. Bu, bir yandan sınıfı işçi sınıfının soruna doğrudan taraf olmasının ilk olanaklarını yaratırken, diğer yandan sınıf çalışmamıza yeni bir ivme kazandıracaktır.

Ayrıca görüştüğümüz işçi temsilcilerini de bu sürecin bir parçası haline getirmek için çaba harcamalıyız. Bugün pek çok temsilci sendika bürokrasisinin eklentisi haline gelmiş durumda. Buna rağmen işçiler içinde bir yer tutuyorlar. Çabalarımıza rağmen üzerlerine düşen sorumluluğu yerine getirmelerse, onları teşhir etmeli, o yeri işgal ederek sınıfa karşı suç işlemenin veya ihanete ortak olmanın o kadar kolay olmadığını göstermeliyiz.

Süreç içinde bu güçlerle yapacağımız çalışma hem etkili olabilecek, hem de yeni güçlere ulaşabileceği olanağı sağlayacaktır. Çalışma aynı zamanda bu güçlerin ileri çıkmasını da kolaylaştıracaktır. Ancak böyle bir çalışma sonuç alıcı olabilir. Bu sadece emperyalist savaş karşıtlığı üzerinden değil, aynı zamanda işçi sınıfının önündeki diğer sorunlara müdahale için de olanaklar sağlayacaktır.

İçinde bulunduğumuz dönemin önümüze koyduğu görevler ve bize sunduğu olanaklar açıktır. Bu potansiyelin açığa çıkması ve kendini etkin bir şekilde ortaya koyması için doğru bir öncü müdahale zorunludur. Önümüzdeki süreci göğüslemek ve omuzlarımızdaki görevi başarıyla yerine getirebilmek için şimdiden tüm gücümüzle yüklenmeliyiz. Bunun için gerekli olanaklara sahip olduğumuz yerlerde örgütlülüğe dönük somut adımlar atmalıyız. İlişkilerimizin henüz sınıfla sadece temas noktalarıyla sınırlı olduğu yerlerde ise ilk dayanakları bu amaca dönük kullanabilmeyiz.

M. Mert

Polis Kürt halkının düşününe bile tahammül etmiyor!

24 Ağustos günü Adana'nın Ova Mahallesi'nde gerçekleştirilen bir sünnet düğününe polis silahlı saldırı gerçekleştirdi. Kürt emekçisi bir ailenin düğünü olması ve Kürt düğünlerinin alışlagelen politik içeriği saldırının asıl nedeniydi. Saldırı sonucu biri ağır olmak üzere 20 yaşın altında 4 genç çeşitli yerlerinden yaralandı.

Bu olayın ardından saldırıları kınamak ve tabanını "sağduyulu" olmaya davet etmek amacıyla DEHAP, İnönü Parkı'nda yaklaşık 300 kişinin katıldığı bir basın açıklaması gerçekleştirdi. 26 Ağustos günü sünnet düğününün olduğu yere gelen DEHAP Genel Başkanı'nı yaklaşık 2000 civarında Kürt emekçisi karşıladı. KADEK ve Öcalan lehine sloganlar atıldı. Ayrıca devrimci ve komünistlerin müdahalesiyle "Katil polis hesap verecek!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganlarını kitle coşkuyla attı. Eylem DEHAP Genel Başkanı'nın yaptığı konuşmayla sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Adana

BDSP çalışmalarından...

ABD emperyalizmi Irak halkının direnişiyle şimdiden bir batağa saplanmış durumda. ABD uşakları ise jandarmalık için hazırlık yapıyorlar. İşbirlikçi sermaye devleti Irak'ta işgalci olmak için hazırlıklarına hız verdi. Çeşitli girişimlerle bunun zeminini yaratmaya çalışıyor.

BDSP olarak işbirlikçi sermaye devletinin Amerikan jandarmalığı rolünü teşhir eden ve savaşa karşı işçi ve emekçileri mücadeleye çağıran "Amerikan jandarmalığına hayır! Kahrolsun emperyalist haydutluk!" başlıklı özel sayımızı yaygın bir biçimde işçi-emekçilere ulaştırıyoruz. Sefaköy İnönü Mahallesi, Yeni Bosna ve Okmeydanı gibi emekçi semtlerinde, pazar yerlerinde dağıtımlar yapıyoruz.

"Irak'ta Amerikan jandarmalığına hayır!" şiarlı afişlerimizden 800 kadarını da E-5, Topkapı fabrikalar bölgesi, Küçükçekmece ve Aksaray güzergahında yaptık.

BDSP çalışanları/Rumeli Yakası

Savaş karşıtı mücadelede hedef emperyalist kapitalizm olmalıdır!

Geçmiş süreçte en önemli zaaf platformların önlerine koydukları hedefin muğlaklığıydı. "Emperyalist savaş" vurgusunun bazı kesimleri geri iteceği ve en geniş birliğin sağlanamayacağı gerekçesiyle muğlak bir savaş karşıtlığıyla yetinildi. Savaşa karşı mücadele, emperyalist-kapitalist sistemle bağı göz ardı edilerek ortaya konuldu. Savaşların kapitalizmin doğasının bir ürünü olduğu ve buna karşı mücadelenin aslında sistemin kendisine karşı bir mücadele olması gerektiği açıkça ortaya konulmadı. Savaşsız bir kapitalizmin olamayacağı gözardı edildi. Kuşkusuz bu bakış açısının sahiplerinin kurulu düzeni aşmak gibi bir çabaları da, niyetleri de yok.

"Emperyalist savaş" vurgusundan geri duranlar, buna gerekçe olarak kitlelerin geri bilincini gösteriyorlardı. Bu, müdahaleye en açık oldukları dönemde kitlelerin kendiliğinden bilincini kutsamak ve onun peşinden sürüklenmek demektir. Nitekim kendiliğinden bilinç önünde eğilmek ve bunun üzerinden kendini ifade etmek, bu sürecin başını çeken platformların temel karakteristiği oldu. Bu geri bilinç üzerinden "en geniş birlikteliği" yakalamak adına en ilkesiz tavırlar sergilendi. Platformlarda düzenin dinsel gerici ve faşist partileriyle ittifaklar arandı. Bu amaçla en temel ilkelere vazgeçildi. Böylece düzenin işçi sınıfını aldatmak ve kendi bağımsız sınıf çizgisine ulaşmasını engellemek için kullandığı bu partilerin kitleler nezdinde meşrulaşmasının zemini hazırlandı.

Henüz yolun başında önündeki hedefi dahi somut olarak tanımlayamayan bir platformun buna uygun bir sonuç alıcı çaba ortaya koyması da mümkün olmayacaktır. Bu nedenle yapılacak çalışma veya kurulacak platform kendi önündeki hedefi tüm açıklığı ile somutlamalıdır. Hedef olarak emperyalist kapitalizmin kendisi konulmalıdır.

Savaş karşıtı mücadele sınıf tabanına oturtulmalıdır

İkinci tezkerenin çıkarılması sürecinde yaşananların da gösterdiği gibi, oluşturulan platformlar tepeden bir takım eylemler örgütlemek dışında bir çalışma yürütemediler. Mücadelenin tabandaki ayaklarını oluşturma, buldukları bölgelerde önce ileri güçleri, ardından onlar

En iyi okul mücadeledir!

Kölelik yasasının çıkmasıyla birlikte hemen bütün işyerlerinde yeni hak gaspları gündeme geldi. Fakat patronlar bununla da yetinmediler. Yasanın kendilerine tanıdığı imkanları bir tehdit aracı olarak kullanıp ücretleri ve diğer hakları da iyice budamaya giriştiler.

Geçtiğimiz ay zam ayıydı. Temmuz ayı boyunca işçiler dört gözle maaşlarını alacakları günü beklediler. Ağustos'un ilk haftasında bütün işyerlerinde zam oranları belli olmaya başladı. Hemen bütün işyerlerinde yapılan zamlar işçilerin beklentilerinin çok altındaydı.

Aslında bu önden tahmin edilmeyen, bilinmeyen bir şey değildi. Sermaye uşağı AKP hükümeti kamuda çalışan işçilerin maaşlarına yüzde 5-10 civarında zam yapmıştı. Bu orta yerde dururken patronların işçilere daha fazla zam vereceğini beklemek saflık olurdu. Zaten aldığı zammı beğenmeyip itiraz eden işçilerin aldığı yanıt genellikle şöyle oldu; "koskoca devlet bile işçisine yüzde 8 veriyor, buna rağmen ben yüzde 10 zam yapıyorum. Daha fazla nasıl vereyim?"

Patronların düşük zamma uydurduğu tek bahane hükümetin verdiği zamlar olmadı elbette. Asgari ücrette yeni bir artış olmaması da patronları cesaretlendiren bir diğer etken oldu. Hatırlanacağı gibi geçen seneye kadar asgari ücret 6 ayda bir arttırılıyordu. Patronlar da asgari ücretteki artışa paralel olarak ücretlerimizi yeniden düzenlemek durumunda kalıyorlardı. Bu sene asgari ücret yıllık belirlendiği için patronlar kendilerini daha rahat hissettiler.

Kendi bölgemiz üzerinden şu ana kadar zam oranları açıklanmış işyerlerine baktığımızda, geçen yıllardan çok daha yaygın bir sıfır zam dayatması görüyoruz. İPAŞ, Özdemirler Anten, Aktaş Çiçekçilik örneklerinde olduğu gibi birçok işyerinde çalışanların ücretlerine bir kuruş dahi zam yapılmadı. Zam yapılan işyerlerinde de oranlar yüzde 5-10 civarında oldu. Yüzde 15-20 gibi oranlarda zam veren işyerleri ise

parmakla sayılacak kadar az.

Patronlar işsizlik sotasını kullanıyor

Eskiden işçilere az zam veren patronların hepsinin dilinde kriz tekerlemeleri olurdu. Krizden dolayı işyerinin zor durumda olduğu, işçinin de işverenin de fedakarlık yapması gerektiği şeklinde nutuklar atarlardı. "Hepimiz bir aileyiz, bu fabrika benim olduğu kadar sizin de, batarsak hepimiz batarız" lafları işçilerin kulaklarından eksik olmazdı.

Özellikle son iki yıldır kriz edebiyatının yanı sıra doğrudan doğruya işsizlik sotasını kullandığını görüyoruz. Sokakların işsizlerle dolu olmasına güvenen, istediği an istediği sayıda yeni işçi bulabileceğini hesaplayan patronlar, "Bizim verebileceğimiz para bu. İşte kapı, beğenen çalışır, beğenmeyen çeker gider" deyip işin içinden çıkıyorlar. Patronlar bu sözleri sadece blöf olsun diye de söylemiyorlar. Örgütlü, eylemli bir işçi tepkisiyle karşılaştıklarında eğer tepki yeterince caydırıcı değilse işçi atmaktan da çekinmiyorlar. Herhangi bir iş güvencesi olmayan, patrona geri adım attırarak bir örgütlülüğe sahip olmayan işçiler bu tehdit karşısında çoğu zaman çaresiz kalıyorlar.

Düşük zamma değişik tepkiler

İşçilerden bazıları bireysel girişimlerle durumunu düzeltmeye çalıştı. Patronla ya da patronun adamlarıyla konuşarak verilen zammı biraz daha arttırmaya uğraştı. Doğru dürüst gidip konuşarak dobra dobra "benim hakkım bu değil, daha fazlasını istiyorum" diyenlere fazla bir sözümüz yok, ama emeğiyle geçinen insanlara yakışmayacak davranışlar sergileyenler de oldu. Patronun gözüne girmeye uğraşanlar, rica edenler,

yalvaranlar, ağlayarak acındırmaya çalışanlar ve daha ne numaralar.

İşçilerin bireysel tavır gösteren bir başka kesimi ise öfkelerini içinden patrona kızıp küfrederek dindirmeye çalıştı, ya da daha ileri giderek işten ayrıldı.

Saldırımın eylemle yanıtlanması

Bazı fabrikalarda ise saldırılar, dayatmalar eylemle yanıtlandı.

En örgütlü ve kararlı davranabilenler Casttle Blair işçileri oldu. Düşük ücret dayatmasına karşı iş yavaşlatan Casttle Blair işçileri, bazı arkadaşları bundan dolayı işten atılınca birbirlerine daha da kenetlendiler ve üretimi bütünüyle durdurdular. İki günlük direnişin ardından patron attığı bütün işçileri geri almak ve ücretlere de belli bir zam yapmak durumunda kaldı.

Büyükdemirler'de işçilerin hak talepleriyle başlattıkları ilk eylem başarıyla sonuçlandı. Fakat patron aradan iki hafta geçtikten sonra direnişi işçilerden bazıları işten attı. Bunun üzerine işçiler direnişe geçince 14 Ağustos'ta bir grup işçiyi daha attı.

Colin's direnişinin akibeti ise biliniyor. Etkin bir iç örgütlenmeye sahip olmayan Colin's işçileri düşük zamlara karşı eylemler yaptılar. Patron 300'e yakın işçiyi kapı dışarı etti. Atılan işçiler 11 Ağustos'tan itibaren fabrika önünde direnişe geçtiler. Direniş giderek zayıflayarak ancak 8 gün sürdü ve 19 Ağustos'ta hiçbir kazanım elde edilmeden bitirildi.

Bunların yanı sıra bölgede başta Beko ve Özdemirler Anten olmak üzere çeşitli işyerlerinde eylemler, eylem girişimleri yaşandı.

Mücadelenin doğurduğu imkanları iyi kullanmalıyız

İşçiler içerisinde örgütlenme ve mücadele etme eğilimi belirgin şekilde artıyor. Sadece Esenyurt'ta değil, hemen her yerde aynı durum geçerli. Fakat yılların biriktirdiği tortuyu kırmak çok da kolay olmuyor. Özellikle genç kuşaktan işçiler örgütlenme ve mücadele deneyimine sahip değiller. "Öncü"ler neyi nasıl yapacaklarının bilgisinden ve tecrübesinden yoksunlar. Sendikaların işçiyi eğitip örgütlemekten ziyade üye yapmaya çalıştığı, ilerici ve devrimcilerin sınıfın mücadelesine gereken ilgiyi göstermediği koşullarda mücadele için gerekli adımları atmaları daha da zorlaşıyor. Dejenere çevrelerin ve reformist grupların işçilerin geri bilincine oynayan tutumları da meseleye tuz biber ekliyor.

Fakat zorluklar işin sadece bir yanındır. Öte yandan sermayeye karşı henüz elle tutulur sonuçlar üretmese bile şu an yaşanan parçalı hareketlilik sayesinde pek çok işçi sınıfı mücadelesinin okulunda eğitilmiş oluyor. Pek çoğu hayatlarında ilk kez bir şeyler talep ediyorlar, haklarına sahip çıkmanın gururunu yaşıyorlar. Eylemle, direnişle tanışıyorlar. Patronla, sermayenin kolluk güçleriyle bambaşka bir zeminde karşı karşıya geliyor ve pek çok şeyi sorgulama ihtiyacı duyuyorlar. Bazıları taşıdıkları kabukları kırıyor, önemli bilinç sıçramaları yaşıyor. Her vesileyle tekrarladığımız gibi, işçilerin eğitilecekleri en güzel, en büyük okul bizzat sınıf mücadelesinin kendisidir.

Bunlar önemlidir. Yarının sert sınıf mücadelelerinin taşıyıcıları bu sayede ortaya çıkıyor ve yetişiyor. Öyleyse görevimiz, bugünkü mücadele sürecinin kesin kazanımlarla sonuçlanıp sonuçlanmadığına çok da takılmadan ortaya çıkan olanakları değerlendirmek, öne çıkan işçilerden mümkün olduğu kadar fazlasını sınıf bilinciyle donatmak ve partinin kızıl bayrağı altında örgütlemektir.

(Esenyurt İşçi Bülteni'nin Eylül '03 tarihli son sayısından...)

Irak'ta Amerikan jandarmalığına hayır!

Kolay bir zafer kazanacağını zanneden ABD emperyalizmi Irak halkının onurlu direnişi karşısında şaşkına döndü. Bitti denilen savaşın henüz yeni başladığı her gün biraz daha görülüyor. Irak halkı diz çökmüyor, boyun eğmiyor. Direniş gün geçtikçe yayılıp güçleniyor. İşgalci askerler Irak halkı tarafından birer birer kurşunlanıyor.

Zor durumda kalan Amerika, Irak'ta para karşılığı ölecek asker aramaya başladı. Diğer ülkelerden Irak'a asker göndermelerini istedi. Almanya, Fransa ve Rusya gibi ülkelerin ise bu bataklığa girmeye pek niyetleri yok. Sadece Amerika'ya muhtaç durumda olan bağımlı ülkeler Irak'a asker göndermeyi kabul ettiler. Onlar da 50-100 kişilik göstermelik birlikler gönderiyorlar. Fakat Amerika'nın on binlerce kiralık askere ihtiyacı var.

İşte Türkiye'nin Irak'a asker göndermesi tam da bu ihtiyaç üzerinden gündeme geldi. Amerika, daha önce tezkere meclisten geçmediği için Türkiye'deki uşaklarına kırgındı. AKP hükümetinin ve Genelkurmay'ın Amerika'ya hizmette işi ellerine yüzlerine buluşturduğunu düşünüyordu. O nedenle her fırsatta hükümeti ve Genelkurmay'ı aşağılıyor, hakaret ediyor, onur kırıcı davranışlarda bulunarak onları hizaya getirmeye çalışıyordu. 10 Türk askerinin Süleymaniye'de kafalarına çuval geçirilerek sorgulanmaları bu hizaya getirme işinin son perdesi oldu.

ABD şimdi de Türk askerinin kendi emrinde savaşmasını istiyor. Başbakan Erdoğan ise Amerika'nın asker talebini hiç utanıp sıkılmadan müjde verir gibi açıklıyor. Bunu Amerika'yla bozulan "stratejik ilişkilerin" yeniden onarılması için bir imkan olarak görüyor. Şu ana kadar yaşananlar, yapılan

MGK toplantıları ve zirveler hükümetinden generallerine ve Cumhurbaşkanı'na kadar tüm "devlet büyüklerinin" Amerika asker istedi diye çok sevindiğini gösteriyor. Öyle ya; kızdırılan efendinin gönlünü almak için bir fırsat var. Bunu iyi değerlendirmek lazım! İçlerinde hiç kimse asker göndermeye karşı çıkmıyor. Tek dert ettikleri şey, halkın buna razı olup olmayacağı. O nedenle de durmadan açıklamalar yapıyor, halkı kandırmaya çalışıyorlar. Gazete ve televizyonlar da savaş borazanına dönmüş durumda.

Her şey çok açık. İMF politikalarıyla bizleri açlığa ve yoksulluğa mahkum edenler şimdi de işçi ve emekçi çocuklarını ABD'nin hizmetinde savaşa sürmeye hazırlanıyorlar. Üç kuruş İMF kredisi için, dört beş tane Türk şirketinin Irak'tan ihale alması için ve ABD'nin gönlünü yapmak için askerlerin, daha doğrusu bizim çocuklarımızın kanını pazarlıyorlar. Gözü paradan başka bir şey görmeyen sermayenin uşak ruhlı hükümetine ve Genelkurmay'ına da doğrusu bu yakışır.

Bize düşen görev ise Irak halkıyla dayanışmayı yükseltmektir. İşçiler, emekçiler ve halklar emperyalist kan emicilerin müttefiki, suç ortağı olamaz. Biz Irak halkının ve diğer ezilen halkların müttefikiyiz. Bu mücadelede yerimiz onların yanındır. Onların ABD emperyalizmine karşı savaşı bizim savaşımızdır.

Irak'ta ABD jandarmalığına hayır!

Amerika için atacak kurşunumuz,

dökecek kanımız yok!

Kahrolsun emperyalizm!

Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!

(Esenyurt İşçi Bülteni'nin Eylül '03 tarihli son sayısından...)

Kölelik yasası uygulamaları...**Patronlar saldırıda sınır tanımıyor!**

Kölelik yasasını meclisten geçiren patronlar şimdi işyerlerinde bu yasa maddelerine göre hazırlanan metinleri işçilere imzalattırıyorlar. Böylece yasada yer alan ancak "işçinin rızasını" gerektiren maddeleri de peşinen uygulama fırsatı kazanmak istiyorlar. Birçok işyerinde bu imza metinleri baskı ve zorla, işten atma tehditleriyle kabul ettirilmek isteniyor.

SILVER ayakkabı boyaları vb. malzemelerini üreten Çığır Kimya Fabrikası bunun yalnızca bir örneği. Yaklaşık 200 kişinin çalıştığı fabrikada patron bir ay önce işçilerin "Süresi belirsiz hizmet akdi" adı altında kölelik metnine imza atmalarını istedi. Kölelik diyoruz, çünkü çalışma koşulları ile ilgili herşey patronun insafına bırakılıyor. Bu, "işveren haftalık çalışma saatlerini tespit ve bunu günlere bölmede, işe başlama, ara dinlenmesi ve paydos saatlerini belirlemede ve değiştirmede günlük çalışma süresini belirlemede serbesttir. İşçi işverence belirlenen bu sürelerle uygun çalışmayı peşinen kabul etmiş olup uymakla yükümlüdür" diye açıkça ifade ediliyor. Yani kaçta işbaşı yapılacak, kaçta çaya kaçta yemeğe çıkılacak, kaçta paydos edilecek, hepsi patron tarafından belirlenecek. Patron istediği zaman istediği gibi bunu değiştirebilecek. İşçi ise imza atarak tüm bunları peşinen kabul etmiş olacak.

Süresi belirsiz hizmet akdi altında işçilere imzalatılmak istenen bu metinde, "özel şartlar" başlığı altında işçiden kabul etmesi istenen 16 madde bulunuyor. Bunlardan bazıları şunlar:

b- işverence çıkartılmış ve çıkarılacak yönetmelik, genelge, sirküler ve talimat hükümlerine uymayı...

İmza attığımız taktirde her türlü uygulamayı peşinen kabul etmiş olacağız.

c- Ücretinde herhangi bir değişiklik yapılmadan işverene ait ya da iştiraki bulunan aynı ildeki veya il dışındaki işyerlerine işverence geçici ya da sürekli tayin ve nakil edilmeyi...

Patron istediği işçiyi istediği zaman, git şu ildeki şu fabrikada şu işte çalış diyebilecektir. İmza attığımız taktirde buna itiraz hakkımız olmayacak, çünkü peşinen kabul etmiş olacağız.

d- İşveren veya vekillerince talep edilmesi halinde fazla mesaiye kalmayı, hafta tatili, genel tatil ve bayram tatilinde çalışmayı...

Böylece ne hafta sonumuz, ne bayram tatilimiz, ne de normal bir çalışma süremiz kalacak. İmza atmamız halinde istedikleri kadar fazla mesaiyi yaptırarak, tüm tatil günlerimizi gaspedecekler.

f- İşveren veya vekilleri tarafından gösterilecek her

türlü işte çalışmayı, çalışma şartlarında ve işin çeşidinde değişiklik yapılmasını...

Örneğin işe tornacı olarak girmişsek bunun dışında paketlemede, temizlikte, mutfakta istedikleri herhangi bir yerde çalıştırabilirler. Çalışma şartlarını ve işin çeşidini istedikleri gibi değiştirebilirler.

g- İşverenin işin görülmesi hakkını sürekli ve geçici olarak başka bir işverene devredebilme hakkına sahip olduğunu...

Fabrika ya da bir bölümünü taşeronlaştırmalarını kabul etmiş olacağız.

h- İki aylık deneme süresi içinde hizmet akdinin feshedilmesi durumunda ödenmeyen ücreti dışında başkaca herhangi bir hak talep etmemeyi...

Kölelik yasasında yer almayan maddeleri de imza metnine ekleyen patron, bu madde ile mevcut yasaları da çiğneyerek ihbar tazminatımızı vermeden işçi çıkartmayı amaçlıyor.

p- işverenin belirlediği Verimlilik Ölçüt Sistemi'ne uyarak verimli çalışmayı, bu hususta yetersiz kalması halinde akdinin münfesh sayılacağını...

İşverenin verimliliği neye göre belirleyeceği boşlukta bırakılıyor. Böylece patron verimsiz diye istediği işçiyi tazminatsız olarak işten çıkarma olanağına sahip olacak.

"Özel şartlar" adı altında işçinin yükümlü bırakıldığı 16 maddeye karşı patronun yükümlülükleri sadece bir maddeden; "işçinin hak edeceği ücret ve alacaklarını süresinde ödemeyi kabul ve taahhüt eder"den ibarettir.

F. Deniz

Patronların sefil çıkarları uğruna ölmek için doğmadık!

12 saatlik çalışmanın ardından eve dönüyoruz. Gözler yorgun, kimimizinki ha kapandı ha kapanacak. Kısa kesilen sohbetler yerini derin düşüncelere bırakıyor. Servise biniyor ve bir günün daha bitişini koltuklara yaslanarak, etrafımıza bakarak kutluyoruz.

Güzergahımızda yorgunluğumu atan, beni Irak halkının ve Filistin'deki taş generallerin kavgasına ortak olmaya çağırın, "Irak'ta Amerikan jandarmalığına hayır!" diyen afişler süslemiş duvarları... Filistin'e gitmek, bir taş atmak siyonistlere! Ne bahtiyar olurum diye düşünürken sızlayan kolumun acısını bile unutuyorum. Kendi kendime sorular sorup cevaplandırırken, savaşla ilgili bir yazı yazmam gerektiği aklıma geliyor. Çok yönlü bir konu olduğu için ne yazacağımı da bir hayli kafamı kurcalıyor.

Servisten inip biraz yürüdüktan sonra sigara yakıyorum. Kibritin alevi sanki beynime de bir ışık gönderiyor. Neden düşünüyorum ki! Yaşam, yaşadıklarım ve milyonlarca işçinin, ezilen, direnen halkların yaşadıkları gözümün önünden geçmeye başlıyor. Bunu her zaman duyumsadığım halde bir film şeridi gibi hepsi bir anda gözümün önünden geçiyor.

Sonunda savaşın her an çevremde yaşandığına tanık oluyorum. Aynı zamanda Irak'ta, Filistin'de çocukların üzerine en vahşi silahlarla saldırınlara, binlerce insanı bu silahlarla bir seferde katledenlerle; beni ve milyonlarca emekçiyi sonu gelmez kâr hırsı ve rekabeti için kuralısızca ezen ve sömürenlerin özünde çok farklı olmadıklarını görüyorum. Bunu görmeye çalışan herkes çalışma koşullarını, zorla ve tek

tarafı imzalatılan kölelik sözleşmelerini, istediği halde alamadığı yarım günlük izini düşündüğünde görebilir. O kadar çıplak ki aslında!..

Servisle ilerlerken Irak'ta Amerikan jandarmalığına karşı asılı duran afişlerden bir sonuç çıkaramayan, gözünün önünden öylesine geçen bir şeymiş gibi kör bakışlar savuran, oradaki askerini kendisi olduğunu ne yazık ki anlayamıyor. Birçok arkadaş fazla mesaiden ne kadar para aldığını bile bilmiyor. Doğal olarak burjuvazinin politikalarını uygulamakta zorluk çekmiyor. İşte bunlar da savaşın birer parçası. Bizlere karşı açtıkları savaşın daha sonra daha da kanlı olacak değişik biçimleri.

Patronların tek geçim kaynakları aslında bizim. Makineye verilen önem bile verilmez bize. Alinterimizle, nasırlı ellerimizle büyüttüğümüz bu doymazlar takımı rakipleri karşısında tutunabilmek, piyasayı ele geçirmek ve tabii ki daha çok kâr elde etmek için kuralısızca bir sömürü sistemi geliştirmişlerdir. En küçüğünden en büyüğüne kadar birleşerek bizlere karşı tek bir vücut olarak savaşıyorlar. Grev ve direnişlerde polis ve askerlerle üzerimize saldırırlar cabası.

Politikaları bunlarla bitmiyor tabii ki. Amerika gibi en güçlüleri politikalarını savaş aracıyla devam ettiriyor. Bizim ülkemizdeki uşaklar takımı ise efendisinin iğrenç çıkarları için askerdeki binlerce işçi gencin kanı üzerinden pazarlık ediyor. Her gün çeşit çeşit yozluklarla kanımıza girerek bize afişteki Amerikan askeri olduğumuzu göremememiz için körleştiriyor, yanında Irak'ta ya da dünyanın başka bir kanlı

bölgesinde kanımızı akıtacaklar. Bunu böyle anlamadığımızda da, ne 12 saat çalışmak, ne kanı beş para etmez patronun karşısında el pençe durmaktan kaçabiliyoruz.

Biz dünyaya para babalarını semirtmek için, onların varlıklarına varlık eklemek için gelmedik. Hele hele onların sınıf çıkarları için ölmeye hiç gelmedik. Bizlere yutturulmaya çalışılan "ülke çıkarları için" safsatası patronların çıkarlarıdır. Bizim bu saldırılara karşı yapmamız gereken ise, en başta en küçük sorunumuzdan, en büyüğüne kadar yabancı olmamak, bunlar karşısında alacağımız tavır bilmektir. Çünkü bezirgan takımı en ince ayrıntısına kadar biliyor. Bizlerin karşısına yeri geldiğinde en vahşi araçları ile dikilmiyorlar mı! Zaten demiyor muyuz yaşamın kendisine kavga diye. İşte asıl kavgamız bu asalak takımına karşı değil de kime karşı olacak! Onların karşısına kendi sınıf savaşımızı örgütlemekten başka yol yok bizlere. Çünkü hala onların bu savaşta üstün olmalarından dolayı binlerce insan açlıktan, bombalardan, iş kazalarından ölüyor, gün geçtikçe tarihin en eski sayfalarındaki kölelik düzenine gidiyoruz.

Onlar güçse biz de gücüz. Yalnızca güçlerini bizim güçsüzlüğümüzden, yani örgütsüzlüğümüzden alıyorlar.

O film şeridinin küçük bir kısmı bu, soyutlanmış hali diyebilirim. Geleceği de gördüm orada, hem de daha çok, daha berrak. Dünyayı yaratınların, dünyayı varedenlerin, dünyayı yeniden eşit, savaşızsız, sınıfsız, sınırsız, sömürsüz bir biçimde yeniden yarattıklarını...

Ümraniye'den bir işçi

ABD'nin Liberya fiyaskosu

Ağustos ayının ilk haftasında (*Kızıl Bayrak*-sayı: 2003/31) Liberya'ya müdahalenin neden ve amaçlarını konu alan değerlendirmede şöyle demiştik: *"Bugün ABD emperyalizminin Liberya'da yapacağı tek şey bir saman alevi tutuşturarak uluslararası planda rahat bir diplomatik nefes almaya çalışmaktır sınırlıdır."*

Aradan iki hafta kadar çok kısa bir süre geçti ve kopartılan şamatanın gerçek yüzü kendiliğinden ortaya çıktı.

ABD birlikleri Liberya'da 14 yıldır devam eden ve en azından 150 bin kişinin ölümüne neden olan iç savaşa son vermek, bu ülkeye de "demokrasiyi bağışlamak" için büyük bir medyatik yaygara eşliğinde 14 Ağustos günü başkent Monroviya limanına çıkartma yapmışlardı. Charles Taylor'un 11 Ağustos günü kovulmasından ve dört batı Afrika ülkesinden gelen 1696 askerinin Monroviya'ya yerleşerek ortamı hazırlamasından sonra kendisini koalisyonun önderi sıfatıyla tanımlayan ABD birlikleri karaya ayak bastı. Birkaç gün boyunca Monroviya limanında boy gösteren 150 Amerikan askeri, Pentagon'un emri üzerine tekrar gemilerine döndüler. Geriye ABD elçiliğinin güvenliğini sağlayan birimler ve istihbarat unsurları kaldı. Böylece, Liberya'da iç savaşı sona erdirmek ve demokrasiyi tesis etmek için harekete geçen ABD ordusunun misyonu yalnızca 11 gün sürmüştü.

Bu süre içerisinde Liberya'da herhangi bir değişiklik yaşanmadı. Charles Taylor sürgüne gönderildi. Çatışan klikler arasında sarayda bazı pazarlıklar yürütüldü, 18 Ağustos günü çatışmalara son vermeyi ve iktidarı paylaşmayı öngören bir anlaşma dahi imzalandı. Ancak iç savaş aynı hızı ile devam etmekte ve dahası insanlar açlıktan kırılmakta. İç savaşı durdurmaya gelen dış güçler sadece kendilerinin mevzilendikleri Monroviya'nın bazı sokaklarında çatışmaları durdurdular. Yani çatışan gruplar sadece biraz yer değiştirmiş, başka mahallelere taşınmış oldular.

ABD'nin sembolik güçlerini ansızın çekmesi bazı vaatler karşılığında Liberya'ya asker gönderen batı Afrika ülkelerini zor durumda bıraktı. Zira kendilerine önderlik yapmaya soyunmuş olan ABD'nin geri çekilmesiyle ne yapacaklarını bilemez bir konuma düştüler. 27 Ağustos günü ne yapılması gerektiği konusunda Birleşmiş Milletler Örgütü Güvenlik Konseyi'ne başvuran söz konusu Afrika devletleri, "ABD hükümetinin aldığı son kararları

büyük bir endişe ile karşıladıklarını" açıkladılar. Ayrıca, ABD'nin bu ikiyüzlülüğü Liberya'ya askeri güç gönderme sözü vermiş olan Mali, Senegal ve Gana'nın yapılması öngörülen sevkiyatı sebep

göstermeksizin geciktirmelerine yol açtı. Sonuçta ilk gidenler kendi kaderleri ile başbaşa kaldı.

ABD emperyalizmi Liberya'ya müdahalenin başını çekmeye karar vermekle Irak'ta durumunun kamuoyu gözünde az da olsa gölgelenebileceğini, biraz tali plana düşebileceğini hesapladı. Bu hesap tutmadığı gibi yapılmaya karar verilen fedakarlığın imaj onarma gibi herhangi bir karşılığının olmayacağı hemen anlaşıldı. Dünya kamuoyunun dikkatleri Irak'ta yükselen direnişin yaptığı hasara kilitli kaldı. Hedef sapırma operasyonunun daha ilk günlerinde boşuna bir çırpınış olduğu ortaya çıktı. Liberya diktatörü Charles Taylor'un kovulmasının ABD emperyalizminin Irak'ta aldığı yaraları dindirmeye yetmediği 11 günde anlaşıldı.

Böyle olunca, Washington Liberya'ya "demokrasi getirmenin" kendisine çıkar sağlamayacağını ve fazla fedakarlıkta bulunmanın da gereksiz olduğunu kabullenmek zorunda kaldı.

Uruguay'da yeni genel grev ve sokak eylemleri

Latin Amerika kıtasında işçi ve emekçi eylemleri yoğunlaşmakta, periyodik olarak genel greve dönüşmekte. Geçen 13 Ağustos günü Şili'de düzenlenen ilk tarihi eylemin ardından, 28 Ağustos günü Uruguay işçi ve emekçileri işi bırakıp sokaklara döküldüler. Böylece, 3,38 milyon nüfusu olan Uruguay'da, kısa bir zaman dilimi içerisinde, bir kez daha 24 saat süreli bir genel grev eylemi gerçekleştirilmiş oldu. Uruguay devlet başkanı Jorge Batlle'nin görevi devraldığı Mart 2000 tarihinden bu yana altıncı kez genel grev eylemine sahne olmaktadır. Dolayısıyla, 28 Ağustos günü düzenlenen son genel grev, düzenli bir eylem serisinin yeni halkasını oluşturmaktadır.

Ülkede 11 Ağustos tarihinden bu yana sağlık sektörü çalışanları, acil durumlar hariç, işi bırakmış durumdadır. Kamu sağlık personelinin grev eylemi maaşlara zam yapılması talebinin hükümet tarafından reddedilmesi sonucu gündeme geldi. Söz konusu sektörde yaklaşık 4 bin kişi memur statüsünde hizmet vermektedir. Fakat kamu sağlık sektörü toplumun en dar gelirli ve en yoksul kesimlerine hizmet vermektedir. Kamu sağlık sektörü hizmetlerine ihtiyaç duyan toplumsal

kesim her ne kadar toplam nüfusun ezici çoğunluğuna tekabül ediyorsa da, iktidar neoliberal iktisadi ve sosyal politikası gereği, düzenli olarak hem personel hem de kaynak kısıtlamasında bulunmaktadır. Gerçek durumu yansıtmayan resmi rakamlar, kamu sağlık sektörü hizmetine ihtiyaç duyan kesimin 1,7 milyon olduğunu gösteriyor. Onun için, bu sektörde çalışan personelinin aylık ücretleri, doktorlar dahi dahil olmak üzere, 110 doları bulmamaktadır. Nasıl olsa toplumun elit tabakası ve maddi durumu elveren kesimi kamu sağlık sektörüne ihtiyaç duymamakta, daha yetkin olanaklara sahip özel sektöre başvurmaktadır.

28 Ağustos günü işi bırakıp sokaklara dökülen Uruguay işçi ve emekçilerinin başlıca şiarlarından biri, kamu sağlık sektörü personeli ile dayanışmayı yükseltmek, onların direnişine destek vermek oldu. Bu konjonktürel şiar sınıf dayanışmasının ve sağlık bakanının istifasını talep etmekte. Fakat bunun ötesinde, 28 ağustos genel grevinin esas hedefi, iktidarın uluslararası sermaye kurumlarının direktifleri doğrultusunda sürdürdüğü liberal iktisadi politika oldu.

EKSEN YAYINCILIK

“Yol haritası” parçalandı...

Filistin direnişi emperyalist-siyonist planları boşa çıkarıyor

Şaron yönetimi katliam, işgal ve yıkımlara hız veriyor

Filistinli örgütler ateşkes ilan ettiği halde, İsrail ordusunun saldırıları aralıksız sürdü. Kudüs'te yapılan son intihar saldırısını gerekçe gösteren İsrail, “barış için” attığı göstermelik adımları bir çırpıda geri alarak, Filistin halkına karşı bilinen barbarca icraatlarını yeniden yoğunlaştırdı. Peşpeşe cinayetler işleyen siyonistler, Filistin kentlerini ablukaya alarak tank, zırhlı araç, savaş uçakları ve helikopterler eşliğinde saldırıya geçti. İsrail ordusu Batı Şeria'daki Cenin ve Nablus kentlerine girerken, Tulkarim mülteci kampına da baskın düzenledi. Gazze Şeridi'nin kuzeyini güneyine bağlayan anayolda bariyer kurarak bölgeyi ikiye böldü. İsrail Savunma Bakanı Şaul Mofaz da, “Gazze Şeridi ve Batı Şeria'nın tam ablukaya alınması, ayrıca Filistin kentlerine giriş çıkışların durdurulması” yönünde emir verdi.

Kasap Şaron başkanlığında toplanan “güvenlik kabinesi”, “Filistinli militanları hedef alacak bir dizi askeri saldırı” düzenleme kararı aldı. Fransız haber ajansı AFP'ye açıklama yapan siyonist bir yetkili ise, “Teröristleri acımadan vurmaya devam edeceğiz. Hem saldırıların hem de saldırıları planlayanları ya da emredenleri vuracağız” dedi.

Hamis ve İslami Cihad ateşkesine son verdiler

Siyonistler Filistin direnişini ezebilmek hevesiyle saldırılarını yeniden yoğunlaştırdılar. Gazze Şeridi'nde İsrail ordusu tarafından aracına düzenlenen füze saldırısı sonucu İsmail Ebu Şanab ve iki koruması hayatını kaybetti ve 15 kişi yaralandı. Hamas'ın önde gelen siyasi liderlerinden Ebu Şanab'ın suikastla katledilmesi ateşkesin sonunu

getirdi. Hamas ile İslami Cihad, 29 Haziran'da ilan ettikleri ateşkesin sona erdiğini ortak bir bildiriyle kamuoyuna duyurdular. Gelinek noktadan Şaron'u sorumlu tutan iki örgüt, Bush yönetimini de suçladılar. Hamas liderlerinden Abdülaziz El Rantisi, İsrail'in Hamas'a karşı işlediği suçların bedelini ağır bir şekilde ödeyeceğini belirterek, tüm militanlara İsrail hedeflerine karşı saldırıya geçme çağrısı yapıldığını açıkladı.

Ebu Şanab ve iki koruması için düzenlenen cenaze törenine yüzbin kişi katıldı. Cenaze töreni ikinci intifadanın başlamasından bu yana yapılan en geniş katılımlı tören oldu. Gazze'de düzenlenen törende de onbinler siyonist katillerden hesap sorulacağını haykırdılar. Geçen Haziran ayında İsrail'in suikast girişiminden kurutulan Abdülaziz El Rantisi İsrail saldırılarına meydan okudu. Siyonist işgale karşı direnme kararlılığını vurgulayarak, gerekirse sonsuza kadar savaşabileceklerini söyledi.

Uzlaşmacı Abbas hükümeti tam bir çıkmazda

Filistin yönetimi ateşkesin sona ermesinden Şaron'u sorumlu tutmakla birlikte, Hamas ile İslami Cihad'a karşı önlemler alınacağını açıkladı. Her iki örgütle ilişkisini kesen Filistin Özerk Yönetimi, Kudüs'teki intihar saldırısını kınadı ve eylemlen sorumlu olanların tutuklanması için güvenlik güçlerine talimat verildiği açıklandı. Filistin Enformasyon Bakanı Nebil Amr başka güvenlik önlemlerini de ele alacaklarını belirtti.

Bush-Şaron katillerinin direnişi örgütlere karşı saldırıya geçmesi yönünde Abbas yönetimine baskı yaptıkları biliniyor. “Yol haritası”nın ilan edildiği günden beri sık sık dile getirilen bu talep, Kudüs'teki intihar saldırısının ardından yinelenildi. ABD yönetimi, Filistin yönetiminden “şeriatçı grupların

terörist eylem düzenleme kapasitelerini ortadan kaldırmasını” talep etti. Filistin yönetiminin yeni bir ateşkes talebini reddeden İsrail ise barış için Filistinli silahlı örgütlerin dağıtılmasını şart koştu. Konuyla ilgili açıklama yapan bir siyonist yetkili, “Barış süreci bu örgütler dağıtıldıktan sonra devam edecektir. Terörist örgütler varolduğu sürece gerçek bir ateşkes mümkün olmayacaktır” dedi. Bu küstah üsluptan da anlaşılacağı gibi, siyonistlerin barıştan kastı, Filistin halkının teslim olmasıdır.

Filistin yönetiminin emperyalist-siyonist dayatmaları yerine getirmesi kolay değil. Zira İsrail'in işbirlikçisi konumuna düşmeden direnişi örgütlere karşı harekete geçmek mümkün değil. Ebu Şanab'ın cenazesine katılan yüzbin kişilik kitle, Filistin halkının işgal karşıtı direnişe verdiği destek hakkında bir fikir veriyor. Konuyla ilgili konuşan Hamas liderlerinden Abdülaziz El Rantisi de, “Filistin devleti bizi etkisiz kılmaya cesaret edemez. Böyle bir adım Filistin halkını karşısına alır...” diyor. Filistin Yönetimi'nin içine düştüğü sıkışıklığı değerlendiren bazı Filistinli yetkililer, bu durumun devam etmesi halinde Abbas'ın istifa edebileceğini söylüyorlar.

Bush'un savaş çetesi Filistin'e doğrudan müdahaleyi tartışıyor!

“Yol haritası”nın parçalanması Bush yönetimini iç cepheye sıkıştırmaya başladı. Irak'ta kendilerine suç ortakları arayan savaş kundakçıları, “Filistin'e doğrudan müdahale gerekli mi, değil mi?” tartışmasını başlattılar. Amerikan kongresinde yapılan tartışmada bazı senatörler Filistin'e asker gönderilmesini istediler. Gerekçelerden biri, “Filistin yönetiminin ABD'den böyle bir talebi olduğu” iddiası. Görünen o ki Bush yönetimi, Ortadoğu'nun ABD hegemonyası altına alınabilmesi açısından temel önem taşıyan Filistin direnişini tasfiye etmek için her yola başvuracak. ABD'li haydutlar bir yandan Filistin'e askeri müdahaleyi tartışırken, öte yandan bir yıldır yok sayarak devre dışı bıraktığı Arafat'a çağrı yaparak, sorunun çözümü için yardım istemeye başladılar.

Siyonist katliamların yoğunlaşması üzerine Filistin yönetimi, ABD, Rusya, Avrupa Birliği ve Arap Birliği'ne çağrıda bulunarak, İsrail'in Filistin halkına yönelik saldırısının sona erdirilmesini istedi. Ateşkesin yeniden sağlanması için ABD'den daha aktif bir rol üstlenmesini talep etti. Konuyla ilgili açıklama yapan Filistinli bakanlardan Yaser Abdrabbo, “ABD şimdi aktif bir rol oynamalı ve yetkin bir temsilci göndererek ateşkesin bozulmasını engellemek için müdahale etmeli” dedi. Siyonist vahşete tam destek verirken İsrail işgaline karşı direnen Filistinliler'i terörist kabul eden ABD'den yardım istemek, Filistin yönetiminin içine düştüğü trajik durumun göstergesidir.

Emperyalist kuşatmaya, gerici Arap rejimlerinin ihanetine, en önemlisi de siyonist barbarlığa karşı ağır bedeller ödeme pahasına direnen Filistin halkı, özgürlüğüne kavuşma konusundaki kararlılığını bir kez daha dost düşmana gösterdi. Ortadoğu halklarının baş düşmanlarına karşı yükselen bu onurlu direniş destek vermek tüm anti-emperyalist, anti-siyonist güçlerin görevidir.

Evlatlarımızın katilleri ödüllendiriliyor!

Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü Ali Suat Ertosun 19 Aralık katliamında çocuklarımızın diri diri yakılmasından, kurşunlanmasından, 28 insanımızın öldürülmesinden sorumludur.

F tipi cezaevlerinin açılmasının, tecrit ve izolasyonun, buna karşı devrimci tutsakların sürdürdükleri ölüm orucunda 107 insanın ölümünün, yüzlercesinin sakat kalmasının da birinci dereceden sorumlusudur.

F tipleri hala tecrit, izolasyon merkezleri olarak kullanılmaya devam ediyor. Çocuklarımıza yönelik kimliksizleştirme, kişiliksizleştirme saldırısı, vahşet, zulüm ve keyfi uygulamalar sürüyor. Tam da bunlardan dolayı Ali Suat Ertosun ödüllendirilecek. Adalet Bakanı Cemil Çiçek'in Bakanlar Kurulu'na sunduğu, kritik süreçlerde F tiplerinin uygulanmaya konmasında, 19 Aralık katliamında imzası bulunduğu için Ali Suat Ertosun'un üstün hizmet madalyasıyla ödüllendirilmesi talebi Bakanlar Kurulu'ndan çıktı.

Bu insan hakları ve özgürlüklerine saldırıdır. F tipi tecrit ve izolasyon işkencesinin sona

erdirilmesini isteyen ailelere, ilericilere, demokrat kurum ve kişilere saldırıdır. Cezaevlerindeki çocuklarımıza yeni bir saldırıdır. Bizler tutuklu yakınları olarak bunu kınıyor, her türlü tepkimizi göstereceğimizi belirtiyoruz.

Tecrit ve izolasyon son verilsin!

F tipleri kapatılsın!

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği
(TUYAB)

Suat Ertosun protesto edildi

Cezaevlerinde gerçekleşen katliamların mimarlarından Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü Suat Ertosun'a bu hizmetinden dolayı “üstün hizmet madalyası” verilmesini protesto eden İHD İzmir Şubesi, 27 Ağustos günü Cumhuriyet Postanesi'nden “İnsan hakları ihlalleri sertifikası” gönderdi. Saat 13:00'te yapılan eylemde “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganları atıldı. (SY Kızıl Bayrak/İzmir)

ABD, Güney, Türkmenler ve TC...

Serhat Ararat

Irak üzerindeki hegemonya kavgası yeni boyutlar kazanıyor. ABD emperyalizmi işgal rejimini oturtmada büyük ve aşılması son derece zor güçlüklerle karşı karşıya. Yapılan resmi açıklamalara göre, Irak savaşının resmen sona erdiğinin ilan edildiği 1 Mayıs 2003 tarihinden bu yana ölen Amerikan askerlerinin sayısının, savaşta ölenlerin sayısına eşitlendiği ve günlük kayıpların giderek artma eğiliminde olduğu belirtiliyor. Irak halklarının asgari yaşam koşulları olan elektrik, su, gıda ve diğer ihtiyaçları karşılanmıyor. ABD, ciddi bir direnişle karşı karşıya olduğunu itiraf etmek durumunda kalıyor. Öte yanda Filistin için ilan edilen "Yol haritası" ölü doğan bir proje oldu... Bu iki olgu, ABD stratejisini nelerin beklediğinin çok somut birer göstergesi... Kısacası işleri hiç de kolay değil. Başları daha çok ağrıyacak...

Bu büyük güçlükler karşısında ABD başka ülkelerin yardımına ihtiyaç duyduğunu açıkladı. Bunun için sorunu BM Güvenlik Konseyi platformuna taşımaya çalıştı. Düşüncesi şu: BM Irak'ta devreye girmeli, salt insani yardım konusunda değil, aynı zamanda askeri ve diplomatik destek de sunmalıdır! Fakat bütün bu destekler ABD komutasında olmalıdır, ABD'nin komutası tartışılmamalıdır.

Açıkça ABD, Irak üzerindeki hegemonyasını ve otoritesini başka bir güçle paylaşmak istemiyor, bunu Irak stratejisiyle bağdaşır bulmuyor. Fakat tek başına da ne kadar zorlandığını günlük olarak yaşıyor.

Bu noktada BM GK'nin daimi üyeleri Fransa ve Rusya, geçici üyesi Almanya ABD'nin bu dayatmasına boyun eğmiyorlar. Bir kez daha emperyalist devletler arasındaki çıkar ve hegemonya çatışması su yüzüne çıktı. Bu da gösteriyor ki, yaşanan çelişki ve hegemonya didişmesi geçici ve sıradan değil, sürekli ve karmaşık boyutlar içeren bir çelişkidir. Bu çelişki, aynı zamanda önümüzdeki sürecin güç ilişkileri ve çelişkilerini etkilemede önemli bir rol oynayabilecek bir çelişkidir.

Bu süreçte TC de Irak'a asker göndermek, savaş öncesinde yitirdiği mevzileri ve avantajları yeniden kazanmak, ABD ile ilişkilerini istediği düzeye getirmek ve daha da önemlisi Irak'ın geleceği konusunda ve yeniden şekillendirilmesi sürecinde söz sahibi olmak istiyor. Bu bağlamda TC, askerini Irak'ın en stratejik noktalarına, özellikle Güney Kürdistan'a, Kerkük'e konuşlandırmak istiyor. Bu istem ABD'nin Irak'ta kurmaya çalıştığı dengelerle çatışıyor. Kürtler bu planı reddediyorlar. Sünni ve Şii Araplar'ın da buna sıcak bakmadığı biliniyor, en azından basına yansıyan açıklamalardan... Öte yandan ABD, Irak ile ilgili karar süreçlerini TC ile paylaşmak istemiyor. Destek bir güç olarak Türk askerini yanında görmek istiyor, ama kendi komutasında ve kendi istediği alanlarda... Tartışma ve pazarlıklar bu çelişki üzerinde düğümleniyor.

İşte böyle bir süreçte Kerkük'te Türkmenler harekete geçiyor, daha doğrusu geçiriliyor. Çatışmalar, ölüm olayları, gösteriler meydana geliyor. Bir Kürt-Türkmen çatışması yaratılmak istendiği çok açık.

TC'nin, öteden beri Türkmenler üzerinde ciddi hesapları ve planları var. Güney Kürdistan ve Irak politikasında güçlü bir kart yaratma peşinde olan devlet, özellikle Irak işgalinden sonra Türkmenler üzerindeki kontrgerilla faaliyetlerini yoğunlaştırdı. Türkmenler'i silahlandırma, politik ve psikolojik olarak eğitime, kontrgerilla çeteleri biçiminde örgütleme, provokasyonlara hazırlama vb. bu faaliyetlerin belli başlı olanlarıdır. Bu faaliyetler

ABD'nin de gözünden kaçmadı ve Süleymaniye operasyonu bir yönüyle bunun için yapıldı. Verilen mesaj açıktı: "Irak benim egemenlik alanım, burada benim dışımda kimse at oynatamaz, herkes bu kuralı iyice kavramalıdır!"

Açık ki diğer alanlarda başı dertte olan ABD, Güney Kürdistan'da sorun, çatışma, kargaşa istemiyor. TC ise Türkmenler üzerinden Güney'de güç ve etki sahibi olmak istiyor. Bunun için kaos ve kargaşanın gelişmesini bu istemi için olgun bir zemin olarak düşünüyor. Kerkük'te yaşanan son olaylardan sonra egemen basında bir kampanyanın başlatılması ilginçtir. Kimi Türkmen temsilcileri, can ve mal güvenliklerinin olmadığını, Kürtler'in kendileri için tehdit unsuru olduğunu, ABD'nin ise güvenliği sağlamaktan uzak olduğunu, bu nedenle bir an önce Türk askerini kendi bölgelerinde görmek istediklerini açıklıyordu. Yine Irak'a gönderilen kimi AKP milletvekilleri TRT'nin haber bültenlerinde birer muhabir olarak uzun uzun konuşularak aynı tema işleniyordu. Egemen medyanın diğer organları da bu koroya katılmaktan geri durmuyorlardı. Belli ki devlet Güney'de Türkmen kartıyla etkin olmak istiyor, yeni bir Kıbrıs senaryosunu tezgahlamak için adım adım yol alıyor!

Bu kirli senaryoyu görmek ve deşifre etmek, herşeyden önce Türkiye devrimci hareketinin görev ve sorumluluğudur.

Irak ve Kürdistan üzerinde vurgulamaya çalıştığımız bu çekişmeler ve senaryolar yaşanırken, Kuzey Kürtleri'nin gündemi bir kez daha saptırıldı. Hani yol haritası açıklamışlardı. Bu açıklama henüz tam anlaşılmadan ve yeterince tartışılmadan gündeme A. Öcalan'ın sağlık sorunu taşındı. Hem de Öcalan'ın özel çabası ve istemiyle... Bunun gündemin esas maddesi yapılması, bu amaçla en az iki ay sürecek bir kampanyanın örgütlenmesi istendi ve hiç zaman yitirilmeden harekete geçildi. Dört yıldır devam eden traji-komik oyun bir kez daha gösterime sokuldu.

Gerçekten bir halkla bu kadar oynanabilir mi? Bir halkın bilinci ve duygularıyla bu kadar oynanabilir mi? Bir halkın gücü, enerjisi bu kadar boş yere akıtılabilir mi?

Ama ne yazık halkımıza reva görülen bu.

Bütün bunları aşmanın tek koşulu var: Bu tasfiye sürecine daha etkili ve sonuç alıcı tarzda müdahale etmek, gerçek anlamda devrimci çizgi ve mücadeleyi politik bir seçenek, bir çekim merkezi yapabilmektir. Gerisi mi?

Gerisi sadece laftır, ondan öte bir şey değil!

Çalışmamız her geçen gün daha da büyüyerek sürecek!

22 Ağustos günü gazetemizin elimize ulaşmasıyla *Ekim Gençliği*'nin başlattığı imza kampanyasından haberdar olduk ve hemen imza föylerimizi hazırlayıp işe koyulduk. İlk gün çok sınırlı imkanlarla çalışmaya başlamamıza rağmen önümüze koyduğumuz hedefin üstünde söz aldık ve bu çalışma şevkimizi daha da arttırdı. İnsanlardan aldığımız olumlu tepkiler bizi daha da ateşledi ve ikinci gün daha da iyi bir sayıya ulaştık.

Çok sınırlı güçlerle yürüttüğümüz faaliyetimiz bir grup liseli arkadaşın da dahil olmasıyla oldukça etkili bir çalışmaya dönüştü. Hacı Bektaş Şenlikleri'nde yürütülen faaliyetin deneyimlerinin yayımlanmasıyla birlikte, 3'lü gruplar halinde sözlü ajitasyon eşliğinde faaliyetimiz devam etti. Bu yanıyla arkadaşlarımızın deneyimlerini paylaşma sunması oldukça olumluydu. Bundan sonraki çalışmalarımızda da bu tarz oldukça yol gösterici olacaktır.

Ekolas direnişindeki işçilerle görüşmelerimizde imza föylerimizi ve yayınlarımızı yanımıza aldık ve orada da etkin bir çalışma yürüttük. İzmit Fuarı'nda düzenlenen etkinliklere katıldık ve çay bahçesinde oturanlardan konsere gelmiş insanlara kadar sözlü ajitasyon ve dergi satışıyla birleştirdiğimiz çalışmamızı etkin bir biçimde gerçekleştirdik. Dergimizin sınırlı sayıda olması nedeniyle bazı sıkıntılar yaşadık. Buna rağmen oldukça iyi bir çalışma örgütledik. Gerek aldığımız sözlerin sayısıyla, gerekse kampanya üzerinden kurduğumuz ilişkiler bakımından beklenenden daha anlamlı bir çalışma oldu bizim için.

Çalışmamız ilk günkü gibi şevk ve kararlılıkla sürüyor. Şu an birçok liseli arkadaş çalışmamızda yer alıyor. Dershanelerin açılmasıyla birlikte

çalışmamızı buralara taşıdık. Çalışmamızı dershaneler üzerinden kazandığımız ilişkilerle birlikte İzmit'teki bütün liselere taşımayı düşünüyoruz. Materyal eksikliğine ve eldeki sınırlı imkanlara göre oldukça iyi bir çalışma örgütlediğimize inanıyoruz. Çalışmamız her geçen gün daha da büyüyerek sürecektir. Tüm yoldaşlara kolay gelsin diyor, ölümsüz yoldaşlarımıza layık olabilmek yolunda tüm enerjimizle faaliyetimizi kesintisizce sürdürmeye söz veriyoruz.

Söz verdik, sözümüzü tutacağız!

Ekim Gençliği/İzmit

ABD bataklığına saplanıyor

Koalisyon güçlerine ve BM personeline yönelik son saldırıların ardından ABD, baştaki senaryonun (ki son derece ikna edici ve eşsiz görünen bir senaryoydu bu), neden bu kadar vahim ve hazin bir hale geldiğini merak ediyor olmalı.

Özgürlük şöyle dursun, işgal güçlerine karşı, ulusal olmasa bile, bölgesel bir kurtuluş mücadelesi veriliyor. 1944'te Normandiya kıyılarına yapılan çıkartmaya benzeyeceği düşünülen şey, 1964'teki Tonkin Körfezi olayından sonra saplanılan Vietnam bataklığının tekrarına dönüşmüş gibi görünüyor.

Yanlışı giden neydi? En başta ABD'nin kurtuluş mesajının hiç samimi görülmediğini söyleyerek başlayalım. İki Amerika'nın varlığından söz edilir: Biri Bağımsızlık Bildirgesi'nin Amerikası, diğeri CIA ve Pentagon'un Amerikası. George Bush, 1 Mayıs'ta USS Abraham Lincoln uçak gemisinin güvertesinde, 'Özgürlüğe duyduğumuz inanç, Amerika'nın geleneğidir' diye konuşuyor, ama aynı zamanda 'ABD güvenlik ve özgürlüğün ilkelerinin çeşitli yollardan takipçisi olacaktır' demeyi ihmal etmiyordu.

Elbette bütün fetihçi ülkeler özgürlük veya uygarlık ya da her ikisini birden ihraç ettiklerini savunurlar, ama işi, iharacata konu olan ülkeleri sömürmekle ve güvenlik adına muhalefeti bastırmakla neticelendirirler. 1946'da kabul edilen Fransız anayasası, Fransa'nın herhangi bir halkın özgürlüğüne karşı asla güç kullanmayacağını vurgularken, Fransız ordusu Cezayir, Suriye, Vietnam ve Madagaskar'daki milliyetçi isyanların hakkından gelmeyi hiç de anayasaya aykırı bulmamıştı. Fakat pek az ülke, kendi özgürleştirme söylemiyle Amerika kadar aldatıcı bir ilişki halinde; Amerikalılar bu konuda o kadar donanımsız ki, işgal altındaki insanların meseleyi kendileri gibi görmeyebileceğini anlamaktan acizler.

Baştaki senaryo, Saddam Hüseyin'in cerrahi bir müdahale ile devrileceği ve Irak halkının özgürlüğü ve onu getiren güçleri bağrına basacağı yönündeydi. Fakat bir diktatör, hükmettiği halktan ne dereceye kadar ayrılabilir? Ve bu insanların üzerinde ciddi bir etki olmaksızın, bir rejim nereye kadar değiştirilebilir?

1 Mayıs'ta Bush, yeni taktikler ve güdümlü silahlarla, 'Sivillere şiddet uygulamaksızın askeri hedeflerine ulaşabileceklerini' söylüyordu. Bu tutum, sadece Irak'taki vahim boyutta sivil kayıplarının üzerini örtmekle kalmıyor, milliyetçi isyanları kıskırtan yegâne etkenin yabancı işgali olduğunu da bilmezden geliyor. Robespierre 1792'de, yani Fransa devrimci ordusunun Avrupa'ya yayılmasından ve bir nesil süren Fransız işgalinin, Almanya, İtalya, İspanya ve Rusya'da, Fransız imparatorluğunun sonunu getiren milliyetçi isyanlara yol açmasından bile önce, 'Kimse silahlı misyonerleri sevmez' diyordu.

Devlet gücünün ve düzenli orduların yokluğunda, bu tür milliyetçi isyanların başını gayriresmi gruplar ve düzensiz güçler çeker.

İşgal güçleri onları teröristler, sabotajcılar ve haydutlar diyerek lanetleyebilir, fakat birinin terörist dediği, diğerrinin özgürlük savaşçısıdır.

Fransız direnişinin uyguladığı taktiklerin bugün Irak'ta tanık olduğumuzdan ne farkı vardı? Fransız direnişçilerin havaya uçuracak petrol boru hatları yoktu, ama onlar da Alman askeri aygıtını, iletişim hatlarını keserek, enerji kaynaklarını yok ederek, askeri trenleri raydan çıkararak ve askeri personelin uğrak yeri olan restoranlara bomba atarak yıpratmaya çalışıyorlardı. Direnişçiler, birer kahraman olarak selamlanıyorlardı. Alman işgal güçleri ise bu saldırılara, toplu misillemelerin de yapıldığı acımasız bir politikayla karşılık verdi. Limoges yakınlarındaki, teröristleri barındırdığı düşünülen Oradour-sur-Glane köyü, 1944'te SS birlikleri tarafından yerle bir edildi; 642 sivil öldürüldü. Aşağı ırkın yaşadığına inanılan yerlere yönelik misillemeler daha da vahşiydi: 1943'te Yunan köyü Kalavirita'da 700, 1941'de Yugoslav kasabası Kragujevac'ta 2 bin 300 kişi öldürüldü; yine 1941'de, Kiev yakınlarındaki Babı Yar kasabasında 23 bin Yahudi katledildi.

Cenevre Konvansiyonu uyarınca işgalci güç olarak kabul edilen Amerikalılar'ın böyle bir seçeneği yok.

Amerika ders almalı

Peki özgürlük havariliği ile düzeni sağlama gereği arasında iki parçaya bölünmüş Amerikalılar, daha önceki işgallerden herhangi bir şey öğrenebilir mi? Fransa'nın işgalden 1944'teki özgürlüğe geçişi nispeten yumuşak olmuştur; bunun iki nedeni vardı:

Birincisi, kukla Vichy rejimi ile alakası olan tanınmış siyasi şahsiyetler ortadan kaldırılsa da, yerel hükümet esasen sürekliliğini korudu. Irak'ta aranan kişiler için iskambil kâğıtları dağıtıldı, fakat eski rejimle ilişkisi tespit edilen bütün herkesi ortadan kaldırmak hiç de akıllıca olmayacak. Tam olarak temiz sayılmayan siyasetçilerle ve önde gelen şahsiyetlerle anlaşma yoluna gidilmesi gerekecek, çünkü ülkenin acilen ihtiyaç duyduğu altyapıyı ancak onlar sağlayabilir.

İkincisi, koalisyonun söz verdiği diktatörlükten demokrasiye geçiş, mümkün olan en hızlı şekilde ilerletilmek zorunda. Elbette seçimlere gitmenin riskleri var, ama Abraham Lincoln'un de dediği gibi, demokrasi halkındır, halk tarafından yapılır ve halk içindir; bir halk hesabına demokrasi kuramazsınız.

Cumhurbaşkanı De Gaulle 1944'te Fransa'da ortak bir askeri hükümet kurulmasını engellemiş, işgal ve bölünmeden, ulusal bağımsızlık ve birliğe geçişin önünü açmıştı. Irak'ta eski rejime alternatif olabilecek unsurların bu kadar bölünmüş ve yetersiz görünmesi büyük talihsizlik -ne yazık ki Iraklı bir De Gaulle de yok.

Robert Gildea

(Oxford Üniversitesi'nde modern Fransız tarihi profesörü)

The Guardian/21 Ağustos 2003

(Radikal, 26 Ağustos '03)

Bakla ağızdan çıktı...

Vay! Terörist 657'li memur masadan kalktı

Hey güzel iktidar koltuğu senin gözünü seveyim. Türkiye Uluslararası Çalışma Örgütü'nün 'tüm çalışanlara grevli, toplu sözleşmeli örgütlenme hakkı' içeren sözleşmesini daha DYP-SHP iktidarı döneminde, yani neredeyse on yıl önce imzaladı. Ancak bunu iç hukuka, çalışma hayatını düzenleyen yasalara koymak konusunda, hiçbir iktidar hevesli olmadı. Aksine son derece 'hasis-hassas-nekes' davranma yolunu seçti.

Güç bela, AB uyum yasaları diye diye AB'nin daha fazla 'takaza' etmemesi için, yaklaşık 2 milyon kamu çalışanına 'toplular sözleşme değil, toplu görüşme' lütfunda bulundu hükümetler ve parlamento. Yani 'sendikamız var toplu sözleşme-grev hakkımız yok, daha ne istiyorsunuz, bir de belanızı mı arıyorsunuz' dercesine. Sonuçta iktidarın dediği olur, toplu görüşme masası tiyatro sahnesine konular, bir pandomima oynanır oldu. Toplu görüşmede karşılıklı hal hatır sorular, ön iliklenir, 'lütfetseniz de Allah rızası için üç beş kuruş atsanız, gariban memurunuzun biraz baksanız muhterem bakanım' denilir öyle mi?

Sendikamızın gücü, başta örgütüne, sendikasına sahip çıkan üyeleri, sonra da taleplerini hayata geçirme gücü, yani gerekirse iş bırakma, grev hakkını kullanmaktır.

Türkiye'de değişmez kural yıllardır her siyasal parti ve iktidar programında, seçim bildirgesinde çalışanlara refah vaat eder. 'Enflasyona ezdirmeme' sloganı, en sağdan, en sola kadar bütün iktidarların değişmez şiarıdır da netice tıs-fıs.

Şimdi mübarek cuma günü Başbakan Yardımcısı Mehmet Ali Şahin 'artık memurlara bir zam önerisi ile geleceğiz' diyor, toplu görüşme masasına. Yani iktidar 15 günlük görüşme süresini sonuna kadar 'havanda su' stratejisi ile tüketti. Son gün bir meçhul zam oranı ile gelinecek, 'memursun otur oturduğun yerde, haddini bil, önüne atılana razı ol' denilecek. Bu, hala memurların sendikacı olmasını siyasal iktidarların hafsalalarının almaması, hele hele grev, gösteri, protesto gibi hakların kullanımı konusunda demokratik hak kullanımının 'lüks' bulunması anlayışıdır.

***

Üç memur sendikası konfederasyonu ile 15 gün önce başlayan toplu görüşmelerde masada sadece Kamu-Sen kaldı. Başbakan Tayyip Erdoğan, ücret-sosyal hak ve diğer taleplerini iktidar neyse de IMF'ye rağmen dile getiren KESK üyelerini nerede ise 'terörist-bozuncu-bölücü-yıkıcı' ilan etti bile. Yani memurun IMF'ye saygısızlığı affedilemez! Yıllardır seçimde başka, iktidar olunca başka hal ve gidiş içinde oldu hükümetler, başbakanlar. Hatırlayın Demirel'i, Erdal İnönü'yü, memura 20 bin liralık 'karpuz zammı' yapan Çiller'i, Karayalçın'ı, Yılmaz, Ecevit, Erbakan ve nihayet Tayyip Erdoğan! Hangisi farklı? Hiçbirisi. Memura, çalışana gelince tüm siyasiler tek tip-tek ses; 'Haydi Allah versin, başka kapıya!'

Şimdi geçen yılki toplu görüşmede bağtlanan 2003 hakları yok sayılıyor. 'Ne olacak halimiz' diye yollara düşen memur 'terörist' sayılıyor. Kafasına polis memurunun copu 'dank!' eden memur düşüp bayılıyor. Terörist diye gözaltına alınanlar, birinci şubede elektroşokla ayılıyor. 2004 için verilecek olan, memur emeklisine, işçi ve Bağ-Kur emeklilerine de yansıtacak. Cem'an 25 milyonluk bir kitle, cuma günü hükümetin IMF icazeti ile önlerine atacağı lokmayı bekliyor. Para da yok, zam da yok memur kardeş. 2004'de de copla idare ediver. Bu arada, memuru, işçisi, emekli, bari copun dank'ından sonra hiç değilse oy verirken bir kez daha düşünün. Unutmadan, grevli toplu sözleşme hakkı talep ederken de, memuriyete kapağı attın mı, ömür boyu iş garantisi, torpil, kartvizit, mesaide yün örme, dantel örneği değiştirme olmayacağını, olmaması gerektiğini de hatırlayın! Çalışanı Allah da sever, kul da. İşleyen demir ışıldar, pas tutmaz. Grev, sendika, toplu sözleşme de neymiş sizi gidi 657 sayılı memur teröristler, doğru işbaşına!

***

Evet, memur masadan kalktı, ABD'li bakan muavini Con Teylir'in ağızından 8.5 milyar dolarlık 'bakla' çıktı. Meali, 'Irak'a asker yoksa, para da yok' şeklinde anlaşılmalı. Zaten IMF'nin düğün-seyran yokken, borç geri ödemelerini 2006'ya sarkıtmasının ABD hazinesinden habersiz olmayacağını yazdık, söyledik. Bu hibeden çevirme kredi de asgari 10 bin askerimizin Irak'ta 'rap-rap ve marş-marş' demesine bağlı. Tam da enflasyon düşüyor, büyüme başlıyor, kredi kartı harcamaları patlıyor, faizler yüzde 38'e iniyorken oldu mu Con? Yani altı üstü Türkiye'ye bir kat Irak elbisesi dikeceksiniz, onu da ağızımızdan, burnumuzdan getiriyorsunuz, ekonomi düzeliyor hevesimizi kursağımızda bırakıyorsunuz.

Uzat serçe parmağını küstüm seninle, aradaki bağlarımı kestim seninle!

Zülfikar Doğan

(Akşam, 28 Ağustos '03)

Mücadele Postası

Bir asker abisinin kaleminden...

“Bizi bataklığa sürenlere karşı savaşalım!”

Kardeşlerimiz Irak'ta kimler için ölecek? ABD emperyalizmi için. Kardeşlerimizi öldürmeye ve ölüme yollayacaklar. Kardeş halkların kanı kardeşlerimiz tarafından dökülecek.

Daha Irak işgali başlamadan kardeşimle beraber savaşa karşı eylemlere gidiyorduk. “Savaşa hayır!” diye haykırıyorduk. “ABD askeri olmayacağız!” diye slogan atıyorduk. Bugün ise emperyalist uşaklar tarafından silah altındaki kardeşimi zorla savaşa yolluyorlar.

ABD, Irak bataklığına Türkiyeli işçi ve emekçileri sürmek istiyor. Bağdat'ın düşmesiyle birlikte ABD'li yöneticiler aynen şöyle diyorlardı; “Irak'ta bizim askerlerimiz dışında hiçbir ülkenin askeri bulunmayacak”. Ama Irak halkının direnişini hesaba katmamışlardı. Şimdi ise yeminli uşaklarından yardım istiyorlar. Bunlardan biri de Tayyip Erdoğan. Tabii ki verdiği sözde duracak. Daha dün İMF'ye verdiği sözleri tutmadı mı? Ülkeyi işçi ve emekçiler için sömürü cehennemi haline getirmedi mi? Ardı ardına saldırı yasaları çıkarmadı mı? Şimdi ise ABD'den aldığı dolarların karşılığında işçi ve emekçi çocuklarını Irak bataklığına sürüyor. Orada ölecek, öldürecek olan ne kendi çocuğu ne de akrabaları. Yüzlerce asker ölmüş onun umrunda mı? Anaların gözyaşları, feryatları umrunda mı?

O aldığı dolarlara bakar, efendisine verdiği sözü tutar. Başka bir şey onu ilgilendirmez. Arkadaşlar bunlar ne sermayenin umrunda, ne de sermaye kalemşörlerinin? Bu sorunlar biz işçi ve emekçilerin sorunlarıdır. Saldırıları ve kirli savaşı birleşik mücadele ile durdurabiliriz. Bizim emperyalistler için ne dönecek kanımız var, ne de kardeş halklara sıkacak kurşunumuz var? Biz ancak bizi o bataklığa sürenlere karşı savaşırız.

Kardeş Irak ve Ortadoğu halkları ile birlikte emperyalistlere karşı mücadeleye!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Bir tekstil işçisi/İzmir

Bir tekstil işçisinin bir haftası

Pazartesi sabah saat 07:00'de uyanıyorum. Aceleyle üstümü giyiniyorum. Hızla kahvaltımı yapıp hemen evden çıkıyorum. Serserim serserim durağa doğru ilerliyorum. Bir yandan da pazar günü yaptığım planları kafamda bir bir canlandırıyorum. Bugün ne yapmalıyım diye düşünüyorum ve duraktaki arkadaşımın yanına varıyorum. Selamlaştıktan sonra koyu bir sohbete dalıyoruz. Sohbetin en tatlı yerinde servis geliyor, biniyoruz. Arkadaşlarımla selamlaştıktan sonra tekrar o arkadaşımın sohbetine devam ediyoruz. Irak'a asker göndermeyle ilgili sohbetimiz sürerken sömürü cehennemi olan fabrikamıza geliyoruz. 3-4 dakika sonra çalan zil sesiyle herkes makinenin başına geçiyor. Maraton ve işkence başlıyor. Bir yandan makinelerin, bir yandan da radyodaki sunucunun sesi... Adeta bizimle dalga geçer gibi yapılan o çirkin muhabbet... Bizlerle uzaktan yakından ilgisi olmayan şeyleri söyleyip duruyorlar. Sinir bozucu bir Pazartesi sabahı derken 10:00 paydosu geliyor. Yaptığım planların ilkinin hayata geçirmek için hemen çayımı alıyorum. Sohbet edeceğim işçilerin yanına otuyorum.

Düzenin onları kirletmeye çalıştığı o yoz kültür çerçevesinde koyu bir sohbete dalmışlar. Hemen konuyu nasıl dağıttım diye kafamda bir plan kuruyorum ve hayata geçiriyorum, “Ödenmeyen mesai paralarını ne zaman veriyorlar acaba?” diye soruyorum arkadaşların birine. Arkadaş aynen şöyle bir karşılık veriyor; “Dua edin maşımızı alıyoruz. Siz bir de mesai parası istiyorsunuz”. “Neden” diyorum. “Bu bizim hakkımız!” Tekrar çalan zille maratonun ikinci yarısı başlıyor.

Akşam oluyor, saat 22:00'ye doğru paydos ediyoruz. Eve gittiğimde yorgun argın düşmüş bedenimi zor taşıyor ayaklarım. Her pazartesi akşamı gazetenin orta sayfasını, baş sayfa'yı okuyorum. Biraz da roman okuyup böylece o günkü görevimi tamamlamış oluyorum. Salı günü için planım hemen hemen aynı gibi. Akşam eve döndüğümde gazetemizi yeni okumaya başlayan dostlarımızla sohbet etmek için onların yanına gidiyorum. Onlarla gazete okuyor, gündemdeki sorunlar üzerine tartışıyorum. Bu da onların politik açıdan gelişmelerini, daha çabuk kavramalarını sağlıyor. Cuma akşamı buluşmak üzere ayrılıyorum.

Bütün haftayı arkadaşlarla belli kitaplar ve gazetemizin yazıları üzerinde tartışarak geçiriyoruz. Cumartesi gazeteyi okurlara ulaştırmak için bayiilerden alıyorum. Akşam ulaşabildiğim arkadaşlarıma gazeteyi bırakıyorum ve sohbet ediyorum. Kafalarına takılan sorular üzerine tartışıyoruz. Örneğin bu hafta yeni bir

okurla buluştuk. Daha bir hafta önce gazete vermiştim. Kendisi bir Kürt emekçisi ve 17 yaşında. Gazetemizi eve götürüyor, babası hemen müdahale ediyor; “Oğlum bunlar Kürtleri dışlıyor. Kendi bayraklarının altına çağırıyor” vb. diyerek onu bizden, yani kendi öz mücadelesinden uzaklaştırmak istiyor. Ben müdahale ederek arkadaşla konuştum. Olayı çözdük sayılır. Gelecek hafta daha ayrıntılı konuşmak üzere sözleştik. Bu gibi sorunlarla sık sık karşılaşılıyor.

Pazar günü diğer arkadaşlara da gazetemizi ulaştırıyorum. Ayrıca haftanın belirli günlerinde kendi sorumlu olduğum alanda nelerin olup bittiği, neler yapılabileceği ve diğer gelişmeler üzerine yoldaşlarla tartışıyorum. Böylece hem kendimi geliştirecek deneyimler kazanıyorum ve arkadaşlarımla paylaşıyorum, hem de faydalı bir devrimci olmak için çaba harcıyorum.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Bir tekstil işçisi/İzmir

Paylaşımı ve dostluğu öğrendik...

Merhaba,

Bizler Almanya'daki gençlik kamplarına düzenli katılan iki arkadaşız. 3. Bir-Kar Gençlik Kampı'nda yaşadıklarımızı sizlerle paylaşmak istedik.

İlk günümüz oldukça heyecanlı geçti. Eski arkadaşlarımızla buluştuk ve yeni arkadaşlarla tanıştık. Bu kampta en çok ilgimizi çeken etkinliklerden biri bilgisayar öğrenmek oldu. Bir diğeri Nazım Hikmet ve Ahmet Arif'in tanıtımı oldu. Bu tanıtım sırasında birimiz Ahmet Arif'in “Adiloş bebem” şiirini okudu. En çok hoşumuza giden bir başka etkinlik ise sportif faaliyetler oldu. Bunun dışındaki faaliyetleri bizden büyük arkadaşlar hazırladığı için biz seyirci konumunda kaldık. Aslında bizleri de içine katabilecekleri etkinlikler planlayabilirlerdi. Bizler bu kampların başından beri düzenli olarak katılıyoruz. Yaşımız 13-14 arası. Buna rağmen mutlaka bizim de kamplara daha çok katkımız olabilir ve daha çok öğreneceğimiz şeyler vardır. Umarız bir sonraki kampta bunlar gözetilir.

Bundan sonraki kamplara daha fazla arkadaşımızı katmayı hedefliyoruz. Bu etkinliklerde paylaşımı, dostluğu ve yeni şeyler öğrenmenin coşkusunu yaşadık. Umarız gelecek kamplarda yeni arkadaşlarla buluşuruz.

Can ve Özge

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı : .....
Soyadı : .....
Adresi : .....
Tel : .....

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Kapitalizm savaş demektir, barış sosyalizmle gelecek!

“Emperyalist savaşın sonucu olarak ‘demokratik bir barış’ beklemek -teoride- güçlerin savaş öncesi ve sırasındaki politikasını incelemek yerine boş lafetmek demektir, kitlelerin politik bilincini karartarak, egemen sınıfların yaklaşan barışı hazırlayan gerçek politikalarını gizleyerek ve onlardan şu en önemli şeyi saklayarak pratikte kitleleri yanıltmak demektir: Bir dizi devrim olmadan demokratik bir barış imkansızdır.”

V.İ. Lenin